

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- ΕΛΛΑΔΑ: Συνέντευξη με συντάχτη του «Ξεκινήματος»
- ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΛΑΤ. ΑΜΕΡΙΚΗ
- ΣΡΙ ΛΑΝΚΑ
- ΜΑΡΞ ΚΑΙ ΠΑΠΑ-ΙΩΑΝΝΟΥ — ΜΕΡΟΣ Β΄
- ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΔΩΡΟΥ

Φιάσκο η πρωτοβουλία Γκουεγιάρ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΚΟΡΟ-Ι-ΔΙΑ

Κάθε χρόνο τέτοια εποχή το Κυπριακό αποκτά μια επιφανειακή «κινητικότητα». Αυτό δεν είναι άσχετο με το ότι το ζήτημα συζητείται κάθε φθινόπωρο στη Γεν. Συνέλευση (εκτός από τις περιπτώσεις που η Λευκωσία πείθεται στις υποδείξεις της Ουάσιγκτον και δεν ζητά να συζητηθεί).

Έτσι και φέτος επαναλαμβάνεται η ίδια ιστορία με τον Γ.Γ. του ΟΗΕ κ. Γκουεγιάρ να προβαίνει στην τόσο πολυσυζητημένη πρωτοβουλία του - υποχρεωμένος να λογοδοτήσει στη Γενική Συνέλευση ή τουλάχιστον να την ενημερώσει που κατέληξαν οι «πρωτοβουλίες» που θα έπαιρνε και η πολυδιαφημισμένη μεσολάβηση που υποσχέθηκε μόλις πριν λίγους μήνες στην τελευταία Γεν. Συνέλευση.

Ο Ντε Γκουεγιάρ έχει πλήρη επίγνωση των δυσχερειών όπως και των αδιεξόδων που θα δημιουργούσε, μιας εξ αρχής, αν η πρωτοβουλία των αρχών και των θέσεων που η τελευταία Γεν. Συνέλευση υιοθέτησε με ψήφισμα της για το Κυπριακό (πράγμα που θα μείωνε το κύρος και την υπόληψη του σε μια ενέργεια που θα ήταν καταδικασμένη εκ των προτέρων).

Έτσι βλέπουμε να κινείται η πρωτοβουλία του έξω από τα πλαίσια των αρχών τόσο του ΟΗΕ όσο και των θέσεων που υιοθέτησε η τελευταία Γεν. Συνέλευση παρακάπτοντας εντελώς την διεθνή πτυχία του Κυπριακού, αποφεύγοντας έτσι να θίξει την ουσία του προβλήματος και υποβαθμίζοντας το καθαρά σαν θέμα διακοινοτικής διαμάχης.

Στη προσπάθεια του να δημιουργήσει εντυπώσεις, ο Ντε Γκουεγιάρ χρησιμοποιεί αυτή τη φορά τη μέθοδο του αιφνιδιασμού η οποία είναι μια πάρα πολύ προσφυλής μέθοδος για όσους αδυνατούν να αντικρύσουν την ουσία οποιουδήποτε θέματος και μ' αυτό τον τρόπο (δημιουργία εντυπώσεων) προσπαθούν να παρακάμψουν θέματα ουσίας και να αποπροσανατολίσουν. Ακόμα με τη μέθοδο αυτή γίνεται συνειδητή προσπάθεια να δοθούν διαστάσεις σε μια πρωτοβουλία αμφίβολης σοβαρότητας.

Το ίδιο το περιεχόμενο του εγγράφου δεν κάνει καιιά αναφορά στη Διεθνή πτυχία του προβλήματος ούτε σε θέματα αρχών όπως είναι η αποχώρηση των κατοχικών στρατευμάτων, ελεύθερη διακίνηση εγκατάσταση κ.λ.π.

Ακόμα και επίτευξη συμφωνίας στις τρεις πτυχές στο πλαίσιο των (εκτελεστικό, νομοθετικό, εδαφικό) δεικτών που δίδονται δεν θα έβγαζε από το σημερινό αδιέξοδο, γιατί, πέρα από τις πιο πάνω βασικές αρχές για τις οποίες δεν λέγεται ούτε λέξη, δεν μας καθορίζει το ποιές θα είναι οι ευθύνες και οι εξουσίες της Κεντρικής και των επαρχιακών Κυβερνήσεων, τα δικαιώματα των δυο Βουλών που προτείνει και ποιό είναι αυτοί οι μηχανισμοί που θα διασφαλίζουν την λειτουργικότητα του κράτους που θα εγκαθιδρυθεί. Και συμφωνία πάνω σ' αυτό δεν θα έλυε το πρόβλημα αλλά το μόνο που θα πετύχαινε είναι η συγκάλυψη του για την ώρα και αναβίωση του σε μεταγενέστερο στάδιο με μεγαλύτερες ίσως επιπτώσεις.

Το ότι το έγγραφο που δόθη-

κε λέει πως: «αν αυτή η προσέγγιση αποδειχθεί αποδοτική, θα γίνει εισήγηση για περαιτέρω δείκτες σε προσεχή κατάλληλο χρόνο» τούτο δείχνει την αδυναμία της πρωτοβουλίας να αντικρύσει το πρόβλημα στην ενιαία και ολοκληρωμένη του διάσταση αλλά το κατατεμαχίζει.

ΟΙ ΗΠΑ ΑΝΕΠΙΦΥΛΑΚΤΑ ΥΠΕΡ ΔΙΧΟΤΟΜΙΚΗΣ ΛΥΣΗΣ

Η πρωτοβουλία αυτή εκδηλώθηκε με την πλήρη έγκριση και υποστήριξη του Συμβουλίου Ασφαλείας.

Ήδη οι δυο υπερδυνάμεις Αμερική - Σοβ. Ένωση εκδηλώνουν την ενεργό συμπάρταση τους προς την πρωτοβουλία Γκουεγιάρ τόσο με δηλώσεις τους όσο και με την κάθοδο ειδικών αποστολών στην Κύπρο.

Το ποιές είναι οι προθέσεις των ΗΠΑ και το τι μορφής λύση του προβλήματος αναμένουν απ' αυτή την πρωτοβουλία φαίνεται καθαρά από μια πρόσφατη έκθεση αρμόδιας επιτροπής της Κογκρέσου ημερομηνίας 7 Ιουνίου 1983 και που έχει στα χέρια της η Έλλην. Εφημερίδα το «ΒΗΜΑ». Η βασική παρατήρηση - διαπίστωση της έκθεσης είναι ότι, «ορισμένοι παρατηρητές πιστεύουν πως οι κάτοικοι της Κύπρου έμαθαν πλέον να ζουν με τον διαχωρισμό της νήσου και ότι οι διπλωματικές λύσεις πρέπει να λάβουν υπ' όψη τους αυτή τη νέα πραγματικότητα. Γι' αυτό και η αμερικανική πολιτική πρέπει να λαμβάνει υπ' όψη της πολύ περισσότερο σήμερα ότι τα συμφέροντα των Ην. Πολιτειών προσαπίζονται καλύτερα με τη σταθεροποίηση της σημερινής καταστάσεως του σημερινού Στάτους Κβό».

Μια τέτοια πολιτική εκ μέρους των ΗΠΑ δεν μας εκπλήσσει. Εκείνο όμως που δημιουργεί ένα σωρό ερωτηματικά είναι η πλήρης ταπείνωση της Σοβ. Ένωσης με την Αμερική όσον αφορά αυτή την συγκεκριμένη πρωτοβουλία.

Η θέση που παίρνουν οι δυο υπερδυνάμεις εξηγά σ' ένα βαθμό και τις τάσεις που αναπτύσσονται από τις διάφορες πολιτικές δυνάμεις στην Κύπρο όσον αφορά τον τρόπο αντιμετώπισης της πρωτοβουλίας.

ΤΟΥΡΚΙΑ ΚΑΙ ΝΤΕΚΤΑΣ

Η Τουρκική Χούντα, για τους δικούς της εσωτερικούς λόγους και πονοκεφάλους και λόγω της «διεθνούς απομόνωσης» στην οποία βρίσκεται υιοθετεί τη νέα

πρωτοβουλία Γκουεγιάρ και προσαθεί έτσι να παρουσιαστεί σαν ειρηνική χώρα που δέχεται τις διεθνείς αρχές και αποφάσεις και προασπιστής της διαδικασίας των συνομιλιών. Από την άλλη αφού το έγγραφο δεν αναφέρεται στην διεθνή πτυχία του προβλήματος ούτε στα δικά της στρατεύματα κατοχής δεν θα μπορούσε να υπάρχει καλύτερη περίπτωση για την Τουρκική Χούντα και ακόμα παραπάνω όταν δεν την δεσμεύει τίποτα η υιοθέτηση αυτής της πρωτοβουλίας και που σίγουρα ξέρει και η ίδια ότι δεν πρόκειται να οδηγήσει πουθενά.

Έτσι βλέπουμε τον Τουρκμέν (υπουργό Εξωτερικών της Τουρκίας) να κατεβαίνει στην Κύπρο και να πείθει και τον Ντενκτάς για υιοθέτηση της πρωτοβουλίας παρά το ότι ο τελευταίος προσανατολιζόταν περισσότερο για πιθανή ανακήρυξη ανεξάρτητου κράτους.

Ο ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΣΕ ΔΙΛΗΜΜΑ ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ ΑΡΧΩΝ Η ΟΧΙ

Ο Παπανδρέου παρουσιάζεται και προβάλλει ακόμα σήμερα (παρα το ότι πέτυχε την παραμονή των βάσεων για άλλα 7 χρόνια στην Ελλάδα) σαν ο εθνικός ηγέτης και ο προασπιστής των ελληνικών εθνικών συμφερόντων.

Ειδικότερα στο Κυπριακό μέχρη σήμερα επέμενε και έδινε πρωταρχική σημασία στη Διεθνή πτυχία του κυπριακού τοποθετώντας το σαν θέμα εισβολής κατοχής και ανάγκης αποχώρησης των κατοχικών στρατευμάτων.

Υποστήριζε μάλιστα ότι μόνο τότε θα είχαν ουσιαστικό περιεχόμενο οι συνομιλίες, αν, πρώτα αποχωρούσαν τα κατοχικά στρατεύματα έτσι ώστε να δημιουργηθούν πραγματικές συνθήκες ελευθερίας για τις δύο κοινότητες για διαπραγμάτευση.

Μέσα από τα δημοσιεύματα του εκφραστικού οργάνου του ΠΑΣΟΚ «ΕΞΟΡΜΗΣΗ» επισημαίνεται ότι «η πρωτοβουλία δεν λαμβάνει υπόψη της βασικά ζητήματα καθοριστικής σημασίας (όπως αποχώρηση των στρατευμάτων κατοχής, ελεύθερης διακίνησης, εγκατάσταση και επικοινωνία καθώς και το σημαντικό ζήτημα των εγκαταστάσεων) και ότι ζητήματα που θίγονται παραμένουν ασαφή ούτως ώστε οι προτάσεις αυτές του Γκουεγιάρ να ξεστρατίζουν το Κυπριακό από τις αποφάσεις του ΟΗΕ και τη φυσική του τοποθέτηση που είναι ένα κλασσικό πρόβλημα ξένης εισβολής και συνεχιζόμενης στρατιωτικής κατοχής».

Παρά τα πιο πάνω, τόσο η «ΕΞΟΡΜΗΣΗ» όσο και η ίδια η κυβέρνηση Παπανδρέου αρνούνται να πάρουν σαφή θέση υπέρ ή ενάντια στην συγκεκριμένη αυτή πρωτοβουλία παρά το ότι εκτιμούν σωστά το περιεχόμενο της και το τι κινδύνους εγκυμονεί το ενδεχόμενο υιοθέτησής της. Ο κίνδυνος που υπάρχει από πλευράς Παπανδρέου για ξεπούλημα των αρχών και των θέσεων που είχε ως τα σήμερα και τη υποβάθμιση του κυπριακού από πρό-

βλημα διεθνές και πρόβλημα αρχών σε ένα πρόβλημα παζαρεμμάτων πηγάει από τα πιο κάτω:

Πρώτο: Μια πιθανή απόρριψη της πρωτοβουλίας που τόσο πολυδιαφημίστηκε και αναμένετο με τόση ανυπομονησία (ιδίως μετά το τελευταίο και πιο ισχυρό ψήφισμα που πήρε η Κύπρος στην τελευταία Γενική Συνέλευση) θα έφερνε σε δύσκολη θέση τον Παπανδρέου μπροστά στη θέση της «διεθνούς κοινής γνώμης» που τάσσεται υπέρ της πρωτοβουλίας και υπέρ επανάληψης των συνομιλιών.

Δεύτερο: Παραδέχεται η Κυβέρνηση μέσω του εκφραστικού της οργάνου «ΕΞΟΡΜΗΣΗ» ότι η Γενική Συνέλευση αδυνατεί να προωθήσει διπλωματικά τις αποφάσεις της και ακόμα παραπάνω αδυνατεί να υλοποιήσει αυτές τις αποφάσεις έτσι ώστε γνωρίζει ο Παπανδρέου ότι απόρριψη της πρωτοβουλίας και επιστροφή στη Γεν. Συνέλευση του ΟΗΕ δεν πρόκειται να φέρει τίποτα περισσότερο.

Τρίτο: Τυχόν απόρριψη της πρωτοβουλίας θα περιέπλεκε τις σχέσεις της Κυβέρνησης Παπανδρέου με την Κυπριακή Κυβέρνηση και αυτή με τη σειρά της πιέζεται από τα δυο μεγαλύτερα κόμματα της Κύπρου και κατά κύριο λόγο από το ΑΚΕΛ στην υποστήριξη του οποίου βασίζει την διακυβέρνηση του.

Τέταρτο: Το πιο πάνω γεγονός και σε συνδυασμό με την αδυναμία του Παπανδρέου να προβάλλει μια πειστική εναλλακτική πολιτική, θα του δημιουργούσε πρόσθετους πονοκεφάλους σ' αυτούς που ήδη έχει στο κεφάλι του σε σχέση με τα αδιέξοδα που δημιουργούνται όσον αφορά την κοινωνικοοικονομική πολιτική στο εσωτερικό της χώρας και που προβλέπεται παρα πέρα οξύνση τους στη περίοδο που μπαίνουμε.

Το δίλημμα που προβάλλει στον Παπανδρέου είναι είτε αποδοχή της πρωτοβουλίας και εγκατάληψη παλιών θέσεων με παράλληλο ξεπούλημα των αρχών, είτε σύγκρουση του με την Αστική Κυβέρνηση της Κύπρου πράγμα που προϋποθέτει υιοθέτηση και προβολή μιας εναλλακτικής ταξικής πολιτικής που θα φι-

λοδοξεί να ενώσει τους εργαζόμενους Ελλάδας, Τουρκίας, Κύπρου πάνω στα ταξικά τους συμφέροντα τόσο ενάντια στον Ιμπεριαλισμό όσο και ενάντια στις ντόπιες αστικές τάξεις - πολιτική φυσικά που προϋποθέτει και την σύγκρουση με την ίδια την Αστική τάξη της Ελλάδας.

Η απόφαση που πάρθηκε μετά τις συνομιλίες με τον Κυπριανό στην Αθήνα για νέα συνάντησή με τον Γκουεγιάρ για παραπέρα διευκρινίσεις δεν έχει άλλο σκοπό από του να αποσπασθούν από τον Γκουεγιάρ ορισμένες δηλώσεις πάνω στη διεθνή πτυχία του Κυπριακού (π.χ. υπερ αποχώρησης των κατοχικών στρατευμάτων) γεγονός που δεν θα αλλοιώνει καθόλου το έγγραφο-πλαίσιο που δόθηκε ούτε και την ουσία και την μορφή της πρωτοβουλίας στο σύνολό της.

Στόχοι της απόσπασης ορισμένων τέτοιων δηλώσεων από μέρους του Γκουεγιάρ θα είναι ο αποπροσανατολισμός των μαζών από την ουσία της πρωτοβουλίας και η δυνατότητα που θα δίνεται κύρια στον Παπανδρέου αλλά και στον Κυπριανό να παρουσιαστούν σαν οι ανένδοτοι προασπιστές των εθνικών συμφερόντων που έκαναν καθετί δυνατό και εξασφαλισαν, ό,τι ήταν δυνατό να κερδηθεί.

ΚΥΠΡΙΑΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ — ΣΥΓΧΙΣΗ — ΑΔΙΕΞΟΔΟ

Ο Συναγερμένος σαν ο κύριος εκφραστής των Αστικών συμφερόντων και ταυτιζόμενος πλήρως με τα συμφέροντα των ΗΠΑ αποδέχεται την πρωτοβουλία συνιστώντας ακόμα νέες υποχωρήσεις και συμβιβασμούς προς την «άλλη πλευρά» στην προσπάθειά του να περιωσεί ότι μπορεί να περισωθεί για τα συμφέροντα της τάξης που εκπροσωπεί.

Το ΑΚΕΛ, σαν το πιο δυνατό κόμμα και σαν το κόμμα που κύρια στηρίζει την κυβέρνηση μετά το τελευταίο ψήφισμα που κερδήθηκε στην τελευταία Γεν. Συνέλευση του ΟΗΕ θα πρέπει να δίνει κάποιοις ελπίδες στους οπαδούς του και το λάο ότι το κυπριακό πρόβλημα βρίσκεται σε μια πορεία επίλυσης του.

ΔΩΡΟΣ ΛΟΪΖΟΥ

Εκδήλωση στη μνήμη του νεκρού σύντροφου

Στις 30 Αυγούστου το 1974 δολοφονήθηκε από την ΕΟΚΑ Β' ο σύντροφος Δώρος Λοΐζου, Κ.Ο.Γ. της ΕΔΕΝ και μέλος του πολιτικού γραφείου του κόμματος. Γνωστός για την ανθρωπιά και την ποιήση του, μα πάνω απ' όλα για την επαναστατική του δράση και σκέψη, ο Δώρος Λοΐζου είχε αφιερώσει τη ζωή του στον αγώνα για το σοσιαλισμό εγκαταλείποντας την καριέρα του στην Αγγλική Σχολή Λευκωσίας και δεχόμενος τη θέση του επαγγελματικού στελέχους της ΕΔΕΚ.

Το όνομα του Δώρου είναι στενά δεμένο με τη «σοσιαλιστική έκφραση». Ήταν μέσα στην πρώτη συνταχτική επιτροπή η οποία τον Σεπτέμβριο του '73 προχώρησε στην έκδοση της εφημερίδας μας - τετρασελίδη, μαυρόασπρη, τότε, ενσωματωμένη στα «ΝΕΑ» κάθε Παρασκευή. Μετά το θάνατο του Δώρου οι υπόλοιποι σύντροφοι από εκείνη την πρώτη ομάδα, συνέχισαν την πορεία που είχε ανοίξει η «σοσ. έκφραση» μέσα στο κόμμα και το κίνημα. Αυτοί οι ίδιοι σύντροφοι αποτέλεσαν τη ραχοκοκαλιά της Αριστερής Πτέρυγας του κόμματος μετά τις αποβολές των Μαξιστών. Το όνομα του Δώρου, ο οποίος θεωρούσε τον εαυτό του Μαξιστή και προσπαθούσε να εμβαθύνει στη Μαξιστική σκέψη και πρακτική, είναι στενά συνδεδεμένο με την ανάπτυξη των Μαξιστικών ιδεών στην Κύπρο, και της Μαξιστικής τάσης μέσα στο Κόμμα.

Για να τιμήσει τη μνήμη του συντρόφου που δολοφονήθηκε, η «σοσ. έκφραση» οργάνωσε στα γραφεία της στη Λευκωσία συζήτηση γύρω από τη ζωή και τη δράση του Δώρου, το Σάββατο, 27 Αυγούστου.

Εισηγητής ήταν ο συν. Άντρος Παγιάτσος.

νεια της κοινωνίας ήταν ανάμεσα σε Μακαριακούς και Γριβικούς. Εξαιτίας του παραμορφωμένου αυτού χαρακτήρα που έπαιρνε η ταξική πάλη, κύρια εξαιτίας της εγκατάλειψης της σοσιαλιστικής προοπτικής από το ΑΚΕΛ, η ανάπτυξη των Μαξιστικών ιδεών από νέους επαναστάτες ήταν φυσικό να είναι μια δύσκολη και μακρόχρονη πορεία. Η ΕΔΕΚ αποτελούσε το χώρο από τον οποίο φυσιολογικά θα ξεκινούσε αυτό το προτού: ήταν ένα νεοδημιουργικό κόμμα με έντονο κεντριστικό χαρακτήρα αποτελούμενο από ένα αξεκαθάριστο συνολικό επαναστατικών στοιχείων.

Η έκδοση της «σοσ. έκφρασης» τον Σεπτέμβριο του '73 αποτελούσε το ξεκίνημα. Πήγαζε από την διάθεση της ηγεσίας της ΕΔΕΝ τότε να καθιερώσει μέσα στην Κυπριακή Νεολαία τη δική της διαφορετική φωνή - μια φωνή που παρ' όλο που δεν είχε ξεκαθαρισμένους προσανατολισμούς, ήταν αναμφισβήτητα επαναστατική. Παράλληλα, η συνταχτική επιτροπή της «έκφρασης» γύρευε, μέσα από τα γραφεία των διάφορων συνταχτών, να ξεκαθαρίσει προσανατολισμό για την εφημερίδα και για τα μέλη της επιτροπής. Ο τίτλος «σοσ. έκφραση» δεν ήταν τυχαίος: δόθηκε μετά από συζητήσεις ενός μηνός, αντανα-

κλώντας ακριβώς το στοιχείο της αναζήτησης μέσα στην ηγεσία της ΕΔΕΝ και την εφημερίδα της. Παράλληλα, οι συντάχτες της «έκφρασης» στράφηκαν μ' ένα σοβαρό τρόπο στα κλασσικά κείμενα, διάβασαν Μάρξ, Έγκελς, Λένιν, προσπαθώντας να εμβαθύνουν στην Μαξιστική σκέψη.

Η έκδοση της «σ.ε.» αποτελούσε αναμφίβολα μια επαναστατική καινοτομία μέσα στον Κυπριακό χώρο. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που η ηγεσία της ΕΔΕΚ και η σύνταξη των «ΝΕΩΝ» λογόκριναν τη «σ.ε.».

Η πορεία των συντρόφων προς την ολοκλήρωσή τους σαν Μαξιστές βγαίνει καθαρά μέσα από την πορεία της εφημερίδας. Είπε, συγκεκριμένα, ο σύντροφος Άντρος Παγιάτσος:

«Σταδιακά, μέσα από το γενικά κεντριστικό χαρακτήρα της «σοσ. έκφρασης» αρχίζουν να βγαίνουν στην επιφάνεια οι πρώτες σοβαρές προσπάθειες για επιστημονική ανάλυση της κοινωνίας».

«Έτσι από το σύνθημα «Για τον Σοσιαλισμό και τον Άνθρωπο», - το οποίο παρ' όλη την ορθότητα του έκφραζε εκείνη την περίοδο μια ρομαντική, αν θέλουμε, αντίληψη του σοσιαλισμού - από τις γενικές αναφορές στο σοσιαλισμό σε σύντομα αποπάσματα τα οποία εξηγούσαν πόσο πιο ανθρωπίνος και όμορφος είναι ο σοσιαλισμός, δίχως όμως να γίνεται συγκεκριμένο το τι εννοούμε με σοσιαλισμό, περνούμε, στις πρώτες επιστημονικές αναλύσεις: Τι είναι εκμετάλλευση, τι είναι καταπίεση, τι είναι ιμπεριαλισμός σύμφωνα με τον Λένιν κλπ. Στο φύλλο 9 έχουμε την πρώτη προσπάθεια για μια επιστημονική ανάλυση του σοσιαλισμού, στο φύλλο 12 έχουμε ένα εκτεταμένο άρθρο για τον ρόλο της εργατικής τάξης και γύρω στο φύλλο 14 την απαρχή της από Μαξιστικής σκοπιάς κριτικής του ΑΚΕΛ καθώς και αναλύσεις για το τι είναι η αστική δημοκρατία».

«Μαζί μ' αυτές βέβαια εξακολουθούσε να συνυπάρχει η γενική αξεκαθαρησία στους προσανατολισμούς των συντρόφων. Μέχρι και το τελευταίο φύλλο της σ.ε. εκείνης της περιόδου, φύλλο 20, 12 Ιουλίου 74, η σ.ε. βρισκόταν ακόμη μακριά από μια ολοκληρωμένη Μαξιστική εφημερίδα».

Από τον Ιούνιο του '74 ο Δώρος Λοΐζου εγκαταλείπει την καριέρα του στην Αγγλική Σχολή και αφιερώνεται ολοκληρωτικά στον αγώνα για το Σοσιαλισμό, σαν έμμεσος της ΕΔΕΚ στα πόστα του Κ.Ο.Γ. της ΕΔΕΝ και του μέλους του Πολιτικού Γραφείου του κόμματος.

Ακολούθησε το πραξικόπημα η εισβολή του μεταπραξικόπημα και η δεύτερη εισβολή. Η επαναστατική πολιτική της ΕΔΕΚ την προηγούμενη περίοδο και η αντίσταση της στο πραξικόπημα την μετατρέπουν σε εξαιρετικά γρήγορους ρυθμούς σ' ένα μαζικό κόμμα της αριστεράς. Οι μάζες του Κυπριακού λαού βρίσκονται σε μια επαναστατική πορεία. Η Αριστερά δυναμώνει και αποτελεί την αναμφισβήτητη πλειοψηφία του Κυπριακού λαού. Όπως εξήγησε ο συν. Α.Π., το μόνο που έλειπε από τις συνθήκες για να προχωρήσουν οι μάζες στην κατάληψη της εξουσίας ήταν μια επαναστατική ηγεσία η οποία να καθοδηγούσε τις μάζες και να διοχέτευε την αγωνιστικότητα και επαναστατική διάθεση που υπήρχε στη σωστή κατεύθυνση. Αντί αυτού όμως η ΕΔΕΚ έριξε το σύνθημα της επιστροφής του Μακαρίου. Η ύπαρξη της ΕΔΕΚ τότε αποτελούσε μια ανοικτή αμφισβήτηση για την εξουσία της αστικής τάξης. Μέσα στις τάξεις της βρίσκονταν οργανωμένα τα πιο αγωνιστικά και αποφασισμένα στοιχεία του Κυπριακού λαού. Λόγω της έλλειψης επαναστατικών προσανατολισμών όμως, όλη η αγωνιστικότητα των μαζών διοχετεύτηκε στο σύνθημα για την επιστροφή του Μακαρίου.

Στις 30 Αυγούστου, σε μια προσπάθεια να αποκεφαλίσουν το κίνημα σκοτώνοντας τον πρόεδρο της ΕΔΕΚ, φασίστες της ΕΟΚΑ Β' δολοφόνησαν το Δώρο Λοΐζου.

Η κηδεία του Δώρου μετατράπηκε σε μια δυναμική διαδήλωση. Η δολοφονία του Δ. συγκλόνισε όχι μόνο τους συντρόφους του αλλά είχε αντίκτυπο σ' ολόκληρο τον Κυπριακό λαό. Πάνω από τα φέρετρό του, οι σύντροφοι του έδιναν την α-

Η πίσω σελίδα της σ.ε. φύλλο... 197. Τα «ΝΕΑ» απαγόρευαν την εμφάνιση ενός κριτικού άρθρου πάνω στη θεατρική ζωή στον τόπο και οι σύντροφοι σ' ένδειξη διαμαρτυρίας κάλυψαν την πίσω σελίδα με μια σπασμένη μπουκλά της Κόκα-Κόλα. Κάτω από την φωτογραφία φαίνονται οι τελευταίες προτάσεις του λογοκριμένου άρθρου.

Δεν υπάρχει ελευθερία
μέσα σ' αυτά τα τετράγωνα
Δεν υπάρχει θρησκεία
που να πείθει για λύτρωση
Τα χέρια πικρά κι ανώφελα
ανταμώνουν στο χάος και χάνονται
Η ψυχή χάνει την πίστη
και μαθαίνει το θάνατο
Ένα θάνατο
αργό βέβαιο κι άσκημο
όλοι έχουν λοξοδρομήσει... όλοι
κι η σημαία χάσκει εγκαταλειμμένη
και δεν έχω άλλη εκλογή
παρά
να μένω στα υπόγεια αλχημιστής
στα σοφά
στα μυστικά
στα ενδόμυχα

Και μένα
μη μου μιλάς
για χλωμά φεγγαροπερπατήματα
μελιστάλαχτα όνειρα φτερωτούς
αγγέλους
εύκολες επιτυχίες αρρωστημένα
συναισθήματα
Βρες κάποιον άλλο
Εγώ ξέρω. Είμαι πικρός.
Αν το νομίζεις
ότι κρέπαι να μου μιλήσεις
μίλα μου
με πύρινα δάκρυα
με ρίγες κι αγωνία
μίλα μου
με φωτιά και κεραυνούς
με λουγκρητά κλάματα
Μη μου γεμίζεις τ' αυτιά
με παράτονους άχρηστους ήχους.

Δύο ποιήματα, γραμμένα από το Δώρο, το πρώτο στην Ν.Υ. όπου ο Δ. ήταν φοιτητής από το '68' ως το '72 και το δεύτερο στην Κύπρο την περίοδο της φασιστικής τρομοκρατίας, τα οποία ο σύντροφος Άντρος Παγιάτσος

ανάφερε για να δείξει τη σταδιακή μετατροπή του Δώρου από ένα απροσανατόλιστο, απογοητευμένο, απαισιόδοξο φοιτητή, σε ένα σκληρό κι αποφασισμένο επαναστάτη.

«Αν είναι να καταλάβουμε ποιος ήταν ο Δώρος πρέπει να τον δούμε μέσα από την εξέλιξη του. Πρέπει να δούμε τη δράση και τις ιδέες του όπως διαμορφώνονταν κάτω από τις συνεχώς αλλαγμένες συνθήκες ζωής του. Θάταν εντελώς λανθασμένο να τον απομονώσουμε από τις συνθήκες και να πιάσουμε αφαιρεμένα τις ιδέες του. Γιατί ο Δ. δεν πρόλαβε να ολοκληρωθεί... Ο Δ. ήταν από τους ανθρώπους που έβαλαν τις βάσεις για τον Μαξιστικό προσανατολισμό που αναπτύχθηκε μέσα στην ΕΔΕΚ στην περίοδο μετά το θάνατο του. Όμως δεν μπορούμε από τότε να αποκαλέσουμε το Δ. ολοκληρωμένο Μαξιστή».

Με βάση το παραπάνω σκεπτικό ο σύντροφος Α.Π. ανέλυσε την πορεία που ακολούθησε ο Δώρος ξεκινώντας από τα φοιτητικά του χρόνια στην Ελλάδα και την Αμερική και φτάνοντας στην έκδοση της «σοσιαλ. έκφρασης» και την κατεύθυνση που πήρε.

Ο Δ.Λ. έφυγε για τις ΗΠΑ διωγμένος από την Ελληνική Χούντα το '67, όπου σπούδασε Ελληνική και Αγγλική Λογοτεχνία. Στη διάρκεια των πέντε χρόνων που σπούδασε στις ΗΠΑ, '68-'72, ο Δ. ασχολήθηκε αρκετά σοβαρά με την ποιήση. Μέσα από τα ποιήματα του βγαίνει καθαρά η αγωνία του για τον άνθρωπο και η αναζήτηση ουσίας στη ζωή. Ξεκινώντας από ανθρωπιστικά κίνητρα ο Δ. δεν μπορεί να δεχτεί αυτό που θεωρεί εξευτελισμό του ανθρώπου στον καπιταλισμό - η αδυναμία του όμως να βρει διέξοδο τον ρίχνει σε κάποιο είδος απόγνωσης. Στην

διαμόρφωση της συνείδησης του Δώρου επέδρασε σε μεγάλο βαθμό ο αγώνας των λαών του τρίτου κόσμου για απελευθέρωση: το Βιετνάμ, η Παλαιστίνη, ο Τσε Γκεβέρα είχαν σημαντικές επιπτώσεις στον τρόπο με τον οποίο σκεπτόταν ο Δ.Λ. Βέβαια αυτή η επαναστατημένη σκέψη του Δώρου ήταν ακόμη αρκετά συγχισμένη. Είπε χαρακτηριστικά ο σύντροφος Α. Παγιάτσος:

«Η σημασία και η δύναμη της εργατικής τάξης δεν ήταν τότε καθαρά στο Δώρο. Πίστευε στους λαούς μ' ένα αφηρημένο και αξεκαθάριστο τρόπο, πίστευε στην νεολαία σαν νεολαία, δίχως να αντιλαμβάνεται τη δύναμη των αντικειμενικών συνθηκών και των ταξικών συμφερόντων, τουλάχιστο σ' όλο τους το μέγεθος, πίστευε στους διανοούμενους σαν τη δύναμη που θα μπορούσε μέσα από τη μόρφωση της ν' αλλάξει αυτή την κοινωνία: μια κοινωνία καταπιεστική της οποίας την καταπίεση ο Δ. ένοιωθε όσο λίγοι άλλοι, αλλά που δεν μπορούσε να τη συγκεκριμενοποιήσει επιστημονικά, και να ξεκαθαρίσει από που πήγαζε και πως θα εξαλειφόταν».

Το 1972 ο Δ. επέστρεψε στην Κύπρο κι έπασε δουλειά στην Αγγλική Σχολή στη Λευκωσία. Οι συνθήκες του αντιφασιστικού αγώνα τον έκαναν σταδιακά να αποτραβιέται από την ποιήση και να στρέφεται όλο και περισσότερο στην πολιτική δουλειά. Εντάχθηκε, κι από την αρχή, ανέπτυξε έντονη δραστηριότητα, στην ΕΔΕΚ και την ΕΔΕΝ.

Μέσα στις συνθήκες του '72-'73 η κύρια αντίθεση στην επιφάνεια

Ο συν. Θέμος Δημητρίου καταθέτει στεφάνι από μέρος της Σοσ. Εκφρασης στο μνημόσυνο του Δώρου την Κυριακή 28.8.83.

«Η επιστολή του προέδρου Μακαρίου προς τον Πρόεδρο Γκιζίκη είναι ένα ιστορικό μάθημα που δίνει ο Κυπριακός λαός στη χούντα των ξενόδουλων δικτατόρων και τους τσαρλατάνους πολιτικούς τους πλαισιώνουν.

Το γράμμα, σωστά τοποθετημένο, ειλικρινές, χωρίς αμφιταλαντεύσεις και γεμάτο πατριарχική αξιοπρέπεια βεβαιώνει για άλλη μια φορά την απόφαση και τη δύναμη του Μακαρίου να φανεί Αντάξιος της Λαϊκής Εντολής, να μην επιτρέψει την υποδούλωση της Κύπρου στους τυχοδιώχτες πράχτορες του ιμπεριαλισμού. Το ξεσκέπασμα και ο εξευτελισμός της Χούντας έχει συμπληρωθεί».

Απόσπασμα από το κύριο σχόλιο του τελευταίου φύλλου της σοσ. έκφρασης της πρώτης περιόδου (φ. 20, 12.7.74) αναφορικά με την επιστολή Μακαρίου προς Γκιζίκη. Το κείμενο δείχνει την επιρροή του Μακαριακού Βοναπαρτισμού στη συνείδηση των συντρόφων της σο. έκφρασης. Στο ίδιο φύλλο όμως έχουμε θεωρητικές αναλύσεις για το «Φασισμό» την «Οικογένεια» τον «Νεοαποικισμό» και την «Τέχνη και Κουλτούρα» που καλύπτουν σχεδόν τα 3/4 της τετρασέλιδης τότε σο. έκφρασης. Αυτά αποτελούν απόδειξη της α-ξεκαθαρσίας από τη μια των συντρόφων τότε, αλλά και της προσπάθειας να εμβιβάζουν στο Μαρξισμό από την άλλη.

τότητα των ιδεών να προσαρμοστούν σωστά στις δοσμένες συνθήκες. Η ευαισθησία, η κριτική διάθεση, ο προβληματισμός, η διάθεση για συζήτηση, η αγωνία για ξεκαθάρισμα ήταν κύρια χαρακτηριστικά του Δ. Αν οι υπόλοιποι σύντροφοι του, αυτοί που απόμειναν μετά το θάνατο του έφτασαν στο Μαρξισμό, δεν ήταν τυχαίο. Η πρώτη εκείνη ομάδα, η συντακτική επιτροπή της σοσ. έκφρασης του 73, από τη στιγμή που δημιουργόταν ήταν ταγμένη να παίξει ένα ιστορικό ρόλο: να βάλει τις βάσεις για την ηγεσία του εργατικού κινήματος την ώρα που αυτό θα ορθωνόταν στα πόδια του για ν' αποτινάξει στην καταπίεση και την εκμετάλλευση... Οι ρίζες των ιδεών που εκφράζουμε σήμερα, η ρίζα των απόψεων της σημερινής σοσ. έκφρασης δεν βρίσκονται πουθενά αλλού παρά σ' εκείνη την μικρή τετρασέλιδη εφημερίδα η οποία εκδόθηκε για πρώτη φορά τον Σεπτέμβριο του '73 ενσωματωμένη κάθε Παρασκευή στις μεσαίες σελίδες των «ΝΕΩΝ».

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΠΙΣΩ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΠΙΣΩ ΣΤΗΝ ΑΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ

Πέρασαν κι οι φτενείς καλοκαιρινές διακοπές. Όλοι τώρα οι εργάτες βρίσκονται πίσω στις δουλειές τους - αν κατάφεραν βέβαια να απολαύσουν καθόλου λίγες μέρες ξεγνοιασιάς στη θάλασσα ή το βουνό - τα λίγα αγαθά που παραμένουν σχεδόν δωρεάν και προσιτά σ' όλους - σχεδόν-.

Ο Ιούλιος και ο Αύγουστος πέρασαν χωρίς σημαντικά γεγονότα στον οικονομικό/βιομηχανικό τομέα.

Οι εργατικοί και πολιτικοί ηγέτες, οι εφημερίδες, τα ραδιόφωνα κι οι τηλεοράσεις μας παράσυραν σε μια έξαρση ενδιαφέροντος για τη νέα «κινητικότητα» στο Κυπριακό και τα εργατικά ζητήματα παραμερίστηκαν.

Πίσω στο εργοστάσιο όμως και στις οικοδομές οι εργάτες βρήκαν τα ίδια βασανιστικά προβλήματα να τους περιμένουν. Και τις ίδιες ανησυχίες. Ας τους ρίξουμε μια ματιά:

- Αύξηση στις τιμές - από την οποία ακόμα και η «Χαραυγή» (Δ. Αντρέου 6/8/83) παραδέχεται πως δεν προστατεύονται πλήρως οι μισθοί με τις τιμαριθμικές αυξήσεις 6 μήνες αργότερα.
- Αύξηση στο έλλειμμα στο ισοζύγιο πληρωμών που η λαϊκή τράπεζα υπολογίζει ότι θα φτάσει τα £365 εκατ. το 1983 με ετήσιο ρυθμό αύξησης 16%. Στασιμότητα στις επενδύσεις και πτώση στις εξαγωγές.
- Αύξηση στο δημοσιονομικό έλλειμμα (καθημερινή αύξηση για τη «Χαραυγή» της 26ης Ιουνίου - πρώτη σελίδα) και παράλληλη φοροδιαφυγή των κεφαλαιοκρατών (κινδυνεύουν να χαθούν 14 εκατ. από φόρους εισοδήματος - Χαραυγή στην ίδια έκδοση).
- Κατακόρυφη αύξηση του εξωτερικού χρέους (330 εκατ. οι επισταμιοί αμφισβητούμενοι αριθμοί).
- Στασιμότητα στις οικοδομές και συνεχής αύξηση της ανεργίας. Αύξηση κατά 20% το 83 - σε σύγκριση με το 82 όπου θα ξεπεράσει το 3.3% από 2.1% που ήταν το 80.

Βέβαια κάθε Κύπριος γνωρίζει πόσο ψεύτικοι είναι οι αριθμοί για την ανεργία γιατί πολλοί ιδιαίτερα τελειόφοιτοι Γυμνασίων και Πανεπιστημίων δεν γράφονται άνεργοι γιατί δεν τους προσφέρονται καθόλου ωφελήματα.

Ξέρουμε ακόμα πως αν επιστρέψουν οι 12,000 τόσοι εργαζόμενοι που «φιλοξενούνται» στις διάφορες Αραβικές κυρίως - χώρες το ποσοστό θα ξεπεράσει το 10% (Ας αφήσουμε τι θα γίνει αν αρχίσει η Θάτσερ να διώχνει Κυπρίους, μάλιστα όπως διώχνει Τούρκους και Έλληνες η Γερμανική κυβέρνηση).

Αξίζει να σημειώσουμε ότι το πρόβλημα άρχισε να παίρνει τέτοιες διαστάσεις που η «αρμόδια» Τεχνική Επιτροπή δεν σεβάστηκε ούτε τις άγιες διακοπές και συνεδρίασε λίγες μέρες πριν το Δεκαπενταύγουστο για να συζητήσει το πρόβλημα.

Δεν είναι τυχαίο που το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο ζήτησε από την κυβέρνηση να πάρει «σκληρά» μέτρα για να αντιμετωπίσει την κατάσταση. (Παγοποίηση δημόσιου μισθολογίου, φορολογίες σε αγαθά ευρείας κατανάλωσης, αύξηση επιτοκίων «Νέα» 2/6/83).

Μέτρα που επέβαλε ή προσπάθησε να επιβάλει το Δ.Ν.Τ. σ' όλες σχεδόν τις χώρες με αποτέλεσμα να πληρώσουν οι εργάτες τα σπασμένα της κρίσης του καπιταλισμού και να ξεσπάσουν πρωτοφανείς εργατικές κινητοποιήσεις σε μια σειρά από χώρες.

Όλα αυτά τα στοιχεία - αν και σχεδόν όλα απασχόλησαν τα κυπριακά μέσα μαζικής επικοινωνίας εδώ και 2-3 μήνες και συγκεκριμένα πριν αρχίσουν οι καλοκαιρινές διακοπές - συνθέτουν σήμερα μια κατάσταση έντονης αβεβαιότητας για όλους τους εργαζόμενους.

Η Κυπριακή οικονομία ευνοήθηκε κατά καιρούς από δευτερεύοντες, ασταθείς εξωγενείς παράγοντες που λόγω του μικρού της μεγέθους είχαν αποφασιστική θετική επίδραση (τουρισμός, γειτονία με Αραβικές χώρες, εξαγωγή εργατών ξένα στρατεύματα, ξένη βοήθεια κλπ κλπ). Η κυπριακή οικονομία όμως δεν μπορεί να ξεφύγει από τον γενικό κανόνα της παγκόσμιας κρίσης. Αυτό φάνηκε ιδιαίτερα σε σχέση με τις εξαγωγές (που είναι μειωμένες σε παγκόσμια κλίμακα) τις επιπτώσεις της ανόδου του δολαρίου και των επιτοκίων στο εξωτερικό χρέος και γενικά στην οικονομία.

Εξ άλλου όσο εύκολα ευνοείται από παράγοντες που για πιο μεγάλες οικονομίες θα αποτελούσαν σταγόνα στον ωκεανό άλλο τόσο μπορεί να πληγεί η κυπριακή οικονομία από μικροπροβλήματα ή αποτυχίες που για άλλες πιο μεγάλες οικονομίες θα περνούσαν απαρατήρητες. Μια πικρή γεύση πήραμε από την περίπτωση του Συνεργατισμού που κόντεψε να τινάξει την οικονομία στον αέρα.

Αν τα λέμε όλα αυτά είναι γιατί η οικονομική κρίση δεν πρέπει να βρει το εργατικό κίνημα απροετοίμαστο και διασπασμένο.

Πρέπει να το βρει προετοίμασμένο, με ψηλό ηθικό, ενότητα και πρόγραμμα ενιαίας δράσης για να αντιμετωπιστεί η κυβέρνηση κι οι εργοδότες. Για να μην πληρώσει ξανά τα σπασμένα ο εργάτης όπως το 74-76.

κόλουθη υπόσχεση:

«Ανένδοτοι και ανυποχώρητοι, περήφανοι, πρωτοπόροι υπερασπιστές τούτης της γης, πήραμε την απόφαση να ζούμε όρθιοι κι όχι γονατιστοί, να ζούμε καλύτεροι κι όχι σκλάβοι. Στο όνομα της ΕΔΕΝ και της ΕΔΕΚ στο όνομα του αγωνιζόμενου Κυπριακού λαού, στο όνομα των μαρτύρων μας που έδωσαν τη ζωή τους για τη λευτεριά αυτού του τόπου, στο όνομα σου σύντροφε Δώρο, ορκιζόμαστε πως καμιά δύναμη δεν θ' ανακόψει την πορεία μας, πως τίποτα δεν θα σταματήσει τις καρδιές του προδομένου αυτού λαού ν' αποζητά την λευτεριά. Πιστοί στις διακηρύξεις της οργάνωσης μας θα βρούμε ξανά αν χρειαστεί στους δρόμους και στις πλατείες για να τσακίσουμε κάθε σκοτεινή ή φανερή δύναμη που θα προσπαθήσει να στερήσει απ' αυτό το λαό το δημοκρατικό δικαίωμα να ζήσει ελεύθερος.

Τιμή στο Δώρο δεν σημαίνει ωραίες ομιλίες στις επετείους του. Σημαίνει συνέχιση της δουλειάς και των ιδεών για τις οποίες ο ίδιος πάλευε. Τον Σεπτέμβριο του 74 ιδρύεται η Δημοκρατική Νεολαία Δώρου Λοΐζου - η μαθητική οργάνωση για την οποία ο ίδιος ο Δ. είχε βάλει τις βάσεις. Από το Νόβριο του 74 επαναεκδόθηκε η σοσιαλιστική έκφραση-με τη μορφή περιοδικού αυτή τη φορά.

«... Η μαθητική οργάνωση της οποίας έβαλε τις βάσεις ανδρώνεται, αναπτύσσεται, δυναμώνει. Η Νεολαία Δ.Λ. αριθμεί εκατοντάδες δραστήρια στελέχη και χιλιάδες υποστηρικτές. Γίνεται η κύρια δύναμη μέσα στα σχολεία. Μετατρέπεται στην ηγεσία του μαθητικού κινήματος μέσα σε λίγες βδομάδες από το άνοιγμα των σχολείων του Σεπτεμβρίου του '74.

Τον Οκτώβριο κατεβάζει ολόκληρη τη μαθητική νεολαία της Δ/σίας σε μια μεγαλειώδη κινητοποίηση ενάντια στον Ιμπεριαλισμό τη Χούντα και την εισβολή παρ' όλη την προσπάθεια των «εθνικοφρονών» μαθητών να συμποτήσουν τη διαδήλωση και ενάντια σε ειδική απαγόρευση της διαδήλωσης από το υπουργείο παιδείας».

Απόσπασμα από την ομιλία του συντρόφου Α.Π. σχετικά με την ανάπτυξη και τη δύναμη της Δ.Ν.Δ.Λ.

Μιλώντας για τη δεύτερη περίοδο της σοσ. έκφρασης ο συν. Α.Π. είπε ανάμεσα σ' άλλα:

«Από τα πρώτα άρθρα φαίνεται η αμφισβήτηση της Μακαριακής πολιτικής ακόμα κι αν αυτά τα άρθρα ήταν υπέρ του Μακαρίου. Οι αναφορές στον Μαρξ, τον Λένιν το «κεφάλαιο» κλπ πυκνώνουν μαζί και οι επισημονικές αναφορές στο σοσιαλισμό και την επανάσταση».

«...Στις πρώτες αναλύσεις για το κυπριακό γίνονται οι πρώτες αναφορές στην ανάγκη να κτυπηθεί το κίνητρο του κέρδους και να εκπαιδευτούν οι μάζες. Ο προσανατολισμός όμως εξακολουθεί να είναι συγχισμένος και ο αγώνας του Κυπριακού λαού εξακολουθεί να ειδώνεται από την σκοπιά του Αντάρτικου».

«Ακολουθούν οι πρώτες σοβαρές επιστημονικές αναλύσεις για την ανεπάρκεια της Διζωνικής...»

«... Εμφανίζονται τα πρώτα άρθρα στα οποία εκφράζονται αντισταλινικές θέσεις καθώς κι ένα σταδιακό ξεκαθάρισμα για το ρόλο του κράτους».

«Οι σύντροφοι είναι ήδη σε θέση να απορρίψουν τον Μακάριο και την πολιτική του από τους πρώτους μήνες του '75».

«Εμπρός λοιπόν. Σύνταξις. Εθνικοφρονες όλης της Κύπρου γρηγορείτε και κάτω από τα κλαδιά της ελιάς ενωθείτε. Εδώ υπάρχει κράτος και επ' όσον υπάρχει κράτος προστατεύονται και οι προδότες ακόμη. Λέγεται ότι προστατεύονται και οι δημοκράτες επίσης. Τούτο το τελευταίο όμως εγώ δεν το ξέρω».

Οι πρώτες αντι-Μακαριακές αιχμές: Απόσπασμα από τη Σοσ. Έκφραση, φύλλο 7 Ιουνίου 1975.

Η δεύτερη περίοδος της Σ. Έκφρασης έκλεισε τον Ιούλιο του '75. Μέχρι τότε είχε σχεδόν ολοκληρωθεί η ταξική ανάλυση του Κυπριακού. Η τρίτη και τελευταία περίοδος της εφημερίδας μας ξεκίνησε το 76. Σύντομα ξεκαθαρίστηκαν οι θέσεις της λεπτομέρειας τους: για το ρόλο της αστικής τάξης, για το ότι η κήρυξη δεν θα μπορούσε ποτέ να γίνει κάτω από μια δεξιά κυβέρνηση, για την Λαϊκή Πολιτοφυλακή, για την εθνικοποίηση της οικονομίας, την ενότητα της Αριστεράς, το Κοινό Μέτωπο Ε/Κ - Τ/Κ κλπ.

Την ίδια περίοδο άρχισαν να βγαίνουν στην επιφάνεια με έντονο τρόπο οι διαφωνίες μέσα στο κόμμα. Μια σημαντική μερίδα της Κ.Ε. του κόμματος διαφώνησε με την ένταξη της ΕΔΕΚ στην Εκλογική Συμμαχία ΑΚΕΛ - ΔΗΠΑ για τις βουλευτικές του '76. Τα δεξιά στοιχεία ξεκινούσαν την προσπάθειά τους για το διώξιμο των αριστερών επαναστατικών στοιχείων από το κόμμα.

Στο τελευταίο μέρος της ομιλίας του ο συν. Α.Π. εξήγησε γιατί οι σημερινές ιδέες της σοσ. Έκφρασης αποτελούν λογική συνέχεια των θέσεων της σοσ. έκφρασης της πρώτης εκείνης περιόδου στην οποία ο Δώρος ήταν από τους κύριους συντάκτες.

Είπε ανάμεσα σ' άλλα:

«Η δημοκρατική συζήτηση και η ελεύθερη έκφραση ήταν για το Δώρο ζωή. Ο Δ. είχε αφιερώσει τη ζωή του στον αγώνα για την ελευθερία, για την ανάπτυξη του ανθρώπου, ενάντια στη διαφθορά, ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση, στον αγώνα για το σοσιαλισμό. Η πορεία του Δ. ήταν νομοτελειακά προκαθορισμένη από τότε. Η ολοκλήρωση του σαν επαναστάτη Μαρξιστή δεν εξαρτιόταν τόσο από τον ίδιο όσο από τις αντικειμενικές συνθήκες. Η ιστορία είναι ο πρώτος κριτής. Δοκιμάει ιδέες και τις απορρίπτει ή τις δικαιώνει. Για να κατανοήσει κανείς την ορθότητα των προσανατολισμών χρειάζεται η ευαισθησία και η κριτική διάθεση για να μετρηθεί η δύνα-

Στη συζήτηση που ακολούθησε δόθηκαν πολλά στοιχεία για τις καταστάσεις που επικρατούσαν την περίοδο εκείνη καθώς και πολλές λεπτομέρειες από τη ζωή του Δ. που έδιναν μια πιο ολοκληρωμένη εικόνα για την προσωπικότητα του νεκρού συντρόφου.

Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε στην ανάγκη να μη μετατραπεί ο Δ. σε μια αγιογραφία και να χαθεί, μέσα από τη μυθοποίηση, του η επαναστατικού του φυσιογνωμίου.

Οι αστοί και οι καιροσκόποι δεν χάνουν ευκαιρία να εγκολπώνονται επαναστάτες κι αγωνιστές για να τους καταστήσουν έτσι ακίνδυνους για τις θέσεις και το σύστημα τους. Χαρακτηριστικό είναι το ότι ενώ το 76 το τραγούδι του Λεύτερου ήταν απαγορευμένο από το ΡΙΚ, σήμερα ακούεται και γίνονται κι αναφορές ακόμα στο Δώρο Λοΐζου.

Ο Δώρος ανήκει στην εργατική τάξη και στην επανάσταση γιατί ο ίδιος έταξε τον εαυτό του εκεί και είναι ευθύνη των παλιών του συντρόφων να τον απομυθοποιήσουν, να τον τοποθετήσουν μέσα στην πραγματικότητα της ανθρώπινης ζωής, για να μεταφέρουν στους πιο νέους την πραγματική, την επαναστατική διάσταση του Δώρου Λοΐζου.

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1973

Σοσιαλιστική έκφραση
όργανο της σοσιαλιστικής νεολαίας (ΕΔΕΝ)

Οι σημερινά νέα, οι αληθινά νέα, μορφωμένοι και τεχνίτες, αυτοί που δεν έφτασαν ακόμα στα τριάντα πέπε, πρέπει ν' αρχίσουν ν' αναλαμβάνουν τις ευθύνες τους. Πά τους γίνε συνείδηση ότι ο τόπος από δω και πέρα, τους ανήκει. Οι σημερινά νέα είναι αυτοί που θα πύξουν κυβερνήσουν, αήριο. Απ' αυτούς θα εξαρτηθεί η ιστορική πορεία του προς μία δημοκρατική αναγέννηση ή προς καινούργιες καταστροφές. Πρέπει να ξεχωρίσουν ποιές ιδεολογίες, ποιές φιλοσοφίες, ποιούς αρχηγούς θ' ακολουθήσουν. Πρέπει να πάρουν θέση. Η απάθεια και ο εσπιθελαιμμός ανήκουν σ' άλλους καιρούς. Υπάρχουν δύο μεγάλες κατηγορίες ιδεολογιών, φιλοσοφιών, αρχηγών, συστημάτων. Η μία είναι η καταπίεση, στην οποία ανήκουν όσοι και όσα φέρνουν τον άνθρωπο κοντά στον άνθρωπο. Στην άλλη κατηγορία ανήκουν όσοι και όσα απομακρύνουν τον άνθρωπο από τον άνθρωπο. Στην μία ανήκουν οι οπαδοί της ζήσης, στην άλλη οι οπαδοί του θανάτου. Η εκλογή ανήκει σε μάς, αδελφιαί!

Διεθνής κατάσταση

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

Το πρώτο φύλλο της Σοσιαλιστικής Έκφρασης.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ

«Ο Καπιταλισμός» είχε κάποτε πει ο Λένιν «είναι μια σπέρμονη φρίκη».

Και πραγματικά για τις χώρες του Τρίτου Κόσμου ο καπιταλισμός ακόμα και στην καλύτερη περίοδο της άνθησης του μπόρεσε να προσφέρει μόνο πείνα, μιζέρια, πόλεμο κι εξαθλίωση. Οι αποικιοκράτες πλήρωσαν αυτή την εκμετάλλευση με την πιο μεγαλειώδη κι πιο μαζική κινητοποίηση που γνώρισε η ανθρώπινη Ιστορία: Την αποικιακή επανάσταση.

Η Παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού, που φόρτωσε στις χώρες του τρίτου κόσμου 700 δισεκατομμύρια δολάρια χρέος και τον κίνδυνο πλήρους κατάρρευσης των οικονομιών τους έχει μετατρέψει τη δεκαετία του 80 σε μια περίοδο επαναστάσεων, πολέμων και αντεπαναστάσεων, μια περίοδο κοινωνικών τρικυμιών που θα κάνει όλες τις προηγούμενες να φαίνονται σαν τρικυμίες στο ποτήρι.

Τα γεγονότα των τελευταίων μηνών έχουν δείξει πως το κέντρο αυτών των επαναστατικών διεργασιών θα είναι η Ήπειρος της Λατινικής Αμερικής.

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Ένας βασικός λόγος γι' αυτή την πρόβλεψη είναι το μέγεθος των αντιθέσεων που έχουν συσσωρευτεί για χρόνια σ' αυτές τις κοινωνίες.

Σ' ένα πληθυσμό των 355 εκατομμυρίων το 40% ζει σε συνθήκες απόλυτης φτώχειας ενώ 20 εκατομμύρια λιμοκτονούν. Κι αυτο παρα το γεγονός ότι η Λατ. Αμερική είναι μια από τις πιο πλούσιες Ηπείρους του πλανήτη μας με κολλοσοσία αποθέματα πετρελίου, κάρβουνου, νίκης, ψευκού γαζιού και γενικά όλων των πρώτων υλών που χρειάζονται για να μεταμορφωθεί η Ήπειρος σε πραγματικό παράδεισο.

Όπως αποδεικνύεται, όμως, ξανά και ξανά στη βάση του καπιταλισμού δεν υπάρχει καμιά διέξοδος για τις Λατινοαμερικάνικες μάζες.

Από τα 575 εκατ. εκτάρια καλλιεργήσιμης γης μόνο τα 170 εκατ. καλλιεργούνται. Ένω το 60% της γης του Μεξικού θεωρούνται πολύ πλούσια σε μεταλλεύματα κι άλλες ύλες μόνο τα 15% έχουν εξερευνηθεί.

Επιπρόσθετα, η Παγκόσμια καπιταλιστική κρίση σημαίνει για τα προϊόντα των χωρών της Λατ. Αμερικής (μεταλλεύματα, ζάχαρη, πρόφιμα κ.ο.κ.) μια κατακόρυφη πτώση στις τιμές και μια τεράστια διεύρυνση του χάσματος στις τιμές σε σύγκριση με τα βιομηχανικά προϊόντα.

Στα χρόνια 1978-80 οι οικονομίες της Λατ. Αμερικής έχασαν 5 δις δολάρια από τη μείωση στις τιμές, ενώ ο όγκος του εμπορίου μειώθηκε κατά 30%.

Το 1981, που ήταν ο χειρότερος οικονομικά χρόνος για την Ήπειρο από τον 2ο Παγκ. Πόλεμο, χάρθηκαν άλλα 5 δισεκατομμύρια, τον ίδιο χρόνο το Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν (Α.Ε.Π.) μειώθηκε κατά 1.7%, ο πληθωρισμός ξεπερνούσε το 60% κατά μέσο όρο το έλλειμμα στο ισοζύγιο πληρωμών έφτασε τα 38 δισεκα. και το εξωτερικό χρέος τα 240 διςεκ.

Σήμερα το συνολικό χρέος των χωρών αυτών έφτασε τα 300 διςεκ. δολάρια. Ένω η ανεργία και υποασφάλιση έφτασε τα 50% (30% τη δεκαετία του 70). Οι οικονομίες αυτές, ακόμα και με τη μικρή ανάκαμψη που παρουσιάζεται το 1983 στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία και που αναμένεται να διαρκέσει το πολύ μέχρι το τέλος του 1984 για να ακολουθήσει από μια ακόμα βαθύτερη κρίση το 85 δεν έχουν καμιά ελπίδα σωτηρίας.

Τα ψηλά επόκια στις Η.Π.Α. και στις υπόλοιπες αναπτυγμένες χώρες φέρνουν εφιάλτες για τις καταχρεωμένες οικονομίες της Λατ. Αμερικής. Μια μικρή αύξηση στα επόκια της τάξης του 1% σημαίνει για τις χώρες αυτές εξεύρωμα των πόρων τους κατά 1 διςεκ. δολάρια.

ΑΣΤΑΘΕΙΑ

Η κατάσταση αυτή αποτελεί μια σίγουρη συνταγή για κοινωνικούς σπασμούς σ' ολόκληρη την Ήπειρο. Στην ουσία δεν υπάρχει σήμερα ΚΑΝΕΝΑ ΣΤΑΘΕΡΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ στην Κεντρική και Λατινική Αμερική Χώρες «θαύματος» όπως την Βραζιλία και την Αργεντινή που πραγματικά γνώρισαν κάποια ανάπτυξη στη μεταπολεμική περίοδο της άνθισης μετατρέποντας σήμερα σε πεδία πρωτοφανών κοινωνικών συγκρούσεων και αναταραχών.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

Η Αχίλλειος, όμως, πέτρα του Λατινοαμερικάνικου Καπιταλισμού είναι αναμφίβολα η Κεντρική Αμερική. Η Νικαράγουα ήταν ο αδύνατος κρίκος της καπιταλιστικής αλυσίδας που έσπασε ο προάγγελος της επερχόμενης γιγαντικής κίνησης των μαζών της Ηπείρου, μιας επαναστατικής κίνησης που ο Αμερικάνικος Ιμπεριαλισμός φαίνεται αδύναμος να σταματήσει. Ο άλλος που έχει μπροστά του ο Αμερικάνικος Ιμπεριαλισμός στην προσπάθειά του να διασώσει τα κέρδη και τις τεράστιες επενδύσεις του στην Λατ. Αμερική είναι να περιορίσει μια ατομική έκρηξη σε μια χαρτοσακούλα!

Οι χώρες της Κεντρικής Αμερικής είναι από τη λιγότερο βιομηχανοποιημένες, είναι οι κλασικές «δημοκρατίες μπανάνας» — στην ουσία αποικίες του Αμερικάνικου Ιμπεριαλισμού. Ο Αμερικάνικος Καπιταλισμός έχει διατηρήσει αυτές τις χώρες κάτω από την επικυριαρχία του από τις αρχές του 20ού αιώνα εδία πυρως και σιδήρου.

Για να συντηρη τὰ κέρδη του έχει αναγκαστεί να διατηρεί ημιφουδαραρχία αστυνομικά και στρατιωτικά καθεστώτα όπου μια δράκη εκατομμυριούχου κι τσιφλικάδες κυριαρχούν τις οικονομίες της περιοχής.

Στο παρελθόν, οποιαδήποτε προσπάθεια αποτινάξης της ολιγαρχίας από τους λαούς της περιοχής έβρισκε αντιμέτωπο τον Αμερ. Ιμπεριαλισμό κι τις άμεσες στρατιωτικές επεμβάσεις (Νικαράγουα 1912-33, Γουατεμάλα 1954, Δομινικανή Δημοκρατία 1965 κ.ο.κ.).

Η επανάσταση στη Νικαράγουα σημαίνει ένα τεράστιο βήμα μπροστά για τις Νικαραγουάσες μάζες. Μέσα από ένα άγριο αιματηρό εμφύλιο πόλεμο στον οποίο χάθηκαν 50.000 ζωές κι εργάτες κι αγρότες της Νικαράγουας ανάτρεψαν τη δικτατορία του Σομάδα. Σύντριψαν τον κρατικό του μηχανισμό και τον αντικατέστησαν με τον αντίστοιχο στρατό των Σαντινιστών.

Οι ηγέτες, όμως, των Σαντινιστών, επηρεασμένοι από τη Σταλινική θεωρία των σταδίων και του

«Σοσιαλισμού σε μια χώρα», έμειναν στα μισά του δρόμου αφήνοντας σχεδόν άθικτη την «ιδιωτική πρωτοβουλία». Ένω έχει αποδειχθεί πως δεν υπάρχει καμιά ελπίδα προόδου στη βάση του καπιταλισμού, άφησαν το 60% της οικονομίας και το 90% της γης σε ιδιωτικά χέρια, διατηρώντας έτσι την οικονομική δύναμη των αστών.

Αν οι Σαντινιστές ήταν σωστοί Μαρξίστες θα κρατικοποιούσαν τους βασικούς τομείς της οικονομίας, θα παίρναν τη γη από τους τσιφλικάδες και θα οργάνωναν μια εργατική δημοκρατία στις γραμμές της Ρωσίας του 1917. Βέβαια, ιδιαίτερα σε μια μικρή χώρα όπως τη Νικαράγουα των 3 εκατο. δεν θα μπορούσαν να οικοδομήσουν το σοσιαλισμό μόνο τους. Θα ήταν ανάγκη να χρησιμοποιήσουν τη νέα τους δύναμη για έμπλοκα της επανάστασης με στόχο την Σοσιαλιστική Ομοσπονδία της Κεντρικής Αμερικής που θα προετοιμάζε το έδαφος για τη Σοσ. Ομοσπονδία της Λατινικής Αμερικής.

Σήμερα υπάρχει ο κίνδυνος αν δεν τακτοποιή τη δύναμη της αστικής τάξης, να οδηγηθεί η κοινωνία μέσα από την αντιπαράθεση των αστών, πίσω στον καπιταλισμό και τη δικτατορία.

Κι αυτή θα 'ταν η πιθανή εξέλιξη δεδομένης της συνέχισης των κοινωνικο-οικονομικών προβλημάτων (καταστρεφόμενη οικονομία, ανεργία 30% κλπ) που θα οδηγούσε στην απογοήτευση των μαζών.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ

Οι Αμερικανοί καπιταλιστές γνωρίζουν καλά αυτή την κατάσταση. Δεν είναι όμως διατεθειμένοι να περιμένουν την ανατροπή της κυβέρνησης από εσωτερικές δυνάμεις. Έτσι και με την παραμορφωμένη της μορφή, η επανάσταση στη Νικαράγουα αποτελεί τεράστια πηγή εμπνεύσεως στους ταλιπαρημένους λαούς της περιοχής. Η επανάσταση έχει ήδη ξεπληθεί στο Σαλβατορ όπου ο στρατός δέχεται επανειλημμένες ήττες κι όπου το καθεστωτικό χιμπαίνο βοήθησε δεν μπορεί να αντέξει ούτε για λίγες βδομάδες. Μετα το Σαλβατορ θα πάρουν σειρά οι Ουδούρες η Γουατεμάλα, ο Παναμάς και το Μεξικό (η 3η σε έκταση χώρα της Λατινικής Αμερικής και η 9η παγκόσμια) Αυτή η εξέλιξη θα ήταν καταστροφική για τα Αμερικανικά συμφέροντα. Η Κεντρική Αμερική βρίσκεται στο κατώφλι των ιδίων των Η.Π.Α. Από την καρσβική και το Μεξικό περνούν τα 2/3 του πετρελίου των Η.Π.Α. ενώ έχουν επενδύσει δισεκατομμύρια στην περιοχή.

Αυτο εξηγεί τις άγριες νύχτες που περνούν οι Ιμπεριαλιστές και τις πρόσφατες επεμβάσεις τους

(Σαλβατορ, Γουατεμάλα κλπ) τη στρατιωτική βοήθεια στις Ουδούρες που μεγάλη σε λίγους μήνες απ' ότι σ' όλα τα προηγούμενα χρόνια τις πολυήμερες ναυτικές ασκήσεις και μονούβρες και την απειλή για στρατιωτική επέμβαση στην ίδια τη Νικαράγουα.

Απο στρατιωτική άποψη αυτή θα ήταν μια πολύ εύκολη επεξεύριση που θα κρατούσε λίγες μόνο μέρες. Το ότι δεν έχουν ακόμα επέμβει οι Ιμπεριαλιστές οφείλεται εξ ολοκλήρου στις ανυπόλογτες συνέπειες που θα 'χει μια τέτοια ενέργεια.

Οι Αμερικάνοι θα βρίσκαν αντιμέτωπο ένα ολόκληρο λαό έτοιμο να θυσιάσει για την υπεράσπιση της επανάστασης, για να μη βρεθούν αντιμέτωποι ξανά με το τέρας του Σομοζίσμου. Εξ άλλου, όπως είδαμε το Βιετнам, ακόμα κι ο ισχυρός Αμερ. Ιμπεριαλισμός δεν μπορεί να καταπιεί ένα ολόκληρο λαό όταν ολόκληρος ο λαός είναι αποφασισμένος να πολεμάει.

Εξ ίσου σοβαρές θα ήταν οι συνέπειες στην υπόλοιπη Λατινική Αμερική όπου θα ξεσηκώνονταν ένας τεράστιος σιμφώνιος επαναστατικών εκρήξεων. Οι επιπτώσεις μέσα στην ίδια την Αμερική δεν πρέπει να υποτιμούνται. Οι Ισπανόφωνοι στις Η.Π.Α. αριθμούν χιλιάδες κι είναι θύματα της ίδιας καταπίεσης κι εκμετάλλευσης όπως οι Ιαίοι. Δεν πρέπει να ξεχνούμε εξ άλλου, πως τελικά οι Αμερικάνοι έφταναν στο Βιετнам όχι γιατί ηττήθηκαν στρατιωτικά αλλά λόγω των εσωτερικών αντιδράσεων και της διάβρωσης του ηθικού των Αμερικανών στρατιωτών.

Ο Αμερικάνικος Ιμπεριαλισμός βρίσκεται λοιπόν μπροστά σ' ένα άλλο δίλημμα που γι' αυτόν είναι κυριολεκτικά κμπος γκρεμίσ και πίσω ρεύμα. Το πιο πιθανό και πέρα από τα όρια της λογικής ανάλυσης των συνεπειών είναι πως θα αναγκαστούν να επιβιώσουν, βίσκοντας ή κατασκευάζοντας, κάποια πρόφαση όταν οι πρώην Σομοζίστες και ο στρατός των Ουδούρων θα έχουν ηττηθεί τελειωτικά. Αλλοίως θα 'χουν ένα πιο δύσκολο έργο επεμβάσεως όταν η επανάσταση θα 'χει φτάσει στο Μεξικό.

Όποιο δρόμο και ν' ακολουθήσουν όμως οι Αμερικανοί Ιμπεριαλιστές είναι καταδικασμένοι να αντιμετωπίσουν αλληλεπλήγη κύματα επαναστατικών εξεγέρσεων σ' ολόκληρη τη δεκαετία.

Αντεπαναστάτες στις Ουδούρες. Η τλειωτική τους ήττα θα φέρει τον Αμερικάνικο Ιμπεριαλισμό μπροστα στην ανάγκη να επέμβει στρατιωτικά. Το δίλημμα γι' αυτούς είναι: είτε καταστροφή είτε δάεθρος

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

Κι εκεί που θα αποδειχτούν πραγματικά ανήμποροι να επέμβουν, είναι στις μεγάλες σε πληθυσμό χώρες της Λατινικής Αμερικής κι ιδιαίτερα στην Αργεντινή, τη Βραζιλία, τη Χίλη...

Η δύναμη του προλεταριάτου σ' αυτές τις χώρες είναι πραγματικά κολλοσοσία, αποτέλεσμα της βιομηχανοποίησης κι αστικοποίησης των τελευταίων χρόνων. Ας δούμε μερικά εισληκτικά στοιχεία.

Στην Αργεντινή τα 84% του πληθυσμού ζουν σε πόλεις των 100.000 κατοίκων και πάνω — το 35% στο Μπουένος Άιρες!!!

Στην Ουραγουάη 81% ζουν σε πόλεις, στη Βραζιλία 80%, στη Χίλη 79%, στη Βενεζουέλα 75%, στο Περού και το Μεξικό 66%. Στις χώρες αυτές, η εργατική τάξη είναι χιλιάδες φορές πιο μεγάλη και δυνατή απ' ότι ήταν στη Ρωσία του 1917. Σ' ολόκληρη την Ήπειρο το 25 — 30% των εργατών είναι οργανωμένοι σε συνδικάτα ενώ στην Αργεντινή, Βραζιλία, Μεξικό, Βολιβία, Περού το ποσοστό ξεπερνά το 50%. Ας θυμηθούμε πως πριν τον 1ο Παγκ. Πόλεμο ο Λένιν αναφερόμενος στην περίπτωση της Βρετανίας, θεωρούσε το 30% οργανώση σαν πολύ εντυπωσιακό ποσοστό.

Στο Σάν Πάολο της Βραζιλίας έχουν συγκεντρωθεί τα 4/5 της Βραζιλιάνης βιομηχανίας! Στις 3 βασικές πόλεις της χώρας εργοδοτούνται 300.000 εργάτες στην βιομηχανία αυτοκινητών και μόνο. Η Φολκς Βάγκεν εργοδοτεί 38.000 και η Φόρντ 25.000 σε πόλεις εργατών. Το 1979 185.000 εργάτες στην αυτοκινητοβιομηχανία απέργησαν για 3 βδομάδες κερδίζοντας 63% αύξηση στους μισθούς. Ο καθοδηγητικός ρόλος που θα παίξει η εργατική τάξη στην επερχόμενη επανάσταση στις χώρες της Λατ. Αμερικής φαίνεται ξεκάθαρα στις διαδηλώσεις και τις απεργίες των τελευταίων μηνών της Βραζιλίας την Αργεντινή και τη Χίλη.

Στη Βραζιλία

το οικονομικό θαύμα έδωσε τη θέση του στη χρεωκοπία και την κατάρρευση. Το εξωτερικό χρέος φτάνει τα 90 δις δολάρια και ούτε καν οι τόκοι δεν μπορούν να ξεπληρωθούν. Υπάρχουν 25 — 30 εκατ. άνεργοι κι 770.000 στο Σάο Πάολο από τους οποίους οι 400.000 έχουν στη δουλεια τους κατά τους τελευταίους 18 μήνες. Ο πληθωρισμός αναμένεται να φτάσει το 150% το 1983 και το βιοτικό επίπεδο έχει μειωθεί κατά 5% στα τελευταία δυο χρόνια. Κάτω από την πίεση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου το καθεστωτικό προπαίδει να μεταρρυθμίσει το σύστημα Αυτάματος Τριμηνίτικης Αναπροσαρμογής και να εισάξει διάφορα άλλα μέτρα λιτότητας. Σ' αυτή την προσπάθεια βρήκε αντιμέτωπη την εργατική τάξη που μπήκε σε μια περίοδο βίαιων απεργιών και κινητοποιήσεων που οδήγησαν σε γενική απεργία. Τον περασμένο μήνα οι ηγέτες 138 συνδικάτων με συνολικό αριθμό μελών 1 1/2 εκατ. συναντήθηκαν για να συζητήσουν τη δημιουργία ενιαίου Συνδικαλιστικού Κογκρέσου.

Για την Αργεντινή τα στοιχεία της οικονομικής κατάρρευσης είναι εξ ίσου συνταραχτικά. Αξίζει να αναφερθούμε πώς ενώ το 1975 η ισοτιμία του νομίσματος με το δολάριο ήταν 28 πέσο στο δολάριο το 1982 ήταν 20.000 (!!) πέσο στο δολάριο.

Η μαζική ανεργία, η μιζέρια, η διάσπαρτα έφτασαν επίπεδο ρεκόρ. Την περίοδο 76 — 78 20 δις δολάρια εξανεμίστηκαν σε καταχρήσεις.

Ο πόλεμος στα Φώκλαντ έφερε στην επιφάνεια όλη τη σαπίλα του στρατιωτικού καθεστώτος κι η ήττα οδήγησε στην πλήρη τού κατάρρευση. Στις αρχές του Ιουλίου μπήκαν σε 24ώρες γενικές απεργίες οι λιμενεργάτες, οι πυροσβέστες, οι

Μπουένος Άιρες μετά την ήττα στα Φώκλαντ

εκπαιδευτικοί, οι γιατροί οι αστυνομικοί. Οι απεργίες είναι τόσο διαδεδομένες καθημερινά που οι εθνικές εφημερίδες δεν έχουν χώρο για τη δημοσιογραφική τους κάλυψη κι ανακινούνται απλώς τις λίστες των απεργιών κατά κλάδο!

Ανάμεσα στο στρατό και την κυβέρνηση υπάρχουν πρωτοφανείς διασπάσεις και διαμάχες. Ακόμα και στρατηγικοί λαμβάνουν μέρος σε διαδηλώσεις για την αποκατάσταση της δημοκρατίας. Οι διαδηλώσεις ενάντια στο νόμο με βάση τον οποίο θα χωριστούν τα εγκλήματα των στρατιωτικών κατά την περίοδο των εκτελέσεων και εξαφανίσεων αριστερών, ήταν τόσο δυνατά που ο νόμος αυτός από τις πιο μαζικές των τελευταίων χρόνων. Η υπόσχεση για γενικές εκλογές (στις 30 Οκτωβρίου) αντι να καθυστερείται το εργατικό κίνημα, του έχει δώσει φτερά αφού προδωθήκε η αδυναμία και η σαπίλα του καθεστώτος.

Τέλος στη Χίλη (βλ. επίσης φύλλο 132) ο πανίσχυρος δικτάτορας Πινοσέτ 'ε' αναγκαστεί να γονατίσει μπροστα στην πανίσχυρη εργατική τάξη που παρα τη σφαγή 50.000 εργατών το 73 και την πιο στυγνή δικτατορία της εποχής μας αφήνει εδώ και τρεις μήνες τα τακς και τα πολυβόλα σε ολόενα και πιο δυναμικές κινητοποιήσεις. Οι κινητοποιήσεις ακολούθησαν την πλήρη αποτυχία του στρατιωτικού μονεταρισμού που σήμανε την ολοκληρωτική κατάρρευση της βιομηχανίας. Έτσι το 1/3 των εργαζομένων είναι

άνεργοι ενώ το 1982 το Α.Ε.Π. μειώθηκε κατά 14%. Ακόμα και η μεσοία τάξη και οι φορηγατζήδες που έπαιξαν σημαντικό ρόλο το 73 στην ανατροπή του Αλλιέντε εγκατέλειψαν το καθεστωτικό αφήνοντας το χωριό καμια λάιχη βάση.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Όλα τα στοιχεία και τα γεγονότα δείχνουν πως η κινητήρια δύναμη της αλλαγής στις χώρες της Λατινικής Αμερικής είναι το ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ. Είναι γι' αυτό που το ξεδίπλωμα της επανάστασης σ' αυτές τις χώρες θα πάρει την κλασική μορφή (Ρωσία 1917) και είναι γι' αυτό που η τακτική του αντίρπου στη Λατινική Αμερική αποτελεί σήμερα καθαρή τρέλλα.

Σήμερα υπάρχουν οι συνθήκες για κατάληψη της εξουσίας από το προλεταριάτο χωρίς την ανάγκη ανάρτησης δράσης ακόμα και σε χώρες όπως το Σαλβατορ, πράγμα που άρχισαν να αντιλαμβάνονται και οι ίδιοι οι ηγέτες του αντίρπου. Ο αρχηγός της αντίρπου οργάνωσης E.R.P. ανέφερε σε συνέλευση που έδωσε τον Ιούλιο στη «Μοντ Ντιπλάματι» ότι σε αρκετές περιπτώσεις (Απριλίου, Μάης 79, Ιανουάριος 80) οι αντίρτες θα μπορούσαν να είχαν καταλάβει την εξουσία χωρίς να χρειαστεί να καταφύγουν σε στρατιωτική δράση. Το 90% των μελών των συνδικάτων και οι εργάτες γενικά καθυστερούνται από τους αντίρτες, οι αγρότες ήταν με το μέρος τους, το καθεστωτικό και ο στρατός

σκίζονταν από διασπάσεις. Το γεγονός ότι δεν χρησιμοποιήσαν αυτές τις ευνοϊκές συνθήκες για την εξουσία παραδέχτηκε ο ηγέτης του E.R.P. έδωσε την ευκαιρία στο στρατό να επιβάλει την τρομοκρατία στις πόλεις και στην ύπαιθρο όπου είχαν υποστηρίξει οι αντίρτες, σπρώχνοντας έτσι το κίνημα προς τα πίσω και κινδυνεύοντας τις επαναστατικές δυνάμεις.

Σε μια σειρά από χώρες της Λατινικής Αμερικής υπάρχουν οι βασικές συνθήκες που περιγράφει ο Λένιν για επιτυχία της επανάστασης: α) Η άρχουσα τάξη είναι διασπασμένη κι αδύναμη να διοικήσει όπως πριν. β) Τα μεσοία στρώματα βρίσκονται σε αναβρασμό γ) Η εργατική τάξη είναι έτοιμη για θυσίες κι αγώνα. Μόνο το τέταρτο βασικό συστατικό που θεωρούσε ο Λένιν αναγκαίο Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ, απουσιάζει.

Οι εργατικοί ηγέτες ασχολούνταν με το πως θα αποδύονταν παρα με το πως θα πάρουν την εξουσία ή το πολύ με το πως θα την παραδύσαν στους «προδοτικούς αστούς» ή σε οποιοδήποτε εχθρό από την εργατική τάξη. (Βλέπε φ. 131)

Οι συνθήκες όμως που έχουν δημιουργηθεί είναι προενοϊκές για το ξεδίπλωμα της Μαρξιστικής ιδεών μέσα στο εργατικό κίνημα. Οι Μαρξίστες σ' όλο τον κόσμο έχουν καθήκον να βοηθήσουν στην ανάπτυξη μαζικών επαναστατικών κομμάτων σ' αυτές τις χώρες. Η

επιτυχία της επανάστασης σε μια σημαντική χώρα της Λατινικής Αμερικής είναι ικανή να τραντάξει τα θεμέλια του Ιμπεριαλισμού δημιουργώντας ένα εντελώς νέο ισοζύγιο δυνάμεων. Εξ άλλου η επανάσταση έστω και σε μια απ' αυτές τις χώρες δεν μπορεί να σταματήσει στα σύνορα της. Τα σύνορα στην Λα. Αμερική φτιάχτηκαν από τον καπιταλισμό για να διαχωρίζουν λαούς που έχουν την ίδια γλώσσα, τα ίδια ήθη κι έθιμα που νιώθουν σ' ένα βαθμό σαν ένα έθνος. Ας θυμηθούμε πως το σύνθημα που χάραξαν στο λάβαρο του Σοσ. Κόμματος της Χίλης οι ηγέτες του δεν ήταν «Για μια Σοσιαλιστική Χίλη» αλλά «Για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Λατ. Αμερικής».

Η επανάσταση στην Λατ. Αμερική δεν μπορεί παρα να πάει με το πως θα προετοιμάσει με μπλοσβεβικούς ηγέτες σε μια χώρα να ξεπληθεί σ' ολόκληρη την Ήπειρο ανοίγοντας το δρόμο για τη δημιουργία της Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας των χωρών της Λατ. Αμερικής που με τη σειρά της θα προετοιμάσει το έδαφος για την Παγκόσμια Σοσιαλιστική Ομοσπονδία.

Δώρος Μ.

Απο τις κινητοποιήσεις στη Χίλη 100 πληγωμένοι — 26 νεκροί

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Μιλα στη Σ.Ε. μέλος της συνταχτικής επιτροπής του «Ξεκινήματος»

Πιο κάτω παραθέτουμε συνέντευξη που έδωσε στην Σοσιαλιστική Έκφραση ο συντρ. Γιώργος Σκηγιώτης, μέλος της συνταχτικής επιτροπής της εφημερίδας «Ξεκίνημα για την Μαρξιστική τάση του ΠΑΣΟΚ» που επισκέφτηκε πρόσφατα την Κύπρο.

Η εφημερίδα «Ξεκίνημα» έβγαλε νόμιμα μέσα στο ΠΑΣΟΚ μέχρι το 1975—76, τότε που το ΠΑΣΟΚ έλεγε ότι η ύπαρξη τάσεων είναι προϋπόθεση για την ζωή του κινήματος.

Μετά τις μαζικές διαγραφές της αριστεράς και τη δεξιά στροφή του κινήματος το Ξεκίνημα κηρύχτηκε παράνομο από την ηγεσία. Ωστόσο μετά τις διαγραφές οι σύντροφοι του Ξεκινήματος εξακολούθησαν να αγωνίζονται όπως και σήμερα μέσα στο κίνημα, δίπλα στο κίνημα για την δημιουργία μιας μαζικής Μαρξιστικής τάσης, που αγωνίζεται για την κοινωνικοποίηση των στρατηγικών τομέων της οικονομίας, τον εργατικό έλεγχο, την αποδιείχιση, για την έξοδο από το ΝΑΤΟ και την ΕΟΚ, το κόμμα και την κατοχύρωση των τάσεων, για την ενότητα της αριστερης πτέρυγας του κινήματος, για την διεξαγωγή ενός δημοκρατικού συνεδρίου, που θα χαράξει μια μαχητική σοσιαλιστική πολιτική και θα οδηγήσει το εργ. κίνημα στο σοσιαλισμό.

Ερώτηση: Σύντροφε Σκηγιώτη, πως βλέπεις με δυο λόγια την νέα περίοδο η οποία έχει ανοίξει για την Ελληνική κοινωνία μετά από την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία;

ΑΠ. Σήμερα μια νέα περίοδος έχει ανοίξει για την Ελληνική κοινωνία. Η άνοδος του ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση, το ποσοστό 60% της Αριστεράς, στις εκλογές, που αποτελεί ρεκόρ, σημάδεψε μια νέα ευνοϊκή περίοδο. Αφού το ποσοστό βέλγισε πραγματικά τη δύναμη του εργ. κινήματος που αποτελεί και τον κυριώτερο άξονα της πορείας σήμερα.

Την κατάσταση μπορούμε να την δούμε σε 3 άξονες. α) Την δύναμη του εργ. κινήματος. β) Την χρεωκοπία των αστών. γ) Το ότι οι αστοι δεν πρόκειται να καθήσουν με στασιμότητα, τα χέρια αλλά θα κινθούν για να κτυπήσουν το ΠΑΣΟΚ και το κίνημα.

Η κατάσταση σήμερα είναι εκρηκτική, μια κατάσταση προεπαναστατική που με τα μικρότερα γεγονότα θα υπάρξουν επαναστατικές εκρήξεις γιατί στα θεμέλια της Ελληνικής κοινωνίας κούλιαζαν για χρόνια τώρα η αναδάτηση, ο προβληματισμός, το τοξικό μίσος που δίνουν μια μαχητική διάθεση στο προχώρημα για σοσιαλιστική αλλαγή.

Όλη η Ελληνική Ιστορία δίδαξε πως η ζωή στην Ελλάδα ήτανε μια σειρά πραξικοπημάτων με διαλείμματα κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Δεν πρέπει να ξεχνάμε πως η αστική τάξη κάθε φορά που κινδύνευαν τα συμφέροντά της, με ένα γρήγορο τρόπο γυρνούσε για να χρησιμοποιήσει το στρατό ανοικτά ή καλυμμένα.

- Δεν πρέπει να το ξεχνάτε για δυο λόγους.
- 1) Για να μην εφησυχάζουμε από το γεγονός ότι έχουμε κοινοβουλευτική δημοκρατία στην Ελλάδα 8 χρόνια τώρα.
  - 2) Για να θυμηθούμε ότι ακόμα και σήμερα η Δημοκρατία στην Ελλάδα είναι κάτω από την σκέπη ενός Συντάγματος δικτατορικού, γιατί οι εξουσίες που δίνει στον πρόεδρο είναι καθαρά δικτατορικές. Μπορεί ο πρόεδρος να κηρύξει το στρατιωτικό νόμο, να απαγορεύσει απεργίες, συγκυβερνώσει, ένα σύνταγμα καθαρά Παπαδόπουλο καλυμμένο με κοινοβουλευτικό μανδύα.

ΕΡ. Πως αφή τη αστική τάξη άφησε το ΠΑΣΟΚ να ανέβει στη Κυβέρνηση;

ΑΠ. Η αστική τάξη δεν ήθελε καθόλου, μα καθόλου την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία. Όμως βρήκε αδύναμη και από δω μπορούμε να δούμε τη δύναμη του εργατικού κινήματος.

Γιατί ήταν οι 15.000.000 απεργιοί από το 74—81, που σημαίνει ότι οι εργάτες απεργούσαν 8—10 φορές κατά μέσο όρο, ήταν οι 15.000 απολυμένοι συνδικαλιστές, ήταν η κίνηση της εργ. τάξης (πρώτες απεργίες, καταλήψεις) που έριχνε συντονιστικές επιτροπές πάλων και Νομίμων που δημιουργήσε νέες μορφές οργανώσεων.

Αφή η εργατική δύναμη ήταν πολύ άδραχη το συσχετισμό των δυνάμεων στην κοινωνία και ανάγινε στην αστική τάξη να δειχτεί το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση παρα και ενάντια στη θέλησή της.

Το 1965, με την αποστασία, ένα αστικό φιλελεύθερο κόμμα η Ε.Κ. ('Ενωση Κύπρου) ανατράπηκε. Σήμερα όμως το ΠΑΣΟΚ δεν μπόρεσε να εμποδίσει γιατί με αυτή την τρέπατα εργατική δύναμη και κινητικότητα η αστική τάξη βρήκε για πρώτη φορά ανίκανη να κινήσει τους μηχανισμούς καταστολής της ενάντια στο κίνημα και με την δυσμενή αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων σε βάρος της το ΠΑΣΟΚ ανέβηκε στην εξουσία.

ΕΡ. Ποια είναι η κατάσταση στην εργ. κίνημα μετά την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση;

ΑΠ. Η άνοδος του ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση έδωσε μια νέα ώθηση στη δύναμη των εργατών για οργάνωση.

Το ποσοστό οργάνωσης έφτασε το 45% περίπου και στόχος είναι οι 600.000 συνδικαλισμένοι εργάτες μέχρι το συνέδριο της Γ.Σ.Ε.Ε. Αφού το ποσοστό οργάνωσης αποτελεί ποσοστό ρεκόρ, ένα ποσοστό πρωτοφανές στην ιστορία του εργ. κινήματος.

Στους στρατηγικούς τομείς της οικονομίας, όπου δηλ. είναι συγκεντρωμένοι οι περισσότεροι εργάτες και αυτοί οι τομείς αποτελούν το μεγαλύτερο τμήμα της οικονομικής ζωής της χώρας οι οργανωμένοι εργάτες είναι ένα ποσοστό 80—100%.

Εργαστάσια που είχαν να δουν 50 χρόνια εργ. ψαμίετα, εργοστά-

σια Γκέττο, καταλήφθηκαν από εργάτες αριστερούς, όπως Σόφτες, Ναυπηγεία, ταμνοτοβιομηχανία.

Η αριστερά ελέγχει το 80% των Αγρ. Σχολώνων, των εργ. Σωματείων, των Εργ. Κέντρων, των Ομοσπονδιών, των τοπικών Αυτοδιοικήσεων ακόμα και των Γ.Σ.Ε.Ε. άσχετα αν η ηγεσία της είναι διορισμένη από τα δικαστήρια.

Η δύναμη του εργατικού κινήματος όμως δεν μετριέται μόνο με τους αριθμούς. Για να καταλάβουμε που βρίσκεται το κίνημα πρέπει να δούμε και τι συνθήματα έχει υιοθετήσει. Το εργ. κίνημα βρήθηκε και άλλες φορές σε προεπαναστατικές συνθήκες αλλά είναι η πρώτη φορά στην ιστορία του που χρησιμοποιεί συνθήματα όπως κρατικοποίησης, αυτοδιαχείριση, εργατικός έλεγχος, δήμευση της περιουσίας των κεφαλαιοκρατών, συνθήματα δηλ. για πρώτη φορά σοσιαλιστικά.

Αφού δείχνει την τρέπατα ανάπτυξη όχι μόνο της δύναμης αλλά και της συνείδησης του εργ. κινήματος. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες είναι δυστυχώς μόνο η έλλειψη διάθεσης της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ αλλά και του ΚΚΕ να προχωρήσουν με αποφασιστικό τρόπο να συντονίσουν τους αγώνες των εργατών, να δώσουν στο κίνημα να καταβάλει τις πραγματικές του δυνάμεις, και να βασιδίσουν μαζί για κατάληψη της εξουσίας. Είναι μόνο και μόνο αυτό που αφήνει την αστική τάξη όχι μόνο να ζει αλλά να ξανασηκώνει κεφάλι.

ΕΡ. Δες, σύντροφε, ότι η αστική τάξη σηκώνει κεφάλι. Η δύναμη όμως του κινήματος δεν την αφήνει να προχωρήσει. Ποιες είναι λοιπόν οι προοπτικές της σύγκρουσης στην κοινωνία;

ΑΠ. Για να καταλάβουμε τι έρχεται πρέπει να πούμε ότι ο Ελληνικός κεφαλαισμός καθυστερημένος, εξαρτημένος από τον ιμπεριαλισμό δεν μπόρεσε ποτέ να δειχτεί δίπλα του ισχυρές οργανώσεις εργατών γιατί όπως καταλαβαίνετε αφού απειλούσε τα κέρδη τους, την ίδια του την ύπαρξη που βασιζόταν στην πιο σκληρή καταπίεση και εκμετάλλευση των εργατών. Ο Ελληνικός κεφαλαισμός δεν είχε περιθώρια μεγάλων παραχωρήσεων ακόμα και οι πιο μικρές παραχωρήσεις που έκανε στη ιστορία του, ο μόνος τρόπος για να τις κρατάει ήταν οι δικτατορίες, τα πραξικοπήματα.

Σήμερα η άνοδος του ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση, η ισχυροποίηση των εργ. οργανώσεων συμπίπτει με το βάθισμα της κρίσης όχι μόνο του Ελληνικού αλλά και του παγκόσμιου κεφαλαισμού.

Αφού και μόνο το γεγονός μας δίνει να καταλάβουμε το τι πραγματικά έρχεται στο μέλλον. Αν χρεος, στην περίοδο της άνισης, η αστική τάξη δεν μπορούσε να ανέξει, δίπλα της εργ. εργατών, σήμερα σε περίοδο κρίσης που η ανάγκη της είναι να κτυπήσει όσο ποτε άλλοτε το εργ. κίνημα καταλαβαίνετε πως έχει στο μυαλό της να χτυπήσει τις οργανώσεις του εργατικού κινήματος. Αφού πρέπει να μας κάνει να καταλάβουμε ότι η **σύγκρουση μέσα στη Ελληνική κοινωνία ανάμεσα στην αστική τάξη και το εργ. κίνημα είναι αναπόφευκτη.**

ΕΡ. Μπροστά σαφή την σύγκρουση η πολιτική που ακολουθεί το ΠΑΣΟΚ ποια είναι;

ΑΠ. Δυστυχώς η πολιτική που ακολουθεί η Κυβέρνηση σήμερα δεν έχει καμια σχέση όχι μόνο με τις επιδιώξεις, τις διαθέσεις και τους πόθους του Ελληνικού εργατικού κινήματος όχι μόνο με τα συνθήματα που το εργ. κίνημα έχει υιοθετήσει, αλλά ούτε και με αυτές τις πραγματικές αρχές που κινώτατος έχει, αλλά ούτε και με το πρόγραμμα του κόμματος στις εκλογές 81.

Μπροστά στις προοπτικές της σύγκρουσης, στις επιθέσεις των βιομηχάνων οι οποίες δεν έχουν σταματήσει ούτε στιγμή, —και γι' αυτό στους πρώτους μήνες του '83 είχαμε 70.000 απολυμένους μπροστά ο' αφήτη την κατάσταση αντι η κυβέρνηση να στηριχτεί στο εργατικό κίνημα και να βασιδίσει μαζί του, δυστυχώς λέει ότι θα στηριχτεί στην ιδιωτική πρωτοβουλία και αφού όπως καταλαβαίνετε έχει σαν αποτέλεσμα να στρέφεται ενάντια στο βιοτικό επίπεδο του λαού, να στρέφεται ενάντια στους εργάτες.

Αφού, γιατί η κοινωνία που ζούμε είναι ταξική; Η με τους εργάτες θα πιας ή με τους βιομηχάνους, δεν υπάρχει μέσος δρόμος, δηλ. θα στηριχτεί, στους εργάτες για να τα πάρει από τους βιομηχάνους ή θα στηριχτεί στους βιομηχάνους για να τα πάρει από τους εργάτες, γιατί στηρίχτη στην ιδιωτική πρωτοβουλία σημαίνει να τους αφήσει να υπάρχουν, σημαίνει κίνητρα, σημαίνει επιδοτήσεις. Απο που θα βγουν όμως όλα τα αυτά τα λεφτά;

Δεν μπορούν να βγουν από οπουδήποτε άλλο παρά από τις τσέπες του εργ. κινήματος. Έτσι και με την δεύτερη υποτίμηση της δραχμής από το πάγωμα ουσιαστικά των αμεινώνων που η κυβέρνηση επέβαλε με νόμο, οι Έλληνες εργαζόμενοι χάσανε 210 δισ. δραχμής τα οποία μπήκανε στους τσέπες των βιομηχάνων. Αφού τα 210 δισ. δεν γίνανε βέβαια επενδύσεις αλλά γίνανε εξοχικά, κότερα, γίνανε επενδύσεις στην Ελλάδα.

Η νόμιμη διαγωγή κεφαλαίου αυξήθηκε κατά 68% σε σχέση με το 1982.

Η κυβέρνηση αντι να στηριχτεί στους εργάτες και να προχωρήσει μαζί τους, για την κοινωνικοποίηση των βασικών τομέων της οικονομίας, για να κτυπήσει την αντίδραση που αρχίζει να σηκώνει οι κεφάλαι, δυστυχώς ολόενα στρέφεται ενάντια στους εργαζόμενους.

Έχει αρχίσει και χρησιμοποιεί όλο και περισσότερο τα δικαστήρια, έχει βγάλει και συνεχίζει να βγάζει απεργίες παράνομες και καταχρηστικά, περνάει από δικές συνδικαλιστές (πρόσφατα οι συνδικαλιστές της εταιρείας «Δωμικά έργα» καταδικάστηκαν σε 5μηνη φυλάκιση) στέλνει την αστυνομία ενάντια σε απεργούς, όπως στη ΣΟΦΤΕΣ, στη απεργία των Ναυτεργατών, στη Κέρκυρα, όπως και σε μια σειρά άλλους χώρους.

ΕΡ. Γιατί η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ακολουθεί σήμερα αυτή την πολιτική;

ΑΠ. Πριν 2 χρόνια περίπου στη Πάντοε Σχολή ο κ. Αρσένης —σήμερα Υπουργός Οικονομικών— είπε ότι η αστική τάξη χρησιμοποιεί στη πολιτική της λίγο απ' όλα. Πρώτα με υποτίμηση του νομίσματος, μετά με φορολογικές απαλλαγές για τις εξαγωγές και αφού το παρουσιάζουν στον κόσμο σαν ένα πρόγραμμα σταθεροποίησης λέγοντας στον κόσμο να κάνει απομνην να σφίξουνε τις ζώνες για 2—3 χρόνια και μετά τα πράγματα θα πάνε καλύτερα. Αφού το τρόπο διακυβέρνησης το είχε χαρακτηριστεί τότε ο κ. Αρσένης σαν ένα μοντέλο καταστροφής.

Σήμερα ο ίδιος άνθρωπος έρχεται να μας πει ότι η υποτίμηση της δραχμής κατά 17% δεν είναι ένα μοντέλο καταστροφής αλλά ένα μοντέλο που θα αναπτύξει την οικονομία, τις εξαγωγές και άλλα πολλά. Ποιο ήταν όμως το αποτέλεσμα; Οι εξαγωγές όχι μόνο δεν ανεπτήχθηκαν αλλά και μειώθηκαν το πρώτο 6μηνο του 1983 κατά 16% σε σχέση με το 1982. Ο πληθωρισμός τρέχει με ποσοστό 23,1% ανεργία όχι μόνο δεν μίκρυνε αλλά αυξήθηκε ο ρυθμός της κατά 26% σε σχέση με το 1982 και σήμερα έχουμε 300.000 περίπου άνεργους.

Παρα την υποτίμηση της δραχμής οι βιομηχανοί, όχι μόνο δεν επένδυσαν αλλά ο σύνδεσμος των βιομηχάνων στο επίσημο δελτίο του ανέφερε ότι οι επενδύσεις θα είναι μειωμένες κατά 34,5% και όχι κατά 22,5% όπως ανέφερε πριν λίγους μήνες.

Και μπαίνει το ερώτημα. Δεν τα βλέπουν αφού οι άνθρωποι; Γιατί ακολουθούν αυτή την πολιτική.

Η απάντηση είναι απλή. Το ζήτημα αν θα προχωρήσουμε ή όχι στο σοσιαλισμό δεν είναι ζήτημα καλών προθέσεων αλλά ζήτημα ταξικό. Δηλ. δεν ισχυριζόμαστε ότι ο κ. Αρσένης είναι πρόταρος της αστικής τάξης ή ότι συνεργάζεται με τους αστούς. Μπορεί να πιστεύει όπως και η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ ότι έτσι πηγαίνουμε για το σοσιαλισμό.

Όμως όπως είπα και πριν ο σοσιαλισμός δεν είναι ζήτημα καλών προθέσεων. Και ο Αλιέντε στη Χίλη πίστευε ότι αν έβαζε το Πινουσετ στη διοίκηση του στρατού θα μπορούσε πιο εύκολα να τραβήξει για το σοσιαλισμό, θα μπορού να εδρασίσει την Δημοκρατία.

Αποτέλεσμα ήταν ο Πινουσετ όχι μόνο να σφάζει τον Αλιέντε αλλά και το εργατικό κίνημα της Χίλης.

Ο λόγος που ακολουθείται σήμερα αφή τη πολιτική δεν έγκειται στο γεγονός ότι οι άνθρωποι ξεχάσανε αυτά που λέγαμε.

Είναι γιατί είτε το θέλουν είτε, δεν το θέλουν είναι υποχρεωμένοι να ακολουθήσουν αυτή την πολιτική. Γιατί; Όσο παραμένει στα πλαίσια του κεφαλαιστικού συστήματος, όσο δεν στηρίζεται στη δύναμη του εργατικού κινήματος και δεν προχωράει μαζί του ενάντια στη αστική τάξη είναι αναγκασμένος να υποχωρήσει στις πιέσεις της αστικής τάξης, να υποκύψει στις πιέσεις του ιμπεριαλισμού να διαβρωθεί από το σύστημα και να καταλήξει στην ουσία ένας διαχειριστής της κεφαλαιστικής κρίσης πράγμα που θα σε αναγκάσει να στραφείς και να κτυπήσεις το εργ. κίνημα. Ο Παπανδρέου πριν 2 χρόνια στο βιβλίο του «Μεταβίβαση στο Σοσιαλισμό» έλεγε ότι υπάρχουν άμεσες δομικές αλλαγές που θα προστατεύσουν τα νύχτα της κ υ β ε ρ η σ η ς α π ο την υπονόμευση της αντίδρασης. Αφές οι άμεσες δομικές ήταν η κοινωνικοποίηση των στρατηγικών τομέων η κοινωνικοποίηση εισαγωγών—εξαγωγών της οικονομίας η κοινωνικοποίηση του τραπεζικού ποστικού συστήματος της χώρας. Δυο χρόνια μετά η ηγεσία του κινήματος έχει ξεχάσει όλα αυτά και για την μετάβαση στο σοσιαλισμό έχει διαλέξει το πάγημα των μισθών, την υποτίμηση, τον εφορολογισμό των ασυρτήσεων, την κατάργηση της Αυτόματης Τιμολειτουργίας Αναπροσαρμογής, την προσπάθεια να κτυπήσει εκκμημένα δικαιώματα των εργαζόμενων στις επιχειρήσεις της Κοινής ωφέλειας.

ΕΡ. Πως αντρά το εργατικό κίνημα στην Ελλάδα απέναντι σε αυτή την πολιτική;

ΑΠ. Οι εργάτες, οι αγρότες, οι νεολαίοι που αγωνιστήκανε και στήριξαν το ΠΑΣΟΚ που αγωνίστηκαν για να φέρουν την αλλαγή είχαν και έχουν διάθεση να κάνουν απομνην, να κάνουν θυσίες, για να προχωρήσει η σοσ. αλλαγή στο τόπο μας. Όμως δεν έχουν καμια διάθεση να βλέπουν τις δικές τους θυσίες να γίνονται δάνεια, κίνητρα, φοροαπαλλαγές και επιδοτήσεις στους βιομηχανούς, να βλέπουν να γίνονται κότερα και καταθέσεις στην Ελλάδα.

Έτσι το εργ. κίνημα ενώ το 1982 έκανε απομνην, δεν κινητοποιήθηκε, είχαμε μια ηρωία, μια κάλμα μια αναμονή σαν αποτέλεσμα του γεγονότος ότι περιέμενε από την Κυβέρνηση την οποία θεωρεί δικαία του να προχωρήσει. Ωστόσο σιγά—σιγά, μέρα με τη μέρα, μήνα με το μήνα, ολόενα και περισσότερο κλάδοι των εργαζόμενων αρχίζουν να καταλαβαίνουν που οδηγεί αυτή η πολιτική, αρχίζουν να πηδούν οι αφημεριστές, η ανοχή αρχίζει να πλησιάζει προς το τέλος της και δείγματα ουσιαστικά αφή της κίνησης έχουμε ήδη από σήμερα.

Το πρώτο 4μηνο του 1982 είχαμε στην Ελλάδα 104.000 απεργούς. Το 1983 το πρώτο 4μηνο είχαμε 500.000 απεργούς.

Μετά την ανακοίνωση της εισοδηματικής πολιτικής από την κυβέρνηση το Γενάρη είχαμε 40 απεργίες, τον Φεβράρι 80, τον Μάρτη 113, Απρίλη 131, Μάη 411 απεργίες.

Το εργ. κίνημα άρχισε να δείχνει στη κυβέρνηση ότι μητκή στον αγώνα και ότι θα πάρει το ίδιο στα χέρια του την υποθεση της αλλαγής στην πατρίδα μας. Κινείται όχι για να ρίξει την κυβέρνηση αλλά για να της δείξει τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει και ο τρόπος που αγωνίζεται σήμερα το εργ. κίνημα είναι ενδεικτικός για το τι θα συμβεί αύριο.

Στη πρόσφατη απεργία των ναυτεργατών όπου η κυβέρνηση έστειλε εναντίον τους την αστυνομία, οι ναυτεργάτες διάσανε μάχες ακόμα και μέσα στα αμπάρια των πλοίων με τους απεργοσπαστές, το επιβατικό κοινό κατέβηκε από τα καράβια και ενώθηκε μαζί τους, οι οδηγιοί των φορτηγών αρνήθηκαν να φορτώσουν τα φορτηγά τους στα πλοία, και όταν ένα πλοίο ετοιμαζόταν να ξεκινήσει γιγάτος απεργοσπαστές πήδησαν στη θάλασσα και πιάσανε την προπέλα του πλοίου αναγκάζοντας να σταματήσει.

Γεγονότα που δείχνουν αυτόσημα, ηρωισμό και δείχνουν τον τρόπο που θα αγωνιστεί η εργατική τάξη στους μήνες και στα χρόνια που έρχονται για να κάνει πράξη τα λόγια της κυβέρνησης για τον σοσιαλισμό και για την αλλαγή στη ζωή της.

ΕΡ. Ποια είναι η στάση των συνδικαλιστών του ΠΑΣΟΚ απέναντι σε αυτούς τους αγώνες;

ΑΠ. Όλη αυτή η κρίση, η πολιτική της κυβέρνησης, ο προβληματισμός είναι φυσικό να μεταφέρεται και μέσα στο ΠΑΣΟΚ, στις συνδικαλιστικές του παρατάξεις και ιδιαίτερα μέσα στην ΠΑΣΚΕ.

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι οι πιο σκληρές απεργίες, ξεσηπάσανε σε χώρους που τους ελέγχουν συνδικαλιστές του ΠΑΣΟΚ, όπως οι συγκοινωνίες, τα λεωφορεία και τα τραίλα. Αφού δείχνει ότι η βάση του ΠΑΣΟΚ, οι συνδικαλιστές που αγωνίζονται για να φέρουν την αλλαγή βλέπουν ότι η πολιτική που ακολουθεί η ηγεσία του Κινήματος δεν έχει καμια σχέση με τις αρχές του ΠΑΣΟΚ με τις αρχές της ΠΑΣΚΕ.

Πρόσφατα η κυβέρνηση κατέβαλε τον Νόμο Περι Κοινωνικοποίησης ο οποίος περιλαμβάνει και το λεγόμενο άρθρο 4, το οποίο ουσιαστικά απαγορεύει τις απεργίες, στις επιχειρήσεις Κοινής Ωφέλειας. Ο λόγος γι' αυτό το άρθρο είναι ότι η κυβέρνηση σκέπτεται από τον Σεπτέμβριο να προχωρήσει σε μια νέα πολιτική απόφαση σε βάρος των εργαζόμενων στις Δημόσιες Επιχειρήσεις Κοινής Ωφέλειας και ήδη από τώρα έχει αρχίσει να καλλιεργεί το διαχωρισμό της εργατικής τάξης ανάμεσα σε προνομιούχους και μη προνομιούχους εργάτες. Σκέπτεται δηλαδή να εδρασίσει τα τρέπατα εξλείμματα των επιχειρήσεων Κοινής Ωφέλειας όχι κτυπώντας τις αποικιακές συμβάσεις με τα μονοπώλια που ζημιώνουν διακοσμομυρία το χρόνο τις επιχειρήσεις αυτές όπως την ΔΕΗ, τον ΟΤΕ κλπ. αλλά κτυπώντας τα κερπήματα δικαιώματα των εργαζόμενων. Κάτω από την τρέπατα πίεση της βάσης και του προβληματισμού, τις τρέπατες κηρύξεις σε βάρος του άρθρου 4 οι ηγετικές συνδικαλιστικές του ΠΑΣΟΚ, στις μεγαλύτερες επιχειρήσεις όπως στον ΟΤΕ, ο Λοβερδός όπως στην ΕΤΕ—ΔΕΗ ο Τούγις, όπως στην ΓΕΝΟΠ—ΔΕΗ ο Πεπιαρής, όπως την Ομοσπονδία των Τραπεζών, η Ζερβόλη η οποία διαγράφηκε πρόσφατα, αναγκάστηκαν να διαχωριστούν την θέση τους απέναντι στην κυβέρνηση ανοικτά και να καταγγείλουν το άρθρο 4.

Αφή τη κατάσταση δεν αντανάκλαται μόνο μέσα στα πλαίσια των συνδικαλιστικών οργανώσεων του ΠΑΣΟΚ, αλλά ακόμα και μέσα στο ίδιο το ΠΑΣΟΚ.

Έτσι είχαμε πρόσφατα με αφορμή την υπογραφή για την συμφωνία των Βάσεων για το ΝΑΤΟ, διαγραφές συντρόφων, μεμονωμένες, ηγετικών τοπικών οργανώσεων ακόμα και ολόκληρων συντονιστικών επιτροπών από την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ. Η ηγεσία προχώρησε στο να διαγράψει ολόκληρη την Νομαρχιακή Επιτροπή Μυτιλήνης. Οι σύντροφοι μαζήσανε 1.000 υπογραφές ενάντια στις διαγραφές και κατέβηκαν στα κεντρικά γραφεία επιδοτώντας έτσι την ηγεσία να προχωρήσει σε μέτρα ενάντια τους.

Στην Πρέβεζα η ηγεσία αντικατέστησε την Νομαρχιακή Επιτροπή με άλλη δικιά τους. Η παλιά επιτροπή ήταν αντι που γιγίθηκε του τελευταίου συλλαλητηρίου ενάντια στις βάσεις.

Όλη αυτή η κοινωνική πίεση, ο προβληματισμός η αγανάκτηση! εκφραστήκανε πρόσφατα και στην Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ όπου για πρώτη φορά εμφανίστηκαν ανοικτά δυο μέλη της Κ.Ε. να διαφωνούν με την πολιτική εισήγηση που κατέβαλε ο Πρόεδρος και η Εκτελεστική Επιτροπή του κινήματος, και αφού είναι ένα δείγμα των διεργασιών

που αρχίζουν να αναπτύσσονται κάτω από την τρέπατα κοινωνική κρίση κάτω από την πίεση της κοινωνίας κάτω από την πίεση της βάσης του κινήματος ακόμα και στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ.

Είναι γεγονός ότι σήμερα η βάση του κινήματος οι εργάτες, οι αγρότες, οι νεολαίοι, οι συνδικαλιστές διαφωνούν με την σημερινή πολιτική που ακολουθεί η ηγεσία του κινήματος;

Η αριστερή πτέρυγα και οι Μαρξιστές είναι σήμερα η μεγάλη πλειοψηφία μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Είναι όμως ανοργάνωτοι, δεν είναι συστηρωμένοι σε μια μεγάλη δύναμη που να αντιπαραταχθεί απέναντι στο μηχανισμό της ηγεσίας.

Ωστόσο το «Ξεκίνημα» παλεύει για την σύσπρωση της αριστεράς για την ενότητα της αριστεράς βάσης του κινήματος και για την υιοθέτηση από αυτή ενός μαρξιστικού προγράμματος για να βάλει φραγμό στη σημερινή πολιτική της ηγεσίας του κινήματος.

Είναι σίγουρο ότι με την πώλη και τους αγώνες που έρχονται για την λύση των προβλημάτων τους η βάση του κινήματος θα στρέφεται ολόενα και περισσότερο προς την Μαρξιστική ιδεολογία για να πάρει στα χέρια την πορεία για τον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας.

ΕΡ. Σύντροφε Σκηγιώτη θα θέλαμε να μας πεις και μερικά λόγια σχετικά με την πρόσφατη συμφωνία για το ΝΑΤΟ και την στάση του ΠΑΣΟΚ απέναντι στην ΕΟΚ.

ΑΠ. Όταν στο εσωτερικό της χώρας στηρίζεται στην ιδιωτική πρωτοβουλία, είναι επόμενο η εξωτερική πολιτική σου να στηριχτεί επίσης στην ιδιωτική πρωτοβουλία να παραμένει δηλ. στα πλαίσια του κεφαλαισμού και να υποχωρεί απέναντι στις πιέσεις των αστών και των ιμπεριαλιστών. Έτσι η κυβέρνηση υπέγραψε τελικά την συμφωνία για την παραμονή των Βάσεων στην Ελλάδα για 6 περίπου χρόνια ακόμα μέχρι το 1990. Η συμφωνία αυτή που την χαρακτηρίζει η κυβέρνηση μοναδική και ότι κατοχυρώνει την Εθνική μας ανεξαρτησία, δεν είναι καθόλου μοναδική και είναι η ίδια συμφωνία που πρόσφατα υπόγραψαν οι ΗΠΑ και με την Τουρκία και με τις Φιλιππίνες και η ίδια συμφωνία είναι που έχουν υπογραμμένη και με άλλες χώρες στην Ευρώπη και στον υπόλοιπο κόσμο.

Ακόμα περισσότερο το κατά πόσο κατοχυρώνει την εθνική μας ανεξαρτησία, φαίνεται και από το πως αντιδράσαν οι κεφαλαιστές και οι ιμπεριαλιστές απέναντι σ αυτή την συμφωνία.

Η Αμερικάνικη Πρεσβεία δήλωσε ότι δεν θα μπορούσε να είμασ τε περισσότερο εφχρησμένο από την υπογραφή αυτής της συμφωνίας. Ο Αβέρωφ δήλωσε ότι η υπογραφή αυτής της συμφωνίας είναι ένας φαιτενο σημάδι ότι εξωτερική πολιτική του ΠΑΣΟΚ. Ο Καραμανλής έκφρασε την πλήρη του ικανοποίηση για το γεγονός της υπογραφής της συμφωνίας. Το Αμερικάνικο Υπουργείο Εξωτερικών δήλωσε ότι δεν θα μπορούσε να ήταν περισσότερο ευχαριστημένο από την υπογραφή της συμφωνίας και ότι τα λόγια περί Εθνικής Ανεξαρτησίας που χρησιμοποιεί η ηγεσία του Κινήματος είναι μάλλον για εσωτερική κατανάλωση.

Όταν μαφτό τον τρόπο μιλάνε οι εχθροί μας, όταν μαφτό το τρόπο μιλάνε οι αστοι και οι Ιμπεριαλιστές τότε καταλαβαίνουμε πολύ καλά το πόσο αφέτη η συμφωνία υποστηρίζει την Εθνική μας ανεξαρτησία, εκτος αν αφεί οι άνθρωποι υιοθέτησαν οι σοσιαλισμοί και της Εθνικής Ανεξαρτησίας.

Το Ελληνικό εργατικό κίνημα όπως και το Κυπριακό εργ. κίνημα ζήτη πολύ καλά τι σημαίνει ΝΑΤΟ και τι σημαίνει Βάσεις στην Ελλάδα.

Το ΠΑΣΟΚ από την πρώτη μέρα της δημιουργίας του σε πάμπολα κείμενα, σε μπουσούρες, σε αποφάσεις, είχε υποστηρίξει ότι η παραμονή των Βάσεων στην Ελλάδα η παραμονή μας στο ΝΑΤΟ δεν αποσκοπε ποθενά άλλο παρα στη ματαιωση της σοσιαλιστικής αλλαγής στην πατρίδα μας. Έτσι είναι φανερό, όπως έλεγε και ο Παπανδρέου παλιά, ότι η παραμονή των Βάσεων υπονομεύει την Εθνική Ανεξαρτησία, υπονομεύει την πορεία για τον σοσιαλισμό και ουσιαστικά αφήνει τους μηχανισμούς της αντίδρασης ανέγγιχτους να προετοιμάζονται να κτυπήσουν το εργατικό κίνημα.

Η ουσία δηλ. του ζητήματος δεν βρίσκεται στο γεγονός αν η συμφωνία εξασφαλίζει την αναλογία 7 προς 10 ή αν η Ελληνική Κυβέρνηση μπορεί να ελέγχει τις βάσεις, πράγμα αδύνατο όπως δεκάδες φορές μέσα στη βουλή είχε καταγγείλει ο Α. Παπανδρέου.

Η ουσία βρίσκεται στο γεγονός ότι τα επόμενα 2—3 με 5 χρόνια θα δοθούν στην Ελληνική κοινωνία αποφασιστικές μάχες από την μεριά του εργ. κινήματος για να πάρει στα χέρια του την εξουσία, για να αλλάξει την ζωή του αλλά και από την μεριά της αστικής τάξης, για να κτυπήσει το εργ. κίνημα και, να διατηρήσει την εξουσία της. Σ' αυτή την αποφασιστική περίοδο για την ελληνική κοινωνία, οι βάσεις, η σφηκοφυλία της αντίδρασης η εξάρτηση και οι μηχανισμοί της αντίδρασης, θα βρίσκονται στην Ελλάδα και θα προετοιμάζονται από σήμερα, κάθε μέρα κάθε ώρα για τις μάχες που έρχονται, θα προετοιμάζονται όλο αυτό τον καιρό για να συντριφούν το εργ. κίνημα. Εδώ βρίσκεται η ουσία της παραμονής των Βάσεων.

Όσον αφορά την ΕΟΚ, οι αποφάσεις των συνόδων της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ του 1975, του 76, του 77 εκαθάρισαν ότι το ΠΑΣΟΚ είναι αντίθετο στην ένταξη όπως είναι αντίθετο και στις ειδικές σχέσεις στην ένταξη από όρους, γιατί όπως γράφεται οι αποφάσεις αυτές δεν μπορεί να υπάρξει δρόμος που να οδηγεί από την εξάρτηση στην ανεξαρτησία, από την εξάρτηση στην αυτοδυναμία. Η απόφαση του Εκτελεστικού Γραφείου του ΠΑΣΟΚ το 1976 έγραφε καθαρά ότι απίτηρος σκοπός της ένταξης είναι η ματαιώση της σοσιαλιστικής αλλαγής στη χώρα μας και η ένταξη είναι μια ταξική επιλογή της αστικής τάξης που προκειμένου να διατηρήσει την κυριαρχία της και τα προνόμια της είναι διατεθειμένη να ζητούμενη την χώρα. Η ένταξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ και η πτώση των διασμών έχουνε μέχρι σήμερα καταστρεφικές επιπτώσεις στην ελληνική οικονομία και γεωργία.

Ενώ ένα χρόνο πριν την ένταξη είχαμε πλεονάσμα 9 δισ. δραχμής στο αγροτικό ισχύζιο, ένα χρόνο μετά την ένταξη αφού το πλεονάσμα έγινε έλλειμμα 20 δισ. δραχμής. Η ηγεσία του κινήματος ανέλαβε να εφαρμόσει το πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ, διατάζει και υποχωρεί, βρίσει δικαιολογίες ότι δεν μας αφήνει το Σύνταγμα, δεν μας αφήνει ο

Πρόεδρος να κάνουμε δημοψήφισμα για να βγούμε από την ΕΟΚ.

Η Ν.Δ. απάντησε πρόσφατα, προκαλώντας με θράσος την κυβέρνηση, ότι αν θέλατε πραγματικά να βγείτε από την ΕΟΚ δεν χρειάζεται δημοψήφισμα, έχετε την πλειοψηφία στην Βουλή, προχωρείστε με Νόμο και βγάλτε την χώρα από την ΕΟΚ αν το θέλετε. Ας μη ξεχνούμε ότι η Ελλάδα δεν μπήκε στη ΕΟΚ με δημοψήφισμα αλλά με Νόμο της Βουλής επί Ν.Δ.

Αφού δηλαδή περι δημοψήφισματος είναι ουσιαστικά δικαιολογίες. Το αποκορύφωμα όλης αυτής της ταχτικής των υποχωρήσεων και των συμβιβασμών ήτανε ότι η Ελλάδα ανέλαβε την προεδρία της ΕΟΚ σε μια περίοδο που η ΕΟΚ σπαράζεται από την κρίση και τις αντιθέσεις, σε μια περίοδο που η ΕΟΚ δεν παίζει κανένα άλλο ρόλο εκτος από την μεταφορά πόρων από τις υπανάπτυχτες χώρες της Ευρώπης στις ανεπτυγμένες. Η Ελληνική κυβέρνηση ανέλαβε την προεδρία και ο Α. Παπανδρέου δήλωσε στο «ΒΗΜΑ» πρόσφατα ότι όσο καιρο βρισκόμαστε στην προεδρία της κοινότητας δεν θα μπορούμε να υποστηρίξουμε Εθνικές θέσεις αλλά κοινοτικές.

Καταλαβαίνετε δηλ. πόσο μπορεί να προσταθεί η εθνική μας ανεξαρτησία μέσα στην ΕΟΚ. Ο μόνος δρόμος είναι η υιοθέτηση και η εφαρμογή μιας σοσιαλιστικής πολιτικής στο εσωτερικό της χώρας με την κοινωνικοποίηση των στρατηγικών τομέων της οικονομίας, με το μονοπώλιο του εισαγωγικού και εξαγωγικού εμπορίου. Η έξοδος από την ΕΟΚ, το διάψωμο των Βάσεων και των μονοπωλίων, η έξοδος από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ και η πτώλη μαζί με το εργ. κίνημα της Ευρώπης για μια ενωμένη σοσιαλιστική Ευρώπη, όπως αόρατο εξ άλλου ήταν και το πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ μέχρι και το 1976 τουλάχιστον, όπως αφή τη θέση υπάρχει γραμμένη στο βιβλίο που κυκλοφορεί στο ΠΑΣΟΚ «Ελλάδα» και ΕΟΚ: Ο αντίλογος.

ΕΡ. Ποια είναι η στάση του Κ.Κ.Ε.; Μπορεί το κομμουνιστικό κόμμα να δώσει την εναλλακτική λύση;

ΔΙΕΘΝΗ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΣΤΗ ΣΡΙ ΛΑΝΚΑ

Διεθνής έκκληση Μαρξιστών στην παρανομία

Την τελευταία βδομάδα του Ιούλη η μειονότητα των Ταμίλ* στη Σρι Λάνκα βρέθηκε κάτω από την επίθεση εξαγριωμένων ομάδων από Σινχάλους ρατσιστές οι οποίοι, με την ανοχή και την υποστήριξη ακόμα σε μερικές περιπτώσεις της αστυνομίας και του στρατού, κατάστρεφαν οτιδήποτε θύμιζε Ταμίλ στην πρωτεύουσα Κολόμπο φτάνοντας στο σημείο να καίνε ζωντανούς Ταμίλ μέσα σ' ένα τουλάχιστο λεωφορείο.

Οι συγκρούσεις ξεκίνησαν όταν στρατιώτες απήγαγαν 3 κοπέλλες Ταμίλ από την πόλη Τζάφνα και τις βίασαν. Η εθνικιστική τρομοκρατική οργάνωση «Οι Τίγρεις των Ταμίλ» σκότωσε 15 στρατιώτες σαν αντίποινο. Η κυβέρνηση του Τζ. Ρ. Τζαουαρντην, ο οποίος στηρίζεται πάντα στο Σινχάλικο εθνικισμό, χρησιμοποίησε τα περιστατικά για να οξύνει το διαχωρισμό, αφήνοντας ελεύθερο το έδαφος για την αντίδραση των Σινχάλων. Η αντίδραση των Σινχάλων ρατσιστών πήρε διαστάσεις φρικιαστικές, ρημάζοντας κυριολεκτικά χώρους στους οποίους ζούσαν Ταμίλ. Ήταν φανερό πως το μακελίο ήταν οργανωμένο από τη δεξιά, κι ότι οι ομάδες κρούσης των Σινχάλων προχωρούσαν στη βία οργανωμένου σχεδίου.

Ο πρόεδρος Τζαουαρτην εκμεταλλεύτηκε την κατάσταση για να κηρύξει κατάσταση εκτάκτου ανάγκης και να θέσει εκτός νόμου τα τρία μεγάλα αριστερά κόμματα, το NSSP (Νέο Σοσιαλιστικό Κόμμα), CPSL (Κομμουνιστικό Κόμμα) και JVP (Μέτωπο Λαϊκής Απελευθέρωσης). Η δικτατορία η οποία επικρατεί σήμερα στη Σρι Λάνκα δεν αφήνει οποιεσδήποτε πληροφορίες να βγουν προς τα έξω.

Από τα τρία κόμματα της αριστερας, το NSSP είναι το κόμμα με τους σωστούς επαναστατικούς προσανατολισμούς στηριγμένο στη Μαρξιστική ανάλυση και μέθοδο. Η ηγεσία του Κόμματος έχει περάσει στην παρονομία. Πρόσφατα φυγαδεύτηκε στο εξωτερικό, έκκληση δυο ηγετών του NSSP, του Βασουντέβα Ναναγιακκάρα και του Βικραμαπαχου Καρουναρτνε, η οποία αποτελεί και το τελευταίο μέχρι στιγμής «νέο» από τη Σρι Λάνκα.

Παραθέτουμε την έκκληση των συντρόφων όπως ακριβώς έχει:

Αγαπητοί Σύντροφοι,

Η ρατσιστική τρομοκρατία που εξαπελύθηκε ενάντια στο λαό του Ταμίλ στο Κολόμπο και άλλες περιοχές Σινχάλων μετά τις 24 του Ιούλη είχαν εμπνευστεί από ρατσιστές του UNP (σημ. Σ.Ε.: Το UNP, Ενιαίο Εθνικό κόμμα, είναι το κυβερνων κόμμα στη Σρι Λάνκα με αρχηγό τον πρόεδρο της Σρι Λάνκα Τζαουαρτην) κάτω από την καθοδήγηση του Σύριλ Μάθιου, υπουργού Βιομηχανίας.

Η κυβέρνηση του Τζαουαρτην, μπροστα στην οικονομική χρεωκοπία στην οποία οδήγησε η κοντόφθαλμη οικονομική πολιτική της έχει αναπτύξει τον Σινχάλικο κοινοτισμό μέσα στα πλαίσια μιας συνειδητής κρατικής πολιτικής κατά τους τελευταίους μήνες. Η αιματηρή καταστολή των φιλοΓκαντικών στη Βαβουνίγια, η διακοινοτική βία στον καταυλισμό της Περατενίγια, η σφαγή των Ταμίλ στην Τρινκομάλλι, οι επιθέσεις ενάντια στα σπίτια των ηγετών των Ταμίλ, είναι περιστατικά τα οποία δημιούργησαν οι κυβερνητικές δυνάμεις με σκοπό την ανάπτυξη κοινοτικών αισθημάτων ανάμεσα στους Σινχάλους από τη μια και τον εκφοβισμό των Ταμίλ από την άλλη.

Μέσα απ' αυτές τες ρατσιστικές ενέργειες ο Τζαου-

αρτην σχεδίαζε να δημιουργήσει το υπόβαθρο για μια δικτατορία στηριγμένη στην εξαφάνιση κάθε αντιπολιτευτικής φωνής και πιο συγκεκριμένα στην καταστολή των οργανώσεων της εργατικής τάξης. Για να τον βοηθήσει στην επιτυχία των σχεδίων του, ο αστικός τύπος στο σύνολο του εξαπέλυσε μια ενορχηστρωμένη σωβινιστική καμπάνια η οποία κλιμακώθηκε σ' ένα αντι-Ινδικό κατακλυσμό.

Αυτο το τερατώδες Μακιαβελικό σχέδιο ξέφυγε από κάθε έλεγχο. Κατ' αρχήν, οι Σινχάλοι στρατιώτες είχαν εξαντληθεί και μπουχτίσει από την προσπάθεια να εκπληρώσουν τα άχαρα και ακατόρθωτα καθήκοντα τους στις περιοχές των Ταμίλ (σημ. Σ.Ε.: δηλαδή να καταστείλουν το κίνημα των Ταμίλ υπέρ της αυτοδιάθεσης, πολεμώντας τις «Τίγρες των Ταμίλ»).

Το γεγονός ότι τους έστειλαν σε βέβαιο θάνατο τη στιγμή που οι σωβινιστές ηγέτες τους στην κυβέρνηση ζούσαν ευχαριστημένοι στην ασφάλεια και την πολυτέλεια τους στο Κολόμπο, τους εξόργισε. Ένω οι πλούσιοι καλοπερνούσαν και φυλάγονταν, τα αγροτόπαιδα στέλλονταν σε παγίδες θανάτου.

Αυτή η αγανάκτηση φανερώθηκε με την περίπτωση του τάγματος Ράγια Ράτα, οι οποίοι εγκατέλειψαν τις θέ-

σεις τους στη Βαβουνίγια. Με 13 νεκρούς μετά από μια επίθεση, η στρατιωτική πειθαρχία κατάρρευσε πλήρως. Αυτό είχε σημαντικό αντίκτυπο στο Ναυτικό και την Αεροπορία, ενώ από πιο παλιά είχαν αρχίσει να φαίνονται σημάδια ενός παράλληλου εκφυλισμού και στην Αστυνομία.

Δεύτερο, οι αυξήσεις στις τιμές κατά τους τελευταίους μήνες είχαν καταστροφικές συνέπειες πάνω στις μάζες - ειδικά αυτές των πόλεων. Το αδιέξοδο των ανέργων νεολαίων και των λούμπεν στοιχείων, έφτανε τα όρια της απελπισίας.

Εξ αιτίας της έλλειψης ενός ενιαίου Μετώπου της εργατικής τάξης, ήταν αδύνατο να οργανωθεί ένα κίνημα διαμαρτυρίας στηριγμένο στο εργατικό κίνημα. Κάτω απ' αυτές τες συνθήκες σποραδικές εκρήξεις εμφανίζονταν μέσα στη νεολαία και τις μάζες των πόλεων γενικά, ακόμα και πριν από τις 23 του Ιούλη.

Τρίτο, υπήρχε μια γενική αγανάκτηση ενάντια στην κυβέρνηση για τον δόλιο τρόπο με τον οποίο ανάσθη τις γενικές εκλογές για έξι χρόνια. Οι μάζες της αντιπολίτευσης ήταν εξαιρετικά οργισμένες με τον τρόπο που κυβέρνηση διεκπεραίωσε τις πρόσφατες αναπληρωματικές εκλογές και εκλογές τοπικών διοικήσεων όπου προχώρησε ανοικτά σε τραμπουκισμούς και άλλες απαράδεκτες μεθόδους για να επηρεάσει τα αποτελέσματα.

Αλλά η κοινοτική βία εξερράγη με λύσσα στα μούτρα των ρατσιστών ηγετών του UNP. Όλες οι πόλεις κι ιδιαίτερα το Κολόμπο καταστράφηκαν. Η βία έπαιρνε διαρκώς τη μορφή της κοινωνικής αναταραχής. Οι Σινχάλοι καπιταλιστές και οι ηγέτες τους στο UNP, οι οποίοι ξεκίνησαν τα επεισόδια καίγαντας κυνικά, βρέθηκαν σε πλήρη πανικό.

Μπροστα στον κίνδυνο να βρεθεί ο ίδιος στον τάφο που είχε σκάψει γι' άλλους, ο Τζαουαρτην μαγειρεύει την πιο απίστευτη ιστορία, ότι δηλ. οι δυνάμεις της αριστερας βρισκόνταν πίσω από τα γεγονότα, χρησιμοποιώντας το αυτο σαν δικαιολογητικό για να κτυπήσει την Αριστερά στη χώρα.

Ποτε στην ιστορία δεν δημιούργησε ένας δολοφόνος μια πιο κακόβουλη ιστορία για να εμπλέξει τους φίλους και μοναδικούς υποστηρικτές του θύματος. Παρ' όλο τον καιροσκοπισμό που τα χαρακτηρίζει, και το JVP και το CPSL πήραν θέση ενάντια στο ρατσισμό και τις ρατσιστικές ενέργειες του UNP, στο πρόσφατο παρελθόν. Εμείς του NSSP, παρ' όλο τους κινδύνους υποστηρίξαμε τα δικαιώματα των Ταμίλ, συμπεριλαμβανομένου και του δικαιώματος τους για αυτοδιάθεση.

Από τις 24 του Ιούλη, όλοι οι σύντροφοί μας, ηγεσία και μέλη του κόμματος, έκαναν ότι μπορούσαν για να σώσουν τις ζωές των Ταμίλ. Κι

Πλήθη Σινχάλων επιτίθενται σε καταστήματα στο Κολόμπο

αυτο τη στιγμή που είμασταν αναγκασμένοι να προστατεύουμε όχι μόνο τους ηγετικούς συντρόφους μας οι οποίοι είναι Ταμίλ, αλλά ακόμα κι αυτούς που είναι Σινχάλοι.

Συγκεκριμένα ο σύντροφος Βασουντέβα Ναναγιακκάρα είχε απειληθεί επανειλημμένα. Παρα τα εμπόδια ακούραστα προσπαθήσαμε να σώσουμε ότι σωζόταν, και αγωνιστήκαμε υπέρ της άμεσης μεταφοράς των προσφύγων στους τόπους εκλογής τους.

Στη μέση όλων αυτών πληροφορηθήκαμε από τον Τζαουαρτην και την κυβέρνηση του την απαγόρευση του κόμματος μας με την κατηγορία της συμμετοχής ή της προπαρασκευής διακοινοτικών συγκρούσεων! Έχουν ήδη δοθεί διαταγές για τη σύλληψη Αριστερών ηγετών.

Όταν κάποιος αναλογιστεί τη σκληρή μοίρα που περιμένει τους φυλακισμένους Ταμίλ στην Ουελικάδα, καταλαβαίνει ότι το να συλληφθεί κανείς σήμερα μπορεί να σημαίνει το βήμα που οδηγεί στο θάνατο.

Σας καλούμε,
1. Εκ μέρους όλων των μελών των εκτός νόμου κομμάτων να παλαίψετε για να αναγκάσετε την κυβέρνηση να άρει την απαγόρευση αυτών των κομμάτων, δηλ. του NSSP, CPSL και JVP, και να απελευθερώσει όλους τους πολιτικούς κρατούμενους.

2. Εκ μέρους όλων όσων ήταν θύματα της διακοινοτικής βίας, είτε χάνοντας τη ζωή τους, είτε παθαινοντας σημαντικές ζημιές, είτε χάνοντας τη περιουσία και τις δουλειές τους, να παλαίψετε για την πληρωμή ικανοποιητικής αποζημίωσης άμεσα.

3. Εκ μέρους των Ταμίλ, να παλαίψετε για δημοκρατικά και ανθρώπινα δικαιώματα που να συμπεριλαμβάνουν και το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης για όσους από τον πληθυσμό μιλούν Ταμίλ.

4. Εκ μέρους των μαζών της Σρι Λάνκα οι οποίες υποφέρουν, ανεξάρτητα από την κοινότητα στην οποία ανήκουν, να μας βοηθήσετε να ξεπεράσουμε τον ρατσισμό και την ατομική τρομοκρατία και να χτίσουμε ένα μαζικό κίνημα για να ξεφορτωθούμε αυτή την αντιδραστική ρατσιστική κυβέρνηση του Τζιαουαρτην.

Συντροφικά,
Βασουντέβα Ναναγιακκάρα
και Βικραμαπαχου
Καρουναρτνε,
NSSP

* Ο πληθυσμός της Σρι Λάνκα αποτελείται κύρια από δυο κοινότητες, τους Ταμίλ και τους Σινχάλους, οι οποίοι μιλούν τις γλώσσες Ταμίλ και Σινχάλα αντίστοιχα. Οι Ταμίλ έχουν δεσμούς με την Ινδία και αποτελούν τη μειονότητα στη χώρα. Οι διαφορές κυβερνήσεις που αντιπροσωπεύουν την πλειοψηφούσα κοινότητα των Σινχάλων χρησιμοποιούν την φυλετική διαφορά, καταπιέζοντας τους Ταμίλ για να διαιωνίζουν την εξουσία τους και τον καπιταλισμό στη Σρι Λάνκα. Σαν αποτέλεσμα δημιουργούνται οι βάσεις για την ανάπτυξη χωριστικών τάσεων μέσα στους Ταμίλ. Η οργάνωση «Τίγρεις των Ταμίλ» είναι μια τρομοκρατική οργάνωση που αγωνίζεται για την αυτονομία των Ταμίλ. Το μοναδικό κόμμα το οποίο αγωνίστηκε με συνέπεια για τα δικαιώματα των Ταμίλ είναι το Μαρξιστικό NSSP το οποίο συγκεντρώνει κάτω από τις τάξεις του μέλη και από τις δυο κοινότητες.

Ο ΕΠΕΤΕΙΑΚΟΣ ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΚΕΛ

ΔΥΟ ΤΑΧΤΙΚΕΣ, ΜΙΑ ΘΕΣΗ

ΜΕΡΟΣ Β' ΕΘΝΙΚΗ ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Ας δούμε απο πιο κοντα την «ταξική» ανάλυση του κ. Παπαϊωάννου. Όπως είδαμε πιο πάνω η θέση - του στο Κυπριακό είναι ότι «διανύουμε ακόμη σαν λαός το αντιϊμπεριαλιστικό, αντικατοχικό απελευθερωτικό στάδιο του αγώνα μας» και γι' αυτό:

«Υπ' αυτές τις συνθήκες, η εργατική τάξη της Κύπρου και το κόμμα - της το ΑΚΕΛ, δεν είναι δυνατό να παραγνωρίσει ότι ενώ συνεχίζεται ο ταξικός αγώνας αυτο που προέχει είναι ο αντιϊμπεριαλιστικός, αντικατοχικός, απελευθερωτικός αγώνας και ότι ο' αυτόν τον αγώνα και η εθνική αστική τάξη έχει κάθε συμφέρον να συνεργαστεί με την εργατική τάξη για να διεξάγουν απο κοινου αυτόν τον αγώνα»

Το πρώτο ερώτημα που μένει αναπάντητο απο μια τέτοια τοποθέτηση είναι το ποια είναι η «εθνική αστική τάξη». Το ΑΚΕΛ ποτε δεν έδωσε ικανοποιητική απάντηση πάνω στο θέμα. Ούτε καν μπήκε στον κόπο να δώσει ένα ορισμο για το τι εννοει μ' αυτό τον όρο. Στην πραγματικότητα ούτε το ένα μπορεί να κάμει ούτε το άλλο. Χρησιμοποιεί τον όρο για να δικαιολογήσει «μαρξιστικά-λενινιστικά» τις πολιτικές συμμαχίες με τη δεξιά. Αν ο ορισμος είναι πλατύς, αν περιλαμβάνει μεγάλα τμήματα της αστικής τάξης δεν θα μπορεί να δικαιολογεί την πολεμική του ΑΚΕΛ ενάντια στο Συναγερμο. Αν είναι στενός, στη βάση της σύνδεσης ή μη με το ξένο κεφάλαιο δεν θα μπορεί να δικαιολογεί την συμμαχία με το ΔΗΚΟ.

Οι συμμαχίες του ΑΚΕΛ με αστους πολιτικούς δεν έχουν καμμία ταξική βάση. Είναι καθαρά πολιτικές επιλογές που στηρίζονται κύρια στο ποιοι αστοι πολιτικοί είναι διατεθειμένοι να συνεργαστούν με το ΑΚΕΛ και όχι στο ποιοι αστοι είναι «ανεξαρτητοι» απο το ξένο κεφάλαιο. Αν εξετάσουμε το ποιοι επιχειρηματίες υποστηρίζουν το ΔΗΚΟ και τη συνεργασία με το ΑΚΕΛ θα δούμε πως ο βαθμος εξάρτησης - τους απο το ξένο κεφάλαιο δεν διαφέρει καθόλου απο τους επιχειρηματίες που υποστηρίζουν τον Συναγερμο.

Ωστόσο δεν είναι αρκετο ν' αφήσουμε το θέμα εδω. Έστω κι αν δεχτούμε την ύπαρξη μιας «εθνικής αστικής τάξης» που ξεχωρίζει απο την υπόλοιπη αστική τάξη της Κύπρου θα πρέπει ν' απαντήσουμε στο δεύτερο ερώτημα που αφήνει αναπάντητο ο κ. Παπαϊωάννου: ποιο είναι το «κάθε συμφέρον» που έχει για να συνεργαστεί με την εργατική τάξη;

Είναι εδω που βγαίνει στην επιφάνεια η σύγχυση που επικρατεί στην θεωρητική τοποθέτηση του ΑΚΕΛ. Είναι εδω που γίνεται καθαρά πόσο «έξω τόπου και χρόνου» χρησιμοποιούνται οι θέσεις των Μάρξ Ένγκελς και Λένιν για το εθνικό θέμα. Γιατι ούτε τα «99 τετραγωνικά μίλια και 32 άλλα σημεία του Κυπριακού εδάφους» (που διατήρησαν οι Βρεττανοι ιμπεριαλιστές) για «κυρίαρχες βάσεις» ούτε οι Αμερικανικο ραδιοσταθμοι, ούτε η συνθήκη εγγυήσεως θα εμπόδιαν την ανάπτυξη της «εθνικής αστικής τάξης». Οσο για την «κατοχή του 37% σχεδον του κυπριακού εδάφους απο τα τουρκικά στρατεύματα

τα» μόνο έμμεσα θα την επηρέαζε όπως επηρεάζει ολόκληρη την αστική τάξη με την ανασφάλεια που δημιουργεί.

Το μόνο συμφέρον που θα είχε η «εθνική αστική τάξη» για συνεργασία με την εργατική τάξη είναι ο περιορισμος των εργατικών διεκδικήσεων στο όνομα της «συναγωνιστικότητας» με τα διεθνη μονοπώλια, η αύξηση των εισαγωγικών δασμων (με συνέπεια την αύξηση των τιμων) στο όνομα της «προστασίας» της Κυπριακής βιομηχανίας. Δεν έχουμε πια τον άμεσο, βίαιο στραγγαλισμο της εθνικής οικονομίας απο κάποια ιμπεριαλιστική δύναμη, δεν είμαστε πια αποικία. Η ανάπτυξη της Κυπριακής οικονομίας έγινε και δεν μπορούσε να γίνει αλλιως - σε άμεση σχέση με την διεθνη καπιταλιστική οικονομία, δηλαδή τον «ιμπεριαλισμο». Η αστική τάξη της Κύπρου είναι σήμερα όσο «ελεύθερη» απο τα ιμπεριαλιστικά δεσμα όσο μπορεί να είναι, και όσο θέλει να είναι. Το γνωστο «ανήκομεν εις την Δύση» είναι η ανοικτή παραδοχη μιας πραγματικότητας στην οποία πιστεύει ολόκληρη η αστική τάξη της Κύπρου. Η στάση τόσο του Συναγερμου όσο και του ΔΗΚΟ απέναντι στην ΕΟΚ δείχνει πόσο η ταξική τοποθέτηση των κομμάτων επιβάλλεται και ξεπερνά οποιαδήποτε πολιτική - τους διάφορα.

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Τι απομένει απο το «αντιϊμπεριαλιστικό, αντικατοχικό, απελευθερωτικό στάδιο του αγώνα - μας»; Ποιος είναι ο «αγώνας» που το ΑΚΕΛ προτείνει πως πρέπει να γίνει και που μάλιστα «προέχει» απο τον ταξικό αγώνα; ποιες είναι οι συγκεκριμένες επιδιώξεις που για χάρη τους θα πρέπει να υποταχτούμε στην «Εθνική αστική τάξη» για να αγωνιστούμε απο κοινού

«... οι Βρεττανοι ιμπεριαλιστές διατήρησαν 99 τετραγωνικά μίλια και 32 άλλα σημεία του κυπριακού εδάφους για «κυρίαρχες βρετανικές βάσεις». Διατήρησαν το δικαίωμα να χρησιμοποιουν τους δρόμους τα λιμάνια - μας, τα εροδρόμια - μας και τον εναέριο χώρο της Κύπρου, ακόμη και προσθετο κυπριακό έδαφος για στρατιωτικούς σκοπους και στρατιωτικά γυμνάσια... βάσει των συμφωνιών εγγυήσεως και συμμαχίας η Τουρκία και η Ελλάδα διατήρησαν το δικαίωμα να σταθμεύουν απο ένα στρατιωτικό απόσπασμα στο κυπριακό έδαφος σαν «εγγυήση» για την ανεξαρτησία, κυριαρχία και εδαφική ακεραιότητα της Κύπρου και όλοι μας γνωρίζουμε πως και οι τρεις «εγγυήτριες» δυνάμεις υπήρξαν οι τρεις επιδρομείς κατα της Κύπρου. Πρώτη η ελλαδική χούφτα με το χουντοφασιστικό πραξικόπημα της 15ης Ιουλίου 1974, πέντε μέρες αργότερα η Τουρκία με τη βάρβαρη εισβολή και κατοχή του 37% σχεδον του κυπριακού εδάφους απο τα τουρκικά στρατεύματα ενώ η τρίτη «εγγυήτρια» δύναμη η Βρετανία, βοήθησε τόσο το χουντοφασιστικό πραξικόπημα όσο και την Τουρκική εισβολή. Πέραν όλων αυτων οι Αμερικανοι ιμπεριαλιστές διατηρούσαν και λειτουργούσαν απο το καιρο της αποικιοκρατίας τρεις ραδιοληπτικούς κατασκοπευτικούς σταθμούς στο κυπριακό έδαφος. Και οι τρεις αυτοι σταθμοι, βρίσκονται σήμερα στο έδαφος που κατέχεται από τα τουρκικά στρατεύματα εισβολής».

Μέσα απ' όλα τούτα θα νόμιζε κανεις πως ο «αγώνας για απελευθέρωση» σημαίνει για το ΑΚΕΛ τέσσερα πραγματα:

- (α) Κατάργηση των βάσεων και των Βρετανικών προνομίων
- (β) κατάργηση της συμφωνίας εγγυήσεως.
- (γ) Τερματισμος της τουρκικής κατοχής
- (δ) Απομάκρυνση των Αμερικανικών ραδιοληπτικών σταθμών.

Και πραγματικά αυτά τα αιτήματα υπάρχουν μόνιμα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στη συνθηματολογία του ΑΚΕΛ. Σε καμμία όμως περίπτωση δεν υπάρχει επεξεργασμένο σχέδιο δράσης για την υλοποίησή - τους κανένα απο τα μέτρα που περιέχονται στα προγράμματα του ΑΚΕΛ δεν συνδέεται με αυτές τις «αντιιμπεριαλιστικές» επιδιώξεις. Αντίθετα οποιοδήποτε συγκεκριμένο μέτρο, όπως για παράδειγμα η επίσημη απαίτηση απο τη Βρετανία να εγκαταλείψει τις βάσεις ή η επίσημη κατάγγελη της συμφωνίας εγγυήσεως, είτε θα έβρισκε την αντίθεση του ΑΚΕΛ είτε δεν θα υποστηριζόταν για το χατήρι της συνεργασίας με την «εθνική αστική τάξη». Για το ΑΚΕΛ είναι αρκετή η φραστική αναγνώριση αυτων των στόχων απο τους αστους πολιτικούς για να την χρησιμοποιήσει σαν άλλοθι για τις υποχωρήσεις του. Ακόμα χειρότερα, η ίδια η τοποθέτηση αυτων των στόχων αντι να γίνεται η αφορμή για τον αγώνα της υλοποίησής - τους, μετατρέπεται σε δικαιολογηση της εγκατάλειψης των επαναστατικών προοπτικών.

ΕΘΝΙΚΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ

Φυσικά το ΑΚΕΛ έχει δικιο όταν θεωρεί τέτοιους στόχους ανέφικτους κάτω απο τις σημερινές συνθήκες. Οι βάσεις, οι συμφωνίες εγγυήσεως, η Τουρκική κατοχή και οι Αμερικανικο ραδιοσταθμοι, είναι αποτελέσματα της ιμπεριαλιστικής δομής του παγκόσμιου καπιταλισμου, που κομμάτι του είναι και η Κύπρος. Οποιαδήποτε προσπάθεια αποδέσμευσης της Κύπρου απο τον ιμπεριαλισμο θα έχει ν' αντιμετωπίσει την αντίδραση ολόκληρης της αστικής τάξης της Κύπρου. Όχι γιατί η αστική τάξη θέλει την κατοχή ή γιατί έχει ιδιαίτερη συμπάθεια στις βάσεις ή τους ραδιοσταθμούς της Αμερικής, αλλά γιατί όλα τούτα είναι ένα τμήμα που είναι διατεθειμένη να πληρώσει για να εξακολουθήσει ν' αποτελεί μέρος του παγκόσμιου καπιταλισμου. Το μόνο που μπορεί να ελπίζει είναι **μαζί με τους ιμπεριαλιστές** να παζαρεύει κάποιο συμβιβασμο για τη λύση του Κυπριακού, ένα συμβιβασμο που ξέρει πολυ καλά πως θα διατηρήσει σε μικρότερο η μεγαλύτερο απο σήμερα βαθμο όλα ανεξαιρέτα τα δεσμα που αναφέρονται πιο πάνω.

Έτσι το ΑΚΕΛ ολοκληρώνει το εθνικό αδιέξοδο σκοτώνοντας κάθε ελπίδα για την εργατική τάξη, προτείνοντας ουσιαστικά την υποταγή - της στη μοίρα - της. Και για ν' αποκλείσει ακόμα και την σκέψη για την δυνατότητα της επαναστατικής προοπτικής ειρωνεύεται τον σοσιαλιστικό

μετασχηματισμο της κοινωνίας και προσπαθεί να τρομοκρατήσει την εργατική τάξη κινδυνολογώντας:

«Υπ' αυτές τις συνθήκες, η εργατική τάξη και το κόμμα - της το ΑΚΕΛ που καθοδηγείται απο την ακατανίκητη θεωρία του Μαρξισμού - Λενινισμού και του προλεταριακού διεθνισμού, δεν είναι δυνατό να παρακάμψει το αντιιμπεριαλιστικό, αντικατοχικό, απελευθερωτικό στάδιο του αγώνα και να βάλει τώρα πλήρη για το σοσιαλιστικό μετασχηματισμο της κοινωνίας. Αν διέπραττε τέτοιο λάθος το αποτέλεσμα δεν θάταν ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμος, αλλά η πλήρης υποδούλωση της Κύπρου και του λαου - της στον ιμπεριαλισμο και στην τουρκική κατοχή. Γιατι θα διασπούσε τις αντιιμπεριαλιστικές, αντικατοχικές, απελευθερωτικές δυνάμεις πάνω σε καθαρά ταξική βάση με αποτέλεσμα την αποδυνάμωση του απελευθερωτικού αγώνα και την δημιουργία της ευκαιρίας που αναμένει ο ιμπεριαλισμος και η τουρκική κατοχή για να ολοκληρώσουν τα υποδουλωτικά τους σχέδια».

Έχουμε εδω μια πραγματική «αναθεώρηση» του μαρξισμού, αυτο που ο Λένιν χαρακτήρισε «θλιβερή Μενσεβίκικη θεωρία των σταδίων» («Η μπροσούρα του Τζούνου», 1916). Μια αναθεώρηση που μετατρέπει τον μαρξισμό απο επαναστατική θεωρία σε απολογία της αδράνειας. Έχουμε μπροστα - μας τη παραδοση όχι του Μάρξ και του Λένιν με του Μπέρνσταϊν, του Κάουτσκι και του Μάρτοβ.

ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΟΣ ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ

Που βρίσκει ο κ Παπαϊωάννου τον «προλεταριακό διεθνισμό» στην πιο πάνω θέση; Αυτο που προτείνει δεν είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνες πλαίσιο (Κύπρος, Ελλάδα, Τουρκία) μα η διάσπαση της σε εθνικο, για το χατήρι της ενότητας με την αστική τάξη. Αυτό δεν είναι Λενινιστική θέση μα πέρα για πέρα ρεφορμιστική. Ας αφήσουμε όμως και πάλι τον Λένιν να υπερασπιστεί τον εαυτό του:

«... αγκωνάρι όλης της πολιτικής της Κομμουνιστικής Διεθνούς στο εθνικό και αποικιακό ζήτημα πρέπει να είναι η προσέγγιση των προλεταρίων και των εργαζομένων μαζών όλων των εθνών και των χωρών στον κοινό επαναστατικό αγώνα για την ανατροπή των τσιφλικιών και της αστικής τάξης. Γιατι μόνο μια τέτοια προσέγγιση εγγυάται τη νίκη εναντια στον καπιταλισμο και χωρίς αυτή τη νίκη δεν μπορεί να εκμηδενιστεί ο εθνικός ζυγος και η εθνική ανισοτιμία». (Λένιν-Προσχέδιο θέσεων για το εθνικό και το αποικιακό ζήτημα - οι υπογραμμίσεις δικές μου).

Ο Λένιν σ' αυτο το κομμάτι προβάλλει τη θέση του προλεταριακού διεθνισμού ακριβώς σε σχέση με το εθνικό ζήτημα και το κλειδι σ' αυτή τη θέση είναι η διεθνιστική συνεργασία των εργατων **έναντα** στους αστους. Στην Κύπρο οι συνθήκες είναι τέτοιες που αυτο όχι μόνο είναι δυνατό, αλλά είναι και η μοναδική ελπίδα για το σπάσιμο του εθνικού αδιεξόδου. Ο Παπαϊωάννου με την τοποθέτηση απομονώνει το Κυπριακό προλεταριάτο απ' τον υπόλοιπο κόσμο με αποτέλεσμα να παρουσιάζεται αντικειμενικά αδύνα-

ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΕΝΩΘΕΙΤΕ
Καρλ Μαρξ

Μέχρι σήμερα οι φιλόσοφοι έχουν απλά ερμηνεύσει τον κόσμο κατά διάφορους τρόπους. Κείνο, όμως, που έχει σημασία, είναι να τον αλλάξουμε.

Καρλ Μαρξ

Από το αφιέρωμα του Νέου Δημοκράτη - θεωρητικού οργάνου του ΑΚΕΛ - στα 100χρονα του Μάρξ. Πραγματικά το ζήτημα είναι να τον αλλάξουμε! Πώς όμως; Με συμμαχίες με τους αστους και με παραμερισμό της ταξικής πάλης;

τό να αγωνιστεί για το σοσιαλισμό ή ακόμα και για «το σημερινό απελευθερωτικό στάδιο». Όμως αυτο δεν είναι διεθνισμος, είναι εθνικισμος. Διεθνισμος είναι η συνεργασία Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων. **Ενάντια** στους αστους, ενάντια στο σύστημα για μια σοσιαλιστική Κύπρο, σε στενή σύνδεση με τον αγώνα του Ελληνικού και του Τουρκικού προλεταριάτου. Αν πιστεύουμε στην ορθότητα της Μαρξιστικής ανάλυσης αυτο δεν είναι ουτοπία, είναι η μοναδική διέξοδος.

Η ίδια μενσεβίκικη νοοτροπία επικρατεί και στη τοποθέτηση του Παπαϊωάννου σχετικά με το θέμα της ειρήνης. Εδω φυσικά είναι πολυ πιο καθαρο ότι πρόκειται για γενικότερη πολιτική της Σοβιετικής Ένωσης και των συμμάχων της και όχι μόνο του ΑΚΕΛ. Είδαμε πιο πάνω, σε σχέση με τον 1ο παγκόσμιο πόλεμο πως ο Λένιν αναζητούσε την ειρήνη όχι μέσα απο διακρατικές συμφωνίες μα μέσα απο την προλεταριακή επανάσταση. Ας παρακολουθήσουμε τον κ. Παπαϊωάννου:

«Υπάρχει στενή σύνδεση ανάμεσα στην κοινωνική πρόοδο και την πάλη για τη διατήρηση της ειρήνης. Ο Καρλ Μάρξ έδειξε πως οι κοινωνικές ρίζες του πολέμου βρίσκονται στο σύστημα της εκμετάλλεσης. Στην εποχή του καπιταλισμου η δίψη της αστικής τάξης για κέρδη συνιστά την κύρια αιτία του πολέμου, που ενθαρρύνουν, όπως έγραψε ο Μαρξ, «παίζοντας με τις εθνικές προκαταλήψεις» και κατασπαταλώντας «σε πειρατικούς πολέμους το αίμα και τον θησαυρο των λαων».

Σε γενικές γραμμές τα πιο πάνω είναι σωστα. Ωστόσο δεν είναι τυχαίο που ο Π. μιλά αόριστα για «κοινωνική πρόοδο» και όχι για σοσιαλισμο ή προλεταριακή επανάσταση ή για την εξουσία της εργατικής τάξης. Μιλώντας αόριστα απο τη μια καλύπτεται τυπικά απέναντι στην εργατική τάξη εξηγώντας την «κοινωνική πρόοδο» σαν κώδικα για τον σοσιαλισμο ενώ απο την άλλη απο-

Ο ΕΠΕΤΕΙΑΚΟΣ ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΚΕΛ ΔΥΟ ΤΑΧΤΙΚΕΣ, ΜΙΑ ΜΙΑ ΘΕΣΗ

Συνέχεια από τη σελ. 9

συνδέει την «πάλι για την ειρήνη» από την προλεταριακή επανάσταση. Παράλληλα ενω αναφέρει τη διαπίστωση του Μαρξ ότι ο καπιταλισμός είναι η ρίζα του πολέμου αναζητά την ειρήνη στο «ισοζύγιο του τρόμου».

«Τα σοσιαλιστικά κράτη έφεραν αλλαγή στην κατεύθυνση από τον ψυχρό πόλεμο στην διεθνή ύφεση με σειρά αποφασιστικών πρωτοβουλιών που απέβλεπαν στην περιφρούρηση της παγκόσμιας ειρήνης και της παρεμπόδισης του πυρηνικού πολέμου. Η στρατηγική στρατιωτική ισορροπία που επιτεύχθηκε κατά τις τελευταίες δυο δεκαετίες είναι μεγάλης σημασίας για τη διατήρηση της ειρήνης. Ανάμεσα στα μέτρα με τα οποία η Σοβιετική Ένωση συνεχίζει και αναπτύσσει το πρόγραμμα ειρήνης στη δεκαετία του 80 είναι βήματα προς την ύφεση και τον αφοπλισμό που θα εφαρμοσθούν τόσο για τα πυρηνικά όσο και τα συμβατικά όπλα».

Δεν είμαστε ενάντια στον περιορισμό των εξοπλισμών. Όμως δεν πρέπει να έχουμε ψευδαισθήσεις: οι συνομιλίες για τα πυρηνικά όπλα πολύ λιγυ σχέση έχουν με την ειρήνη. Στόχος της είναι το ξελάφυγμα των στρατιωτικών προϋπολογισμών που έχουν φτάσει σε μυθικά επίπεδα, και προσφορά τους ο περιορισμός της σπατάλης του πλούτου των λαών. Η καταστροφική δυναμική των σημειώνων οπλοστασίων είναι τέτοια που ακόμα και μια γρήγορη «νίκη» της μιας ή της άλλης υπερδυναμίας θα σήμαινε το τέλος του πολιτισμού. Ένας συμπίπτει πόλεμος ανάμεσα στη Σοβιετική Ένωση και τις ΗΓΑ αναπόφευκτα θα εξελιχτεί σε πυρηνικό, πράγμα που αποτρέπει παραλογισμό.

Αυτο δεν σημαίνει με κανένα τρόπο πως δεν υπάρχει το

ενδεχόμενο του πολέμου. Αντίθετα όσο βαθιάει η κρίση του καπιταλισμού τόσο η προοπτική του πολέμου γίνεται πραγματικότητα. Είναι χαρακτηριστική η ψυχροπολεμική στροφή των ΗΠΑ και της Βρετανίας με την άνοδο του Ρήγκαν και της Θάτσερ. Βέβαια θα χρειαστεί να επιβληθούν πολύ πιο παρανοϊκά καθεστώτα πριν φτάσουμε στον πόλεμο, καθεστώτα που θα μπορέσουν να συντηρήσουν πρώτα την δύναμη της εργατικής τάξης στη χώρα της, όπως ο Χίτλερ στη Γερμανία, για να μπορέσουν ανενόχλητα να καταστρέψουν τον πλανήτη.

Ακριβώς εδώ μπαίνει το ζήτημα της προλεταριακής επανάστασης σε αντιπαράθεση με τον «επερχόμενο πόλεμο». Η δύναμη της εργατικής τάξης είναι τέτοια που μόνο με συστηματικές προδοσίες από τους ρεφορμιστές ηγέτες της μπορεί να συντριβεί. Εδώ βρίσκεται το κλειδί για την ειρήνη.

ΔΥΟ ΤΑΧΤΙΚΕΣ

Η ομιλία του Παπαϊωάννου σ' όλα τα θέματα με τα οποία καταπνάνεται τα προβάλλει με δυο ταχτικές: Η μια επαναστατική, η άλλη ρεφορμιστική. Στη μια ο Μαρξ, ο Ένγκελς, ο Λένιν, η Οκτωβριανή επανάσταση εκθειάζονται σαν τα ευαγγέλια της εργατικής τάξης. Στην άλλη διαστρεβλώνονται και μετατρέπονται σε απολογία της συνεργασίας με την αστική τάξη. Αυτή η αντίφαση φαίνεται τόσο ανεξήγητη όσο είναι και μόνιμο φαινόμενο στις ηγεσίες του εργατικού κινήματος για περισσότερο από μισό αιώνα σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Η εξήγηση του φαινομένου είναι ωστόσο σχετικά απλή. Όσο κι αν αυτές οι ηγεσίες έχουν συφέροντα ξεχωριστά από τα συφέροντα της ερ-

γατικής τάξης, όσο κι αν έχουν ξεκόψει από τον Μαρξισμό, αντλούν ωστόσο τη δύναμη τους από αυτή την ίδια την εργατική τάξη. Για αυτο είναι αναγκασμένες, να διατηρούν ζωντανες, έστω και κουτσουρεμένες και ακινδυνοποιημένες τις παραδόσεις της εργατικής τάξης. Χωρίς αυτές τις παραδόσεις είναι καταδικασμένες να χάσουν την επιρροή τους και κατα συνέπεια τα προνόμια τους.

Υπάρχουν κίνδυνοι σ' αυτή την ταχτική και οι διάφορες γραφειοκρατίες το ξέρουν πολύ καλά. Έτσι από τη μια εκδίδουν και προωθούν την πούληση των κλασικών κειμένων του Μαρξισμού ενω από την άλλη αποθαρρύνουν την μελέτη τους. Από τη μια χρησιμοποιούν αποκομμένες φράσεις του Μαρξ και του Λένιν ενω από την άλλη ουσιαστικά απαγορεύουν την πλατεία χρήση των γραφτών τους. Σε κάθε επετειακή εκδήλωση υμνούν τον Μαρξισμό-Λενινισμό και στην καθημερινή πολιτική πραχτική τους τον αγνοούν.

Όμως σε κάθε νέο αδιέξοδο που οδηγούν την εργατική τάξη την απρόσδοκα ταυτόχρονα και μπροστα σε νέους προβληματισμούς. Ολοένα και πιο συχνά τα βιβλία του Μαρξισμού που δεν ήταν παραστολίδια στις προλεταριακές βιβλιοθήκες, κατεβαίνουν και μετατρέπονται σε όπλα για την προλεταριακή επανάσταση. Η εργατική τάξη μέσα από την ίδια της την εμπειρία στρέφεται στον Μαρξισμό — παρα τις διπλές ταχτικές των ηγετών της. Εκατό χρόνια μετά το θάνατο του Μαρξ και εξήντα από το θάνατο του Λένιν μια νέα εποχή προλεταριακής επανάστασης αρχίζει να ανατέλλει.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΕΛΛΑΔΑ: Συνέντευξη με συντάκτη του

«Ξεκινήματος»

Συνέχεια από τη σελ. 7

εργάτες, τόσο αποκόβεται από την βάση στήριξης της που είναι το εργ. κίνημα και έτσι γίνεται πιο ευάλωτη στις επιθέσεις και τα κτυπήματα της αντίδρασης.

Ωστόσο πίσω από την προεκπτική αυτή τακτική πύεων ενάντια στο εργ. κίνημα και την κυβέρνηση έχουμε τα πρώτα δείγματα αφτου που λέμε ότι η αντίδραση σηκώνει κεφάλι.

Ο πρόεδρος της Δημοκρατίας που τόσα χρόνια το ΠΑΣΟΚ τον αποκαλεί ανεύθυνο άρχοντα πρόσφατα στες Σέρρες βγήκε ανοιχτά και απείλησε την κυβέρνηση ότι αφτος είναι που έβαλε την χώρα στο ΝΑΤΟ και στην ΕΟΚ και δεν πρέπει να τον αναγκάσουμε να κάνει χρήση των εξουσιων του.

Όπως όλες οι εφημερίδες έγραψαν, η ομιλία του Καραμανλη στις Σέρρες ήταν το καμπανάκι που καλεί τους αντιπάλους στο ριγκ.

Οι βιομήχανοι, οι μεγαλοεφοπλιστες, οι τραπέζιτες, οι ξενοδόχοι οργανώσανε παρακυβέρνηση για να αντιμετωπίσουν την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και το εργ. κίνημα.

Πρόσφατα στη Καλαμάτα, όπου έχει κοινωνική επιρροη η Ν.Δ. η αστική τάξη έκανε μια δοκιμη πως θα αντιδράσει το εργατικό κίνημα πως θα αντιδράσει η κυβέρνηση. Φασιστικές ομάδες τρομοκρατούσαν ολόκληρη την Πελοπόννησο επι μια ολόκληρη βδομάδα, σταματούσαν αφοκίνητα, κάναν επιθέσεις σε γραφεία κομμάτων κάναν έλεγχο σε ταυτότητες πολιτων, επιθέσεις ενάντια σε πολίτες κάναν ουσιαστικά μια δοκιμη για μια επίθεση—η οποία δεν είναι για σήμερα—ενάντια στο εργ. κίνημα. Η αστυνομία μετα απο όλα αφτα δεν συνέλαβε ούτε ένα και η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ βγήκε στις εφημερίδες και συμβούλευσε τα μέλη της, ενώ οι φασίστες, τρομοκρατούσαν τους πολίτες, να μην βγουν απο τα σπίτια τους για να μην προκληθουν επεισόδια.

Ευτυχώς τα μέλη και οι οπαδοι του ΠΑΣΟΚ δεν υπάκουσαν στες συμβουλές της ηγεσίας και αντιμετώπισαν αποφασιστικά τους φασίστες δείχνοντας ταυτόχρονα στην αστική τάξη το πραγματικό πρόσωπο που θα αντιμετωπίσει απο το εργ. κίνημα αν τολμήσει να κάνει αληθινή επίθεση.

Ωστόσο αφτο που πρέπει να πούμε είναι ότι **αν σήμερα είναι αναγκασμένη η αστική τάξη να προχωρεί προεκπτικά και να κάνει μετρημένα βήματα αφτο οφείλεται μόνο και μόνο στη δύναμη του εργ. κινήματος**. Το κίνημα είναι ακόμα δυνατο και δεν έχει διάθεση να υποχωρήσει χωρίς μάχη. Αφτο απο την άλλη δεν σημαίνει ότι η δύναμη του εργατικού κινήματος είναι απεριόριστη και ότι απο μόνο του μπορεί πραγματικά να οδηγήσει στη κατάληψη της εξουσίας. Η αστική τάξη περιμένει να ρθει η απογοήτευση η κούραση, ο αποπροσανατολισμός για να μπορέσει να κτυπήσει αποφασιστικά το εργ. κίνημα.

Ωστόσο στους μήνες και τα χρόνια που έρχονται, το κύριο και αποφασιστικό που έχουμε μπροστα μας, θα είναι οι αγώνες των εργατων, οι επανειλημμένες έφοδοι που θα κάνει το εργ. κίνημα ξανα και ξανα ενάντια στες επιθέσεις της αστικής τάξης ενάντια στην αντίδραση για να μπορέσει να αλλάξει τη ζωη του.

Σ' αφτη την περίοδο που μπαίνουμε, η Τάση μας, η Μαρξιστική Τάση του ΠΑΣΟΚ, θα αγωνιστεί μέσα στο ΠΑΣΟΚ και μέσα στο εργ. κίνημα για να μπορέσει πραγματικά να οδηγήσει το εργ. κίνημα στην κατάληψη της εξουσίας.

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΚΟΡΟΪΔΙΑ

Συνέχεια από τη σελ. 1

Έτσι αφού οι συνομιλίες ναυαγήσαν και το Κυπριακό βρισκoταν σε πλήρη αποτελμάτωση, μη έχοντας η ηγεσία του ΑΚΕΛ να δώσει μια πειστική προοπτική λύσης του Κυπριακού, δέχτηκε την πρωτοβουλία αυτή του Γκουεγιάρ σαν σανίδα σωτηρίας που θα την έβγαζε από τα αδιέξοδα έστω και προσωρινά. Γιατί πιστεύουμε πως αυτή η ηγεσία γνωρίζει πολύ καλά πως έστω και αν επαναρχίσουν οι συνομιλίες με βάση το έγγραφο, πολύ σύντομα θα καταρρεύσουν.

Στην προσπάθεια της η ηγεσία του ΑΚΕΛ να πείσει τους οπαδούς της δημιουργώντας την ψευδαίσθηση ότι κάποια κινητικότητα υπάρχει στο Κυπριακό (αφού δεν έχει καμιά διάθεση να σπάσει τα δεσμά και τον συμβιβασμό με την Αστική τάξη που επικύρωσε πρόσφατα με το μίνιμουμ πρόγραμμα) διαστρεβλώνει βασικές αλήθειες όπως: ότι η πρωτοβουλία κινείται και είναι απόλυτα μέσα στα πλαίσια εντολής των σωμάτων του ΟΗΕ.

Αποδέχεται την θέση του Ντε Γκουεγιάρ ότι θα ακολουθήσουν και άλλοι δείκτες παρά το ότι το γεγονός αυτό οδηγεί σε σαλαμοποίηση του προβλήματος.

Παρατέρα μας λέει ότι πρόκειται για έγγραφο που μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο σκληρών παζαρεμάτων, θέση που δείχνει να αποδέχεται την υποβάθμιση του κυπριακού από την ουσία του σαν πρόβλημα διεθνές ξένης εισβολής, κατοχής και μετατροπής του σε οικόπεδο που μπαίνει προς διαπραγμάτευση και πάρε - δώσε μεταξύ των Αστών.

Η ΕΔΕΚ σαν το δεύτερο εργατικό κόμμα της Κύπρου πολύ σωστά επισημαίνει ότι «καμιά ελπίδα εξέδου από το αδιέξοδο δεν παρέχει το μέχρι τώρα

περιεχόμενο της βολιδοσκόπησης Γκουεγιάρ, ακόμα κι αν επιτευχθεί συμφωνία πάνω στο πλαίσιο των δεικτών που προτείνονται, εφ' όσον παραμένουν αδιευκρίνιστα τα καθοριστικά στοιχεία που συνθέτουν το Κυπριακό».

Εκείνο όμως που προκαλεί σύγχυση και δεν διδει καμιά προοπτική παρά τις πιο πάνω σωστές διαπιστώσεις είναι η επιμονή της ηγεσίας της ΕΔΕΚ να εναποθέτει όλες τις ελπίδες της και να αναζητεί λύση του προβλήματος από ενεργώτερη συμμετοχή του «διεθνούς παράγοντα» και του Ο.Η.Ε.

Έτσι βλέπουμε την ΕΔΕΚ να επιμένει στη στείρα πολιτική της που μας λέει ότι πρέπει να υποδείξουμε στο Γεν. Γραμματέα του ΟΗΕ να αναλάβει τις ευθύνες του και να κινηθεί μέσα στα πλαίσια που υπαγορεύονται από το ρόλο του και τα ψηφίσματα της τελευταίας Γεν. Συνέλευσης.

Επιμένει δηλαδή η ηγεσία της ΕΔΕΚ και ακόμα παρατέρα προσπαθεί να μας πείσει όλους εμάς τους οπαδούς της ΕΔΕΚ σ' αυτά που δεν έχει η ίδια καταλάβει (ή που δεν θέλει να καταλάβει λόγω έλλειψης εναλλακτικής προοπτικής) αυτό που όλος ο κόσμος και όλες οι κυβερνήσεις ωμά παραδέχονται, από τον καιρό της ίδρυσης ακόμα του ΟΗΕ, ότι ο αποπάσεις των Συνελεύσεων αυτού του οργανισμού δεν υπάρχει τρόπος για να προωθηθούν και πολύ περισσότερο για να υλοποιηθούν.

Μέσα από όλη αυτή τη σύγχυση που δημιουργείται και τα αδιέξοδα που οδηγεί ή οποιαδήποτε επιλογή προτείνεται σ' αυτούς διάφορους πολιτικούς φορείς, περισσότερο συγχισμένη και νίκανη να αντιδράσει βρίσκεται η Κυπριακή

κυβέρνηση που όπως προαναφέραμε αναμένει μαζί με τον Παπανδρέου τις νέες διευκρινήσεις και δηλώσεις Γκουεγιάρ.

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΟΙ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΩΝ ΗΓΕΣΙΩΝ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ - ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΝΑ ΔΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΔΙΕΞΟΔΟ

Παρα τις συνειδητές προσπάθειες από μέρους της πλειοψηφίας των πολιτικών δυναμειων για την δημιουργία ψευδαισθήσεων μέσα στες πλατείες μάζες ότι τάχα κάτι πάει να γίνει, κάτι κινείται σε σχέση με το πρόβλημα, εντούτοις, το αδιέξοδο πλανιέται για άλλη μια φορά πάνω από τα κεφάλια μας.

Για άλλη μια φορά φαίνεται ξεκάθαρα ότι οι αστοί αδυνατούν να προχωρήσουν σε ουσιαστική λύση του προβλήματος. Εδώ και 23 χρόνια μας οδηγούν από αδιέξοδο σε αδιέξοδο και τα σπασμένα πληρώσε και πληρώνει η εργατική τάξη με χιλιάδες νεκρούς και αίμα.

Για την εργατική τάξη η μόνη λύση που θα μπορούσε να έχει νόημα θα ήταν η αποχώρηση των κατοχικών στρατευμάτων και η επαναπροσέγγιση των δυο κοινοτήτων για μια Κύπρο ελεύθερη δικως πολιτικούς ή γεωγραφικούς διαχωρισμούς ανάμεσα σε Ε/Κ και Τ/Κ.

Η μόνη δύναμη που θα μπορούσε να δώσει μια τέτοια λύση στο Κυπριακό βγάζοντας το από το αδιέξοδο είναι η εργατική τάξη της Κύπρου - Τ/Κυπριακή και Ε/Κυπριακή - στη βάση των κοινών ταξικών τους συμφερόντων.

Μόνο στη βάση του κοινού αγώνα Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων μπορούν να διωχτούν τα στρατεύματα κατοχής.

Πρέπει όμως να γίνει συ-

νειδίση ότι οι Τ/Κ δεν έχουν κανένα συμφέρον να παλέψουν για μια ενωμένη καπιταλιστική Κύπρο όπου οι Ελληνοκύπριοι αστοί θα έχουν, την εξουσία, όπου η εκμετάλλευση θα συνεχίζεται, αλλά και όπου οι Τ/Κ θα νοιώθουν περισσότερο ανασφάλεια από το ενδεχόμενο εθνικιστικών εξάρσεων της Ε/Κ πλειυράς.

Μόνο στη βάση της προοπτικής για μια Σοσιαλιστική Κύπρο μπορεί να επιτευχθεί αυτό το μέτωπο πάλης τόσο ενάντια στους αστούς όσο και στα στρατεύματα κατοχής.

Μόνο με βάση αυτή την προοπτική θα δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για κατάργηση της καταπίεσης και εκμεταλλεύσεις και θα αφαιρεθεί η βάση πάνω στην οποία κτίζονται σήμερα οι εθνικές καχυποψίες και η οοκαταλήψεις.

Γι' αυτά όμως τα καθήκοντα οι ευθύνες πέφτουν πάνω στους ώμους των κομμάτων της εργατικής τάξης ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ.

Είναι καιρός πα οι ηγεσίες αυτών των κομμάτων να μπουν μπροστά στις ευθύνες τους. Αν κάνουν την αυτοκριτική τους θα δουν πόσα χρόνια πήγαν χαμένα και ποιές θυσίες στοιχίσε στην εργατική τάξη η επιμονή τους στη χρεωκοπημένη πολιτική της συνεργασίας με την Αστική τάξη.

Η ΕΔΕΚ το κόμμα σήμερα που σωστά επισημαίνει τα αδιέξοδα στα οποία μας οδηγεί αυτή η νέα πρωτοβουλία Γκουεγιάρ πρέπει να βγάλει τα σωστά συμπεράσματα και να πάψει να εθελουφλεί σ' ότι αφορά τις δυνατότητες που έχει ο ΟΗΕ για προώθηση λύσης του Κυπριακού.

Είναι η μόνη δύναμη που μπορεί και πρέπει να προβάλλει τη Σοσιαλιστική προοπτική καλώντας παράλληλα και το ΑΚΕΛ να σπά-

σει τα δεσμά της συνεργασίας του με την «Εθνική» αστική τάξη για την σύμπτυξη του ενιαίου μετώπου της Αριστεράς.

Μόνο με την ενότητα της Αριστεράς στη βάση του στόχου της Σοσιαλιστικής λύσης του κυπριακού θα μπορέσει να κτίσει το κοινό μέτωπο Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων ενάντια στην κατοχή και την εκμετάλλευση για πραγματική απελευθέρωση της εργατικής τάξης και μόνιμη ειρήνη.

Με το να αρνούνται να συνεργαστούν οι ηγεσίες των Αριστερών κομμάτων στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος και με το να μπλέκονται στις κάθε είδους συμμαχίες και συνεργασίες με τη δεξιά, εγκληματούν σε βάρος της εργατικής τάξης και των υπολοίπων εργαζομένων. Μπορεί αυτή η πορεία να φαίνεται δύσκολη και τα αποτελέσματα της απομακρυσμένα.

Είναι όμως η μόνη δυνατή και ρεαλιστική πορεία που προβάλλει για την εργατική τάξη αν θέλουμε να αποφύγουμε νέα αδιέξοδα και νέες αποτυχίες και ματοκυλίσματα στο μέλλον. Είναι η μόνη διέξοδος που προβάλλει έστω κι αν παίρνει μακρόχρονο και επίμονο χαρακτήρα.

Αυτός ο αγώνας πρέπει ταυτόχρονα να συνδεθεί με τον αγώνα των εργατικών μαζών των χωρών της περιοχής - και κύρια της Ελλάδος και Τουρκίας - που παλεύουν και αυτές για την κατάργηση της δικής τους εκμετάλλευσης από τους δικές τους αστικές τάξεις, αν θέλουμε κάποτε να δούμε την Κύπρο ελεύθερη και την εργατική τάξη απελευθερωμένη από την καταπίεση και την εκμετάλλευση να κτίζει την δική της Σοσιαλιστική κοινωνία.

Γ. ΜΑΖΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ 10ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΠΟΦΝΕ

Οι φοιτητές δίπλα στους εργάτες

Το 10ο συνέδριο της ΠΟΦΝΕ που έγινε στη Λευκωσία 4-7 Αυγούστου προπαγανδίστηκε από την Δ.Ε. (Διοικούσα Επιτροπή) της ΠΟΦΝΕ σαν σταθμός στην ιστορία του Κυπριακού Φοιτητικού Κινήματος. Αυτό όπως φάνηκε μέσα από την ίδια την εξέλιξη του συνεδρίου είναι εντελώς λανθασμένο γιατί όχι μόνο καμία σωστή προοπτική δεν έδωσε, αλλά αντίθετα εξακολουθεί να επιμένει πάνω στις επιλογές, την πολιτική και ταχτική που ύστερα από 10 χρόνια δοκιμασίας τους στην πράξη αποδείχθηκαν ανίκανες να φέρουν το σωστό αποτέλεσμα και να δώσουν ικανοποιητικές λύσεις στα προβλήματα που αντιμετωπίζει το Κ.Φ.Κ.

Στο Κυπριακό η εμμονή στην ίδια επιλογή ήταν ολοκάθαρη. Η ίδρυση της ΠΟΦΝΕ πριν 10 χρόνια ταυτίστηκε με την υποστήριξη του Μακαρίου ενάντια στον ιμπεριαλισμό και την αντίδραση. Σήμερα, στο 10ο συνέδριο της ΠΟΦΝΕ, το ψήφισμα για το Κυπριακό που κατατέθηκε από τη Διοικούσα και υιοθετήθηκε από το Συνέδριο με ψήφους των παρατάξεων που πρόσκυνται στο ΑΚΕΛ και στο ΔΗΚΟ, έδωσε έμφαση στην υποστήριξη της Κυβέρνησης Κυπριανού και της «Εθνικής αστικής τάξης» στον ανύπαρκτο αγώνα της ενάντια στον ιμπεριαλισμό και την κατοχή.

Η πολιτική της υποστήριξης της δεξιάς και του Μακαρίου τότε, σήμερα του Κυπριανού, είναι πολιτική όχι μόνο της ΠΟΦΝΕ αλλά και του ΑΚΕΛ εδώ και μια εικοσαετία. Η πολιτική αυτή οδήγησε στο αντίθετο αποτέλεσμα από ότι ανεμενόταν διότι ο «Αγώνας» ενάντια στον ιμπεριαλισμό απέτυχε μέσα από τις αιματοχυσίες του '63, '64 και '74. Η Κύπρος βρίσκεται κάτω από κατοχή έτσι ο ιμπεριαλισμός επιβλήθηκε προσωρινά.

Η αδυναμία της «Εθνικής αστικής τάξης» να φέρει σε τέλος οποιοδήποτε αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό (όχι διότι δεν θέλει ή δεν έχει πρόθεση, αλλά διότι δεν μπορεί) ήταν η βάση στην οποία στηρίχθηκαν τα σχέδια ψηφίσματος που κατέβηκαν από την Φοιτητική Παράταξη για την εφαρμογή του Άρθρου Τρία (Α.Τ.Ι.) και την Κίνηση Ενωμένων Κυπρίων Φοιτητών (ΚΕΚΦ) του Σ.Υ.Κ.-Φ.Α. Τα ψηφίσματα αυτά έδιδαν την Σοσιαλιστική προοπτική λύσης του Κυπριακού σαν την βάση για επιτυχή διεξαγωγή του Αγώνα με προστόλη την Ε/Κ και Τ/Κ Εργατική τάξη. Τα ψη-

μένες περιπτώσεις έχουν την έννοια του ορίου μέχρι το οποίο μπορεί να φθάσει η υποχώρηση της ηγεσίας της ΠΟΦΝΕ απέναντι στη δεξιά (κινούμενη μέσα στα πλαίσια της πολιτικής της συνεργασίας με την «Εθνική Αστική Τάξη».)

Το ότι όμως αναγκάστηκε να προχωρήσει στις τροποποιήσεις που έγιναν κάτω από την πίεση των συνεδριών, φανερώνει από την μια την αδυναμία της να αποπροσανατολίσει και να πείσει την ίδια την βάση της, αλλά, παράλληλα μας δείχνει και τα πρώτα σημάδια αμφισβήτησης της, ιστορικά πλέον χρωκοπημένης πολιτικής της. Με την επερχόμενη κρίση στην Κυπριακή οικονομία σαν αποτέλεσμα της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης θα πρέπει να αναμένουμε το ανέβασμα της ταξικής πάλης σε ολόενα και πιο ψηλά επίπεδα. Αυτό θα έχει σαν αποτέλεσμα την ανάπτυξη της συνειδητοποίησης και μέσα στο φοιτητικό χώρο με συνέπεια το παρα πέρα δυνάμωμα της αμφισβήτησης της πολιτικής της ηγεσίας και το σπάσιμο των δεσμών και της υποταγής στην Αστική τάξη που σήμερα έχει επιβάλει στο Αριστερό Φοιτητικό κίνημα.

Το δεύτερο σημαντικό ψήφισμα που συζητήθηκε αφορούσε τα Φοιτητικά προβλήματα. Το ψήφισμα αυτό ήταν στην ουσία η πραχτική εφαρμογή της ταξικής συνεργασίας. Το πνεύμα του ψηφίσματος ήταν τέτοιο που στην ουσία δίδει συγχαρητήρια στην Κυβέρνηση για την «πρώιμη» και την «λύση» των Φοιτητικών Προβλημάτων. Την στιγμή που η ίδρυση πανεπιστημίου παραμένει απόφαση στα χαρτιά και που η έκδοση φοιτητικής ταυτότητας αναβλήθηκε για άλλο ένα χρόνο. Το ψήφισμα που κατέβασε η Κ.Ε.Κ.Φ. και που τοποθετούσε τα φοιτητικά προβλήματα μέσα στα γενικότερα κοινωνικά με βάση την Μαρξιστική θεωρία, αντιμετωπίσθηκε επιπόλαια και αγνοήθηκε. Έτσι ενώ η πλειοψηφία των συνεδριών δεν απόρριψε την ουσία του ψηφίσματος της Κ.Ε.Κ.Φ. ψήφισε λόγω των «ειδικών συνθηκών» που περνα σήμερα ο τόπος ενάντια. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η επιλέξιμη τοποθέτηση ενός συνεδρίου που υποστήριζε ότι «την ταξική πάλη δεν μπορεί να την

σταματήσει κανείς αλλά σήμερα η ταξική πάλη έχει δευτερεύοντα ρόλο προκειμένου να λυθεί το κυπριακό.

Τέλος το ψήφισμα της Δ.Ε. για την διεθνή κατάσταση δεν ήταν τίποτε άλλο από ένα κατεβατο υποστήριξης των Κινήματων Ειρήνης (το ίδιο το συνέδριο ήταν αφιερωμένο στην Ειρήνη).

Οι διαθέσεις των μαζών για ειρήνη είναι κάτι που πρέπει να αντιμετωπισθεί με συμπάθεια. Παράλληλα όμως το Κίνημα Ειρήνης από μόνο του δεν μπορεί να καταφέρει τίποτα. Το αίτημα για ειρήνη όπως μπαίνει σήμερα αν δεν συνοδεύεται με την προοπτική ανατροπής των σημερινών αστικών καθεστώτων και την εξάλειψη ταυτόχρονα των συγκρουόμενων συμφερόντων των Εθνικών Αστικών τάξεων από όπου πηγάζουν οι Εθνικές συγκρούσεις και διαμάχες, τότε δεν θα μπορέσει η ανθρωπότητα να αποφύγει για μια ακόμα φορά το ξέσπασμα ενός τρίτου πυρηνικού αυτή τη φορά πολέμου όπου το αιματοκύλισμα των μαζών θα έπαιρνε τρομακτικές διαστάσεις.

Η πιθανότητα ενός Παγκόσμιου πολέμου αυξάνεται καθημερινά με την ένταση της οικονομικής κρίσης και των αδιεξόδων στα οποία οδηγεί ο καπιταλισμός.

Μπροστα στα αδιέξοδα τα οποία έχει ρίξει την κοινωνία παγκόσμια ο καπιταλισμός και η αστική τάξη, θα πρέπει η εργατική τάξη να δώσει την δική της διέξοδο, δηλαδή του Σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της κοινωνίας βάζοντας έτσι τις βάσεις μιας μόνιμης ειρήνης μια και θα καταργήσει τον καπιταλισμό και θα εξαφανίσει τις εθνικές αστικές τάξεις με τα ιδιαίτερα τους συμφέροντα, τα αίτια δηλαδή του πολέμου.

Ένα σημαντικό γεγονός που αξίζει να σημειωθεί είναι και η παρουσία του «Αγώνα» κατά την έναρξη του συνεδρίου. Από την αρχή όμως οι συνέδριοι του «Αγώνα» συμπεριφέρθηκαν εντελώς σεχαριστικά. Κράτησαν μόνο δυο κάρτες συνεδριών. Στην συνέχεια ζήτησαν την τοποθέτηση του συνεδρίου πάνω στους θέσεις για καταστατική αλλαγή επανέβαλε παλιά η «Αναγέννηση» Θεσσαλονίκης. Αυτό παρουσιάστηκε σαν υποχώρηση του «Αγώνα» σε σχέση με τα

πρόηγουμενα αιτήματα του. Στην συνέχεια όμως κάθε άλλο παρα καλή θέληση έδειξε αφού αποχώρησε από το συνέδριο επιστρέφοντας και τες δυο κάρτες που κράτησε, ενώ κατά την διάρκεια της συζήτησης του θέματος που ο «Αγώνας» ζήτησε οι παρόντες εκπρόσωποι του δεν έλαβαν μέρος στην συζήτηση.

Ο Αγώνας φέρνει σαν δικαιολογία για την πιο πάνω στάση ότι η ΠΟΦΝΕ ελέγχεται από το ΑΚΕΛ. Αυτό που συμβαίνει είναι ότι η πλειοψηφία των παρατάξεων μέσα στην ΠΟΦΝΕ πρόσκυνται στο ΑΚΕΛ. Η άρνηση όμως για συμμετοχή στην ΠΟΦΝΕ με πιθανό σκοπό την δημιουργία Νέας ομοσπονδίας, στην οποία την πλειοψηφία θα έχει ο «Αγώνας», τον βάζει στην ίδια θέση με την ηγεσία της ΠΟΦΝΕ.

Η πολιτική που ακολουθεί ο «Αγώνας» οδηγεί στον διαχωρισμό των φοιτητικών μαζών με βάση συγκεκριμένα πολιτικά κόμματα και πρόσωπα εξουδετερώνοντας έτσι την δυνατότητα ειλικρινούς προσέγγισης των φοιτητών με βάση θέσεις που στηρίζονται σε επιχειρήματα.

Οι φοιτητές δεν αποτελούν τάξη με ξεχωριστά συμφέροντα. Αντίθετα μέσα στους φοιτητές αντανάκλονται οι ταξικές διαφορές που υπάρχουν στην κοινωνία.

Τα συμφέροντα όμως των φοιτητών ολόενα και περισσότερα ταυτίζονται με τα συμφέροντα της Εργατικής τάξης. Για τούτο αυτοι που πρέπει να μπει από πλευράς φοιτητών είναι η συνεργασία τους με τους εργάτες για την αλλαγή του Κοινωνικού συστήματος. Οι κινητοποιήσεις των Αμερικάνων φοιτητών ενάντια στην εισβολή στο Βιετνάμ, ο Μάης του '68 στην Γαλλία και το Πολυτεχνείο του '73 στην Ελλάδα αποτελούν όχι μόνο τρανή απόδειξη της συνεργασίας αυτής αλλά και απόδειξη του πως οι φοιτητές μπορούν και συμπάριστάνται στους αγώνες των εργατών.

Με βάση τα πιο πάνω λοιπόν πρέπει να ληφθεί ότι η στιγμή που θα αποτελέσει σταθμό για την ΠΟΦΝΕ και τον Κ.Φ.Κ. είναι η στιγμή που θα μπου οι Φοιτητικές διεκδικήσεις δίπλα στα Εργατικές και οι Φοιτητές θα ταχθούν δίπλα στους εργάτες σ' ένα αγώνα για τον Σοσιαλισμό.

φίσματα αυτά αντιμετωπίσθηκαν επιπόλαια και αντι επιχειρημάτων χρησιμοποιήθηκαν χαρακτηρισμοί όπως: θέσεις αριστεριστών! ψευτοεπαναστατών! και ιερόσυλων!

Ανκαι τα πιο πάνω ειπώθηκαν σχετικά εύκολα υπήρξαν και περιπτώσεις προβληματισμού και διαμάχης. Αυτές οι περιπτώσεις ήταν:

α) Η τροποποίηση που ζητούσε κρατικοποιήσεις των βασικών μονοπωλίων της οικονομίας για αντιμετώπιση των σοβαρών οικονομικών προβλημάτων. Η υποστήριξη της πιο πάνω τροποποίησης ήταν τέτοια που ανάγκασε την Δ.Ε. να υποβάλει αντιτροποποίηση ζητώντας κρατικοποίηση των ζωτικών μονάδων της βιομηχανίας. Αυτό έκαμε τους συνεδρους των παρατάξεων που πρόσκυνται στο ΔΗΚΟ να αγανακτήσουν.

Συγκεκριμένα εκφράστηκε η άποψη ότι το συνέδριο δεν είναι αναγκασμένο να συζητά προτάσεις που μπαίνουν για να εξυπηρετήσουν κομματικές σκοπιμότητες. Παράλληλα εκφράστηκε από μέρους των συνεδριών που πρόσκυνται στο ΑΚΕΛ, για να καθησυχάσουν τους προηγούμενους, η θέση ότι οι κρατικοποιήσεις δεν σημαίνουν κατ' ανάγκη και σοσιαλισμό. Τελικά ψηφίστηκε η τροποποίηση της Δ.Ε. ενώ η πλειοψηφία από τους συνεδρους που πρόσκυνται στο ΔΗΚΟ απουσίαζαν διακριτικά.

β) Η προσθήκη που ζητούσε την μη τελωνιακή ένωση της Κύπρου με την ΕΟΚ σαν επίζημία για την Κυπριακή οικονομία. Η προσθήκη αυτή παραμερίστηκε αντιδιαδικαστικά για να μπει μια πιο γενική πρόταση που στην ουσία παραμερίζει το θέμα ΕΟΚ.

Οι δυο πιο πάνω συγκεκρι-

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Αυτή η γραμμή μας πληγώνει

Όταν άρχισα να γράφω το χρονογράφημα τον περασμένο μήνα οι σύντροφοί μ' έκοψαν στα μισά: η εφημερίδα δεν θα εκδίδετο για τον Ιούλιο για διάφορους λόγους. Συχνά δυσκολεύομαι να βρω κάποιο θέμα που να γεμίζει λίγο πολύ ένα ολόκληρο μήνα, μα τον Ιούλιο το θέμα είναι εύκολο να το βρεις: «η επέτειος του πραξικοπήματος και της εισβολής».

Φυσικά δεν είχα την

διάθεση να γεμίσω την στήλη με «α συνηθισμένα λόγια των ημερών, ούτε να γράψω για πρόλογο κανένα τραγουδι που το θυμάσαστε τέτοια εποχή. Αλλά σκεφτόμουνα να γράψω γι' αυτήν την πράσινη γραμμή που χωρίζει το νησί καθώς και την καρδιά μας που λέει ο ποιητής.

Αλήθεια, τι μυστήριο αυτή η γραμμή σκεφτότανε δυο σύντροφοι μια νύκτα, που χωρίζει βουνά και λαγκάδια, σπίτια και δρόμους, όλα κομμένα

στη μέση, και πάνω τους ριγμένοι στιβαγμένοι χιλιάδες άνθρωποι, με το όπλο στο χέρι να προσέχει ο ένας τον ισκίο του άλλου.

Χιλιάδες άνθρωποι λοιπόν να περιμένουν εκεί, παρακολουθώντας την απέναντι όχθη, τις ατέλειωτες ώρες της σκοπιάς και της περιπόλου, αδρανείς και άγρυπνοι, την στιγμή που έχει τόσα πολλά να κάνει ο κόσμος αυτός για να φτιάξει τη ζωή του σ' αυτό τον τόπο.

Διερρωτούμαι καμιά

φορά τι θα λέμε στα παιδιά μας όταν μας ρωτήσουν τι έκανες στη ζωή σου μπαμπά; Πως θα τους εξηγήσουμε πως φάγαμε μια ολόκληρη ζωή σ' αυτήν την άγονη γραμμή γιατί το θέλησαν λίγοι και έσκυψαν το κεφάλι πολλοί; Πως θα τους πούμε πως δεν καταφέραμε κάποια «τρελλή» πρωτομαγιά να σβύσουμε αυτή τη γραμμή μ' ένα κόκκινο γαρύφαλλο τοποθετώντας το στην κάννη του όπλου;

Αυτό σκεφτόμουν να γράψω τον περασμένο μήνα. Μόνο που δεν τα κατάφερα και έτσι το γράφω τώρα παρ' όλο που η ζωή συνεχίζεται και ο Αύγουστος μας ήλθε με τις εισηγήσεις του κ. Γκουεγιάρ.

Μόνο που τέτοιες εισηγήσεις όπως κι αν είναι δεν σβήνουν αυτή τη γραμμή, δεν σπάζουν τα τείχη, αν δεν παλαίψουμε κι εμείς γιατί «αυτή η γραμμή μας πληγώνει».

ΓΙΩΡΓΟΣ Κ.

ΚΙ ΑΛΛΟΙ ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ ΑΠΟΜΟΝΩΝΟΝΤΑΙ Αποβολή ενός κι απόλυση άλλου στελέχους στη Λάρνακα

Ι. ΚΩΣΤΗΣ Α. - ΑΘΗΝΑΙΟΥ
Ο Κωστής Α. ήταν από παλιά, από τα πιο δραστήρια στελέχη της νεολαίας της τοπικής οργάνωσης Αθηναίου αν όχι το πιο δραστήριο.

Πρόσφατα, με αφορμή το συλλαλητήριο της ΕΔΕΚ ο Κ.Α. δούλεψε για την προετοιμασία κόκκινων σημαίων, σαλιών και πανών, για την κάθοδο της ΕΔΕΚ Α/νου στη Λευκωσία. Σύντομα μετά την αποπεράτωση της προετοιμασίας του ανακάλυψε ότι αυτή είχε πάει εντελώς χαμένη: ο γραμματέας της ΕΔΕΚ Αθηναίου μάζεψε όλο το υλικό και το εξαφάνισε, δίχως να δώσει λογαριασμό σε κανένα.

Αυτό, όπως ήταν φυσικό, όξυνε τα πνεύματα. Λίγες μέρες αργότερα ο συν. Κωστής ανέλαβε την ευθύνη για το γράψιμο ορισμένων αριστερών συνθημάτων της ΕΔΕΚ σε δρόμους της Αθηναίου.

Η τοπική επιτροπή αντέδρασε με υπερβολικό τρόπο. Απόβαλε (!) τον συν. Κωστή για απειθαρχία για διάστημα τριών μηνών. Η επιτροπή θα μπορούσε κάλλιστα αντί να προχωρήσει σ' ένα τόσο δραστηκό μέτρο, να καλέσει τον Κ.Α. να του επιστήσει την προσοχή, να του εξηγήσει την σημασία της πειθαρχίας στο κόμμα και μόνο αν έβλεπε μια συνεχή απειθαρχία από τον σύντροφο να προχωρήσει σε τιμωρία.

Το πιο σημαντικό όμως δεν είναι το ότι ο Κ.Α. αποβλήθηκε για τρεις μήνες από το κόμμα. Είναι το ότι κατά τη διάρκεια των 3 αυτών μηνών του απαγορεύτηκε να έχει σχέσεις με το κόμμα, του απαγορεύτηκε να μπαίνει στο Σύλλογο στην Αθηναίου και να πλησιάζει κομματικούς χώρους. Τέτοιου είδους απαγορεύσεις φαίνονται γελοίες σ' ένα σοβαρό άνθρωπο. Όταν όμως ο συν. Κ.Α. δοκίμασε να μπει στο Σύλλογο όπως έκανε πάντα, ανακάλυψε πως η τοπική επιτροπή σοβαρομιλούσε. Όταν τους υπενθύμισε ότι δεν είχαν δικαίωμα να κάνουν κάτι τέτοιο τη στιγμή που επέτρεπαν σε Συναγερμικούς και φασίστες να κυκλοφορούν ελεύθερα μέσα στο Σύλλογο, του απάντησαν πως αν δεν έφευγε θα έφεραν αστυνομία!!

Ο συν. Κ.Α. σύνταξε μια επιστολή και την έστειλε στην τοπική επιτροπή. Σ' αυτή έκανε κριτική στην επιτροπή για τη στάση της πάνω στο ζήτημα, καθώς και για τη γενική αδράνεια στην οποία έριξε την τοπική οργάνωση Αθηναίου. Μέσα από την επιστολή του έβγαине καθαρά η θέση του υπέρ της πιο οργανωμένης, αποτελεσματικής και δημοκρατικής λειτουργίας του κόμματος.

Την επόμενη φορά που είχε συνάντηση με τον γραμματέα της Τ.Ο. πληροφορήθηκε ότι είχε αποβληθεί μια και καλή!!

Είναι προς τιμήν του συντρόφου Κ.Α. το ότι δούλεψε για τις κόκκινες σημαίες και τα κόκκινα πανώ στην Α/νου. Ο Κ.Α. είναι αριστερός και στέκεται με πίστη στα ιδανικά του Σοσιαλισμού και της εργατικής τάξης. Στη βάση ποιός απόφασης έδρασε ο γραμματέας της Τ.Ο. όταν πρωτοβουλιακά εξαφάνισε τα πανώ; Γιατί δεν το έβαλε μπροστά στην Τ.Ο. και να ζητήσει αναλόγως και επιχειρηματολογώντας πάνω στη θέση του, απαγόρευση της μεταφοράς των πανών στη Λ/σία; Και τι είδους απόφαση είναι αυτή που απαγορεύει σε κάποιον, πρώην έστω μέλος, να έχει οποιοδήποτε είδους επαφή με το κόμμα ή τις δραστηριότητες του;

Μόνο αφελείς θα υποστήριζαν ότι προσπάθεια της επιτροπής ήταν να «συνεφέρει» τον συν. Κ.Α. και να τον «διορθώσει». Η προσπάθεια της ήταν να τον διώξει κι αυτό βγαίνει ολοφάνερα από τη στάση που κράτησε. Ο λόγος είναι ο ίδιος όπως πάντα - οι ιδέες του συντρόφου. Τα άλλα, περί πειθαρχίας, αντικομματικής δραστηριότητας κλπ, που ακούμε συνέχεια, είναι για όσους βρίσκονται ακόμα εκτός πραγματικότητας.

Αυτοί που έδρασαν αντικαταστατικά, αντιδημοκρατικά και κατ'επέκταση αντικομματικά, είναι τα μέλη της Επιτροπής.

Ιδιαίτερα λυπηρή είναι η στάση του γραμματέα της Τ.Ε. από τον οποίο κανένας δεν θα περίμενε μια τέτοια στάση μέχρι πριν από μερικούς μήνες. Χαρακτηριστικά στην επαρχιακή συνδιάσκεψη της Λάρνακας, αυτός ο σύντροφος είχε σταθεί με τόλμη και θαρραλέα πέρασε πίσω στα μούτρα του Κρίτωνα Γεωργιάδη τα κλαψουρισματα και τα παρακάλια του τελευταίου για συγχώρεση.

Η ταμπέλλα που υπάρχει σήμερα στους συλλόγους της Α/νου και εξηγά ότι έχει απαγορευτεί η είσοδος στον Κ.Α. υπάρχει για να γελοιοποιεί αυτούς που την έγραψαν. Η Αριστερή Πτέρυγα στέκεται δίπλα από συντρόφους όπως τον Κ.Α. έτσι ώστε όσες φορές κι αν τους αποβάλουν, αυτοί να παραμένουν μέσα στο κόμμα.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΨΗΣ - ΑΡΑΔΙΠΠΟΥ

Ο σύντροφος Καψής ήταν από τα πιο παλιά στελέχη της ΕΔΕΝ Λάρνακας. Λόγω της δράσης του και της πίστης του στο κόμμα, του προτάθηκε η θέση του έμμιθου της ΔΕΟΚ για την Λάρνακα. Ήταν από τους λίγους δραστήριους εργάτες του κόμματος στη Λ/κα.

Το πόστο του έμμιθου στη ΔΕΟΚ το πήρε πριν από κανένα χρόνο. Σύντομα ανακάλυψε πως τα καθήκοντα με τα οποία τον είχαν επιφορτίσει ήταν αδύνατα: ήταν αδύνατο να μπορέσει να στηθεί συντεχνία στη Λάρνακα, πολύ περισσότερο που ούτε και στη Λ/σία που είναι τζ κέντρο δεν μπόρεσε να στηθεί.

Αφιέρωνε το χρόνο του στη δουλειά για το κόμμα, γιατί προσλήφθηκε λίγους μήνες πριν από τις εκλογές του Φεβράρη. Η προεκλογική καμπάνια τον απορρόφησε πλήρως. Λίγοι μήνες όμως ήταν αρκετοί για να δείξουν στον συν. Καψή ότι πολλά πράγματα πήγαιναν στραβά μέσα στο κόμμα.

Όταν άρχισε ο πόλεμος ενάντια στους αριστερούς που οδήγησε στις αποβολές της Λάρνακας το Φεβράρη και τον Μάρτη που πέρασαν, ο σύντροφος Καψής ξεκαθάρισε πως δεν ήθελε να έχει καμιά σύνδεση με τους διωγμούς αριστερών: Συνέχισε να συνδέεται το ίδιο φιλικά με τους υπό κατηγορία συντρόφους του όπως τον Γιάννη Τουμάζο, τον Μάριο Κ. τον Τάκη Σ. και τον Α.Α. ακόμα κι όταν αυτοί αποβλήθηκαν.

Αυτή του η στάση καθώς και το γεγονός πως δεν δισταζε να μιλήσει όταν έβλεπε πως κάτι δεν πήγαινε καλά μέσα στο κόμμα, τον έβαλε

στο στόχαστρο της γραφειοκρατίας. Οι έμμιθοι της γραφειοκρατίας στα γραφεία της Λάρνακας, συγκεκριμένα ο Μάριος Διανέλλος κι ο Ευρύης Φωτιάδης ξεκίνησαν ένα βρώμικο ψυχολογικό πόλεμο ενάντια στο συν. Καψή για να τον τσακίσουν. Στην υπόθεση μπλέχτηκαν και πιο ψηλά στελέχη, από την Ε.Ε. και την Κ.Ε. Ο Πρέντζας συγκεκριμένα αφού είπε στον συν. Γ.Κ. ότι έχουν στη διάθεση τους στοιχεία που δείχνουν ότι ανήκει στην Αριστερή Πτέρυγα τον προειδοποίησε ότι αν σε δυό μήνες δεν έστηνε ΔΕΟΚ στη Λάρνακα θα τον απόλυαν.

Η προσπάθεια της γραφειοκρατίας ήταν να εξαναγκάσει τον συν. Γ.Κ. σε παραιτήση κι έτσι να τον ξεφορτωθεί ανώδυνα.

Παρόλα αυτά, ο συν. Καψής έμεινε. Και δεν δειλίασε να σταθεί και να μιλήσει στη συνδιάσκεψη της Λάρνακας και να κριτικάρει την ηγεσία της επαρχίας πάνω σε μια σειρά από ζητήματα.

Η γραφειοκρατία τον κατηγορήσε ότι δεν έβγαζε δουλειά κι ότι δεν ενδιαφερόταν για την ανάπτυξη της ΔΕΟΚ και του κόμματος. Η πραγματοποίηση είναι πως πέρα από το να λεν ότι πρέπει να δημιουργήσουμε και ν' αναπτύξουμε την ΔΕΟΚ, η ηγεσία δεν είχε και πολλές εισηγήσεις για το πως θα επιτυχανόταν ο στόχος αυτός. Πέρα από το να ζητά να δει ΔΕΟΚ ο Ρένος Πρέντζας, γιατί δεν κάλεσε τον Καψή σε μια σειρά από διεξοδικές συζητήσεις για μελέτη του χώρου και λεπτομερειακή μεθόδευση της δουλειάς για το στήσιμο της συντεχνίας;

Λίγες βδομάδες μετά την Ε. Συνδιάσκεψη, στις 12.6.83, ο συν. Γ.Κ. έμαθε ότι θα τον απόλυσουν, όπως κι έγινε.

Σύντροφοι όπως τον Γ.Κ. μέσα από τέτοιες εμπειρίες θα καταλάβουν ότι ο χώρος για να δουλέψουν για το κόμμα, την ανάπτυξη του και τον σωστό προσανατολισμό που δεν είναι άλλος απ' αυτό της σοσ. Έκφρασης. Αυτή η απόλυση είναι μέρος της όλης προσπάθειας ενάντια στα συνειδητοποιημένα αριστερα στοιχεία του κόμματος — δεν αποτελεί παραθυματοποίηση από μέρους της γραφειοκρατίας ενός από τους πιο καλούς και δραστήριους νεολαίους αγωνιστές. Ο σύντροφος Καψής απόδειξε στο πρόσφατο παρελθόν πως γι' αυτό δεν χωρούν απογοητεύσεις — μόνο αγώνες. Με τον ίδιο τρόπο, η απόλυση του δεν πρέπει να σημαίνει απογοήτευση αλλά ένταση της πάλης ενάντια στη γραφειοκρατία.

ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΣΥΝΕΣΤΙΑΣΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΚΦΡΑΣΗΣ ΣΤΗ ΛΑΡΝΑΚΑ

ΚΕΝΤΡΟ ΡΙΖΟΕΛΙΑ

(ΣΤΗΝ ΑΡΑΔΙΠΠΟΥ - ΚΥΡΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ Λ/ΚΑΣ-Λ/ΣΙΑΣ)

25.9.83

9 Μ.Μ.

**ΕΙΣΟΔΟΣ ΜΕ ΦΑΓΗΤΟ
£2.500 μιλς**

**αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση**

σοσιαλιστική

εκφραση

**Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία**

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:

Εσωτερικό: £2.500

Εξωτερικό:

Ελλάδα: £3.500

Ευρώπη: £4.000

Αμερική: £4.500

Επαρχιακός χορός Λευκωσίας

Στις 8.7.83 έγινε στο *Classic Tavern*, ο επαρχιακός χορός Λευκωσίας. Ήταν ο δεύτερος από μια σειρά επαρχιακών χορών που είχε προγραμματίσει η Αριστερή Πτέρυγα για φέτος με στόχο £2,600 συνολικά έσοδα.

Είχε τεράστια επιτυχία από άποψη εσόδων και συμμετοχής. Τα καθαρά λεφτά ήταν £1,300 δηλαδή ο στόχος των £1,000 υπερκαλύφθηκε κατά 30%. Η προσέλευση των φίλων και υποστηρικτών της Σοσιαλιστικής Έκφρασης ήταν συγκινητική ξεπερνώντας και στον τομέα αυτό της προσέλευσης κάθε στόχο που έμπαινε.

Αυτή η επιτυχία είναι τρομερά σημαντική για την συνέχιση της δουλειάς της Αριστερής Πτέρυγας που αποκλειστικά βασίζεται στις συνδρομές των φίλων και υποστηρικτών της, καθώς επίσης και από τέτοιου είδους εκδηλώσεις. Ο στόχος των £2,600 θα ξεπεραστεί μια και απομένει ο χορός της Λ/κας και ήδη έχουν μαζευτεί £2,150 από τους δυό χορούς που έγιναν.

Τον Σεπτέμβρη, σειρά παίρνει ο Επαρχιακός χορός της Λ/κας με στόχο £1,200 καθαρά έσοδα.

Από την κλήρωση δώρων στο χορό Λ/σίας παραμένουν αζητήτοι οι πιά κάτω λαχνοί:

2300, 1836, 1760, 2690

Οι τυχεροί να επικοινωνήσουν με το τηλέφωνο 61553 στη Λευκωσία.